

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

FJÄRDE KAPITLET

Lammet 1

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon 2

1. Lammet i vårt ställe 2

2. Lammet i oss eller vi i honom.....5

3. Det tidsenliga Lammet 6

ANDRA DELEN

Lammets död 9

I. Vad är vilddjuret? 10

1. Vilddjuret är världens synd.....10

2. Vilddjuret är världens skuld 11

3. Vilddjuret är världens straff.....11

II. Vad är Pilatus och Kaifas? 13

Pilatus 15

Kaifas 16

III. Lammets lidande 19

1. Vrede och nåd 19

2. Andevattnet.....23

3. Lidandesfrestelsen 25

4. Sammanfattning 27

IV. Lammets blod 29

1. Frö-blodet 29

2. Frö-blodets uppväxt till frukt-blod 38

3. Frukt-blodet 42

4. Sammanfattning 45

TREDJE DELEN

Det förfalskade Lammet 49

1. Vägen till Lammets förfalskning 49

2. Solkvinnans Lamm 50

3. Skökans Lamm.....52

FJÄRDE DELEN

Sammanfattning 63

FJÄRDE KAPITLET

Lammet

Och jag såg: i mitten mellan tronen och de fyra varelserna och de äldste stod ett Lamm, som såg ut att ha blivit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, som är Guds sju andar utsända över hela jorden. Och Lammet gick fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen. Och när det tog bokrullen, föll de fyra varelserna och de tjugofyra äldste ner inför Lammet. Var och en hade en harpa och skålar av guld fulla med rökelse, som är de heligas böner. Och de sjöng en ny sång:

"Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden."

Och jag såg, och jag hörde rösten av många änglar runt tronen och varelserna och de äldste. Deras antal var tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen, och de sade med stark röst:

"Lammet som blev slaktat är värdigt att ta emot makten, rikedomen, visheten, kraften, äran, härligheten och lovsången!"

Och allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet och allt som finns i dem hörde jag säga:

"Honom som sitter på tronen, honom och Lammet tillhör lovsången och äran och härligheten och makten i evigheters evighet!"

Och de fyra varelserna sade: "Amen." Och de äldste föll ner och tillbad. (Upp 5:6–14).

Vi har ofta talat om kristalltemplet. Och på det ligger hela vikten. Ty det är "Herrens härlighet" i motsats till belätshärligheten, "Guds rike" i motsats till världsrikerna, och "den lilla stenen" som krossar dem alla.

Kristalltemplet består, som vi sett i vårt första kapitel *Keruberna*, av sju saker: kristallvalvet, kristallgolvet, safirtronen, riksplanet, de sju lamporna, krysolitjulen och kerubkonungen, som har detta tempel både inom och utom sig.

Och kerubkonungen består av sju saker: ansiktena, vingarna, ögonen, händerna, ljuskläderna, eldskroppen samt det glödande silver- och guldhjärtat. (Hes 1:22-28)

Och alla fjorton sakerna är en och samma sak, nämligen "Herrens härlighet" eller "härlighetens Ande" (1 Petr 4:14). Denne ande har skapat dem alla, i denne ande har de alla sitt bestånd. Alla är de blott olika sidor och former, krafter och uppenbarelser av Guds ande. De är det rike som består i rättfärdighet, frid och fröjd i den helige Ande – märk "i den helige Ande" (Rom 14:17).

Därför hade Kristus blott ett enda ämne för alla sina predikningar, och det var: "himmelriket". Han predikade "evangeliet om riket" (Matt 4:23; 9:35; 24:14; Mark 1:14; Luk 4:43; 8:1; 16:16). Himmelriket är templet.

Och därför hade han blott en enda uppgift på jorden – att uppbygga templet. Ty så var det profeterat om honom: *Så säger Herren Sebaot: Se, en man vars namn är Telningen. Under honom ska det gro, och han ska bygga Herrens tempel. Ja, han ska bygga Herrens tempel, han ska vinna härlighet och sitta på sin tron och regera. En präst ska han vara på sin tron* (Sak 6:12–13). Alltså: Telningen ska vara tempelbyggaren. Det är hans enda och hela uppgift. Lägg märke till det.

Och det var även profeterat, såsom vi sett förut, att templet skulle byggas med Guds ande: **genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot** (Sak 4:6). Och om detta tempel i nytestamentlig gestalt säger ”Telningen”: *Tro mig, kvinna, det kommer en tid när det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni ska tillbe Fadern. .... Men det kommer en tid, och den är redan här, när sanna tillbedjare ska tillbe Fadern i ande och sanning. Sådana tillbedjare vill Fadern ha. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning* (Joh 4:21–24). Detta sanningens andetempel är just kristalltemplet, pingstkyrkan, himmelriket ”i helig ande”.

Och då alltså templet skulle byggas med ande och i ande och till den grad bestå av ande, att Telningen både till ande, själ, blod och kropp skulle bli ”anden”, så är det klart att Lammets hela betydelse ligger i anden. Hans uppgift är helt och hållet och på varje punkt i livet och i döden en **andeuppgift**.

Och just denna andeuppgift är avbildad i vår text (Upp 5:6) med Lammets 7 horn och 7 ögon, som är Guds 7 andar (Jes 11:1–5).

Sålunda: vill vi ha en rätt uppfattning av Lammet så ska vi lägga märke till dessa horn och ögon, som är sinnebilderna av hans sjufaldiga ande. Om inte, så sjunker vi ned i den andelösa och köttsliga lammlära, med vilken skökan fördärvar alla jordens folk.

Vi tar nu fyra synpunkter: Lammets horn och ögon, Lammets död, det förfalskade Lammet och sammanfattning.

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon

Och här tar vi tre synpunkter: Lammet i vårt ställe, Lammet i oss eller vi i honom, samt det tidsenliga Lammet.

1

Lammet i vårt ställe

Då människan släppte förstabudsståndet i anden, då förlorade hon ”Herrens härlighet”. Och hon utdrevs ur paradiset, som är kristalltemplet, eller — vilket är detsamma — anden togs ifrån henne och med honom templet. Och då anden var förlorad, var allt förlorat. Ty ingen kunde återta den, emedan människan blivit kött, d.v.s. djur (1 Mos 6:3).

Då framträdde Lammet och steg i vårt ställe, och det redan i Guds eviga råd och på fallets dag.

Och han stod i liv och död i vårt ställe just i den rustning som behövdes i en andelös värld: **sju horn och sju ögon**.

Vad dessa ögon är har vi sett. De är Guds sju andar, som betecknar Guds ene och samme ande i hans oändliga mångsidighet, mångfald och mångkraft.

Och namnen på dessa andar har vi tagit hos Jesaja (11:1–5). De heter **Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Frukthan** och **Rättfärdighet**.

Denne sjufaldige ande ”vilade” sekundligen över Lammet och nedsteg i honom.

Och denne sju-ögon-ande var Lammets tempelvalv, tempelgolv, tronen, planet, lamporna, hjulen – ja, lammkonungen själv med det glödande silver- och guldhjärtat, eldskroppen, ljuskläderna, ansiktena, vingarna, ögonen och händerna. Men allt detta blott i helig förnedringsgestalt. Anden var för honom en sekundlig livsuppgift med ett sekundligt ansvar. Lammet gick *i skola*, lärde sig att lyda (Hebr 5:7–10) ända till den stund då han säger: ”Det är fullbordat” (Joh 19:30).

Ty Lammet hade också sju horn. Och horn är vapen till anfall och försvar. I hornen ligger djurets styrka. Och ett djur har i regel ett horn för vart öga. Ögat uppfattar faran, hornet avvärjer den.

Så har också Lammet ett horn för vart öga. Vid **Vishetens** öga sitter **Vishetens** horn, vid **Förståndets** öga sitter **Förståndets** horn o.s.v.

Den sjufaldige ögonanden är alltså en sjufaldig hornande, d.v.s. **kraftande**. Vi kallar honom så.

Och just en sådan helig hornande eller kraftande behövdes i horndjurens värld. Ty Lammet hade att möta draken som har 10 horn (Upp 12:3), och lejonbjörn-leoparden som har lika många, och lammormen som har 2 horn (Upp 13).

Här står alltså 7 horn mot 22 horn. Och mellan dem står striden. Lammets hela liv ända in i döden var ett sekundligt hornmöte, en sekundlig sammandrabbning mellan helig kraftande från ovan och ohelig kraftande från nedan. Och här gällde det för Lammet blott ett: att **övertvinna**, att med ande övertvinna ande. Därpå hängde allt i liv och i död. Och det gjorde han:

Med **Vishetens** kraftande övervann han det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande.

Med **Förståndets** kraftande övervann han oförståndets kraftande.

Med **Rådfullhetens** kraftande övervann han rådlöshetens, försagdhetens och den sataniska listens kraftande.

Med **Starkhetens** kraftande övervann han den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande.

Med den levande **Kunskapens** kraftande övervann han den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande.

Med **Fruktans** kraftande övervann han lätt sinnets, tungsinnets och trotsets kraftande.

Med **Rättfärdighetens** kraftande övervann han orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande.

Och härmed var alla tre horndjuren övervunna. Och det är detta, som den högst förunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon vill lära oss.

I denna övervinnande ögon- och hornandekamp in i döden ligger Lammets hela betydelse. Ett enda nederlag — och allt hade varit förlorat. Ty han hade då inte varit det vank- eller felfria Lammet. Allt

berodde på om han var ”den starkare”, som kunde ”övervinna” och avvärja ”den starke”, som vi sett i kapitlet om Lejonet.

Och i denna sekundliga kraftandekamp, ofta under starkt rop och tårar, växte Telningsen upp från Isai stubbe och Davids rot och blev livets träd i Guds paradiset. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss ”till godo” (Hebr 5:7–10).

Lammet hade blott ett enda mål på jorden. Och det var anden. Han hade nämligen av Fadern fått löftet om den helige ande (Apg 2:33), härlighetens ande som han ägde innan världen var. Men det löftet kunde vinnas blott genom ett sant, ett ofelträtt människoliv in i döden. Han måste sekundligen forma sin ande, själ och kropp till en helig tempelboning åt Guds ande. Ty blott i gestalten av en sann människa kunde Guds ande bli ätbar mat, drickbar dryck och inandningsbar luft till evigt tempelliv för oss människor. Därför vilade Lammets blick sekundligen på Faderns löfte om anden. Och det löftet fick han ut.

Lidandet var alltså inte det yttersta målet. Det var blott det nödvändiga *medlet* för målet. Lidandet var för Lammet *en skola*, i vilken han skulle inlära en lydiga ande. Ty blott såsom fullärd i lydnad kunde han ge den lydnadsande som orsakar vår eviga frälsning, emedan den sätter oss i stånd att lyda Lammet. Och någon annan frälsning än lydnadsfrälsningen genom Lammets ande finns inte (Hebr 5:7–10).

Döden var inte det yttersta målet. Den var blott den nödvändiga *vägen* till målet. Döden var Lammets *födelse* till härlighetens rike. Ty så står där: *Gud har löst honom ur dödens födslovåndor* *, eftersom det inte var möjligt för döden att behålla honom (Apg 2:24). Dödsqualen var alltså födsloqual. Långfredagen var hans födelsedag. Och sådana kval är inte *mål*, utan *medel*. De har till uppgift att framföda barnet. Huvudvikten ligger ju inte på smärtorna utan på det som framföds i dem. Och det som här framföddes var den i förnedringen fullkomnade, fullgångna människan, tempelmänniskan, kärlet för härlighetens ande. På vändorna gjorde Fadern slut, då Lammet hade fullhelgat sig själv. Och Faderns ande tog det andelydiga, genomheliga och genomrättfärdiga kärlet i evig härlighetsbesittning. *Det* var målet.

Och så står Lammet mitt i tronen med sju horn och sju ögon till tecken att han levtt in, lidit in och dött in i sig Guds sju andar. Han har dyrt förvärvat sig dem. Och nu äger han dem som sjufaldig härlighetsande i människogestalt för evigt. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss ”till godo”.

På denna Lammets andeuppgift och andegestalt lägger Skriften hela vikten. Paulus säger om det förhärligade Lammet, såsom vi sett: ”*Herren är anden*” (2 Kor 3:17) — se där målet! Och: ”*den siste Adam blev en livgivande ande*” (1 Kor 15:45) — se där målet! Och: ”*Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom*” (Rom 8:9) — se där målet! — Till den grad ligger Lammets betydelse i anden. Hela hans ande, själ, blod och kropp är nu anden, såsom vi sagt förut. Hela hans liv och död har gått upp i anden. Allt är *personen*. Och denne *person* är försoningen

---

* Så betyder ordet i grundtexten.

för världens synder, enligt Johannes. Denne full lydige *person* är upphovsmannen* till vår frälsning, enligt Hebreerbrevet (5:7–10). Denne ”Jesus Kristus”, alltså själva *personen*, är den enda grund som är lagd för vår frälsning, enligt Paulus (1 Kor 3:11).

Lammet-anden är ”tillfullogörelsen, gottgörelsen”. Ty han är stam-Lammet, stam-anden, stam-templet. Och Gud nöjer sig med den världsövervinnande och världstillgodostående stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets andefrukt. Då är försoningsverket fullbordat – *då*, när vi *låt*it försona oss med Gud genom ingrening i stammen.

2

Lammet i oss eller vi i honom

Stammen finns. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste utgrenas ur vilddjursstammen, vildviljan, vildsinnet, vildhjärtat. Kort sagt: ur vildanden, och ingrenas i Lammet-anden, så att vi har lammviljan, lammsinnet, lammhjärtat. Kort sagt: Lammets ande. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än andefräsningen: ”*Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom.*” (Rom 8:9)

Och att ha Lammets ande, det innefattar mycket mer än vad de flesta tro. Ty det innebär att ha de sju kraftandar, varav hans ande består. Och dessa andar är till sitt väsen segerandar, aldrig nederlagsandar. Så långt jag övervinner så långt har jag dem, och så långt jag övervinns så långt saknar jag dem. Jag måste alltså:

Med **Vishetens** kraftande övervinna det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande.

Med **Förståndets** kraftande övervinna oförståndets kraftande.

Med **Rådfullhetens** kraftande övervinna rådlöshetens, försagdhetens och den sataniska listens kraftande.

Med **Starkhetens** kraftande övervinna den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande.

Med den levande **Kunskapens** kraftande övervinna den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande.

Med **Fruktans** kraftande övervinna lättsinnets, tungsinnets och trotsets kraftande.

Med **Rättfärdighetens** kraftande övervinna orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande.

Och detta sju sidiga övervinnande *måste* komma till stånd. Ty så sammanknyter Lammet mitt övervinnande med sitt: *Den som övervinner ska jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har övervunnit och sitter hos min Fader på hans tron* (Upp 3:21). Han har alltså inte övervunnit i mitt ställe, så att jag ska *slippa* att övervinna, utan så, att jag ska *kunna* övervinna genom honom.

Och detta övervinnande kommer inte till stånd som genom ett trollspö, så som många går och väntar och under tiden bara flyter med i nederlagsanden. I så fall ska du få gå och vänta förgäves.

Nej, Lammet ger sig åt en människa såsom mat och dryck: *Om ni inte äter Människosonens kött och dricker hans blod har ni inte liv i er.*

---

* Så betyder ordet i grundtexten.

Jag är det levande brödet. Den som äter av det brödet ska leva i evighet. (Joh 6:53, 51). Men att äta Lammet, det är inte att förhålla sig till honom som en påse, i vilken man ska ösa och stoppa allting. Utan det är, som vi sagt förut, att inbegära, inkänna, intänka, invilja, inhjärta, insjåla, inkrafta och införstå honom, smälta, omsätta, inöva och utöva hans segerande i fysisidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd i livet. Här flyger inga stekta sparvar i munnen. Vill du gå och drömma dig fram över och utanför dina jordiska plikter såsom för simpla för dig, då dunstar du bort i din ande. Hoppa du över livets ”vardaglighet”, då hoppa du i galen tunna. Nej, än en gång: arbeta med fruktan och bävan på din själs frälsning (Fil 2:12–13). Ty hon måste sekundligen frälsas genom sekundligt övervinnande.

I början blir det många och bittra nederlag – ända tills du har stängt av dig alla vilddjurshornen och antagit lammhornen – ända tills Lammet fått i grund krossa dina själviska kraftandar – ända tills allt själviskt löpande och farande upphört. Så att hela ditt liv samlar sig blott i detta enda: att släppa ditt själviska själv och förbli lammsjälvet i Lammet.

Och särskilt under din svaghetstid får du erfara ställföreträdarens oändliga nåd. Ty Lammet står ”inför Guds ansikte för vår skull” (Heb 9:24). Och med sin fullkomliga segerande, som är försoningsanden, överskyler han din ofullkomliga segerande och griper dig barmhärtigt och ömt där du ligger övervunnen och nedslagen i de mörka djupen, och reser dig upp. Och så går det en tid, men så ligger du där igen. Och så griper han dig på nytt och reser dig upp. Och så gång på gång, och måhända i årtal. *Men vid detta upp och ned, stå och falla, får du inte stanna och tro, att det inte kan bli annorlunda, så som mångtusen lögn-evangeliska sköko-själur tror och lär i vårt land.* Nej, då går dina evighetslöften förlorade. Ty de är bundna vid övervinnandet, som du ju tydligt ser. Det kan du inte förneka. Och om du förblir i detta skökoevangelium, så ska du så småningom få erfara att samme ande, som så ofta rest dig upp, han låter dig nu ligga, och du börjar bli känslolös och förtorkad. Den gren som inte bär övervinnandets andefrukt, den avhugges och kastas i elden. Ty det förblir orubbligt vid vad Paulus har sagt: Den som inte har Kristus ande — och den är segeranden, aldrig nederlagsanden — han tillhör inte honom.

Alltså: gren, gren i Lamm-Lejonet! Där ligger det. *”Förbli i mig, så förblir jag i er. Utan mig kan ni ingenting göra”* (Joh 15:4–5).

3

Det tidsenliga Lammet

Lamm och vilddjur är varandras motsatser. Då Kristus liknas vid ett lamm, ställs han i den allra skarpaste motsats till vilddjuret.

Lammet är den himmelske anden i människogestalt. Hela hans betydelse ligger i hans ande från ovan.

Vilddjuret är den jordiske och underjordiske anden i människogestalt. Hela dess betydelse ligger i dess ande från nedan.

Lammet och vilddjuret är alltså de skarpaste motsatser som finns. Ty de är himmelsk och jordisk ande, Guds och Satans ande.

På denna motsats hänger kristendomens tillvaro på jorden. Den ska därför sekundligen, oryggligen och intill blods hållas vid makt i lära och liv. Ty annars flyter kristendom och värld tillsammans. Och det är just detta de har gjort. Och denna blandning är skökan, som fördärvar alla jordens folk. Utplånandet av den djupa, fina och skarpa gränsen mellan Lammet och vilddjuret är den stora världsförförelsen i vårt världsrrike.

Lammet ska vara tidsenligt. Och tidsenligt är det blott då, när det får vara vad det är: den absoluta motsatsen till vilddjuret.

Detta är i varje tid det *nya* Lammet, som alltid är det *gamla* Lammet. Det nya består i det *högre* mått av ande, som Lammet vill och måste ge i varje tid för att hålla jämna steg med det *högre* mått av ande, som vilddjuret utvecklar i varje tid. Kristendomen *släpper* aldrig det gamla, men den *stannar* aldrig vid det gamla, gör den det så dör den. Den måste ”ta fram nytt och gammalt”, det gamla i tidsenlig andekraft, ljus och gestalt. Evangelium står, även det, under utvecklingens omutliga: ”Rulla!”

Det i sanning ”moderna” evangeliet är alltså det som kommer med en förnyad kraftande, den som avslöjar, upplöser och övervinner det nya vilddjuret, den moderne världssanden.

Detta är oemotsägligt. Och därav ser vi två saker:

– dels att en stor del av den gamla levande kristendomen inte är tidsenlig, ty den besitter inte den kraftande genom steget-ut-frälsningen som tiden kräver.

– dels att en stor del av den s.k. moderna kristendomen inte alls är modern, utan mycket gammalmodig. Hela den ”moderna vänstern” är blott den moderna skökan. Ty den absoluta motsatsen mellan Lammet och vilddjuret hålls inte heller där vid makt. Man smetar evangelium även där på djuret, i stället för att döda det med evangelium. Det nya består blott däri, att man mera nosigt och fräckt tar vilddjuret, den moderne världssanden, i försvar och omstöper läran efter hans smak.

Att den personliga frälsningen ligger i och inte utanför Lammets djurövervinnande kraftande, *den gamla* sanningen, ska fram i hela sin himmelska styrka, väckelse och vikt. Ty i annat fall kommer evangelium att utrotas ur vårt land, såsom det fordom skett i många kristna länder, och detta blott därför att Lammet inte fick vara tidsenligt, inte fick ge det nya andemått som krävdes mot den nye världssanden.

Inte i statskyrkans eller i småkyrkornas fall ligger den största faran för vårt land. Ty de är till en stor del eller till större eller största delen endast skökodöttrar. Utan faran ligger i bristen på tidsenlig förstabudsfrälsning genom Lammets förstabudsande hos de kristna i vårt land.

Ty i vår tid blir det onda allt mer och mer *andligt* och *andekraftigt*. Vilddjuret suger läkekrafter ur själva avgrunden och uppstiger i förfärande styrka och fart. Och skarorna samlas i millioner kring det nya djuret.

Det lilla hornet, den offentlige och uppenbare antikrist-anden, är inte längre *litet*. Det når snart över alla de andra. Och det kräver världsherraväldet, som vi hör, och bereder sig till det.

Och detta horn har människoögon. Det ser vi. Det är så hjärtans mänskligt mot människorna och tar dem om hand på alla vis och vill framför allt rädda dem från den ”fördummande” tron på Gud och hans Son, från ”det förfäande får-evangeliet, djävlasvärjan”, som man nu öppet och offentligt kallar kristendomen i tidningar och tal.

Ja, det förskräckliga och etterarga hornet har människoögon. Det ser vi. Den fallne, förstabudslöse människoanden framträder nu i en utbildad människorustning och människoförgudning som aldrig förr. Det fallna förnuftet sätts upp såsom världens enda ljus. Förstabudslös vetenskap, konst, bildning och kultur är de gudamakter som ska grundlägga himmelriket på jorden. De ska frälsa mänskligheten från allt elände. Ja, så predikar hornet med människoögon. Och det är det sjunde världens djurevangelium.

Ty detta horn har också en mun. Och den talar stora ord och händelser. Och de orden är inte ”tomma”. De är fyllda med den uppstigande avgrundsanden. Där ligger i dem en *andekraft*, som tar människorna med tjugande makt och med storm. Den anden vinner nu dagligen tusentals själar i världen. Och den har löfte om att få ta varenda själ på vår jord, som inte är ointaglig genom Lammets horn-övertärande **kraftande**.

Här ligger faran. Lammet är inte tidsenligt. Det predikade ordet är till en stor del inte ett himmelskt kraftande-ord *ur* och *genom* Lammet, utan ett jordiskt och andesvagt ord *om* Lammet. Och så blir Lammet neddraget och sammanokat med vilddjuret.

Vårt liv och vårt ord är alldeles för lätt mot det väldiga avgrundsliv och avgrundsord som nu stiger upp och tar världen i besittning. — *Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot*. Men det är den, som fattas.

Stora skaror av de troende har blott ett känslöfäste i Lammet då och då. De sitter väsentligen inne i djuret, världsanden, men vill gå och gälla som Guds folk. Hornet ser det och ler och talar om det för de sina.

Lammets 7 horn och 7 ögon har man tagit bort och skaffat sig ett tvåhornat ormlamm. Så blir ”Lammet” tidsenligt *för hornet*. Det banar hornets väg till världsväldet.

Skenet, frasen och ytan får ersätta väsendet. Lövverk, fladder och flarn, papper och bokstav, i förening med en ”kristelig” rolighetsande träder i stället för evangelisk tronfrälsning genom den sjuåriga kraftanden på tronen. Och det farligaste av allt är det, att dessa arma människor och särskilt många av deras ledare *försvaret* eländet, och det i Guds namn, i Lammets namn.

Se upp, ni Herrens heliga! Gränsen mellan Lammet och vilddjuret utplånas allt mer. Och den ska utplånas ända därefter att hela jorden blir fördärvad av skökan. Och detta som den naturliga och nödvändiga följden därav att Lammet inte fick vara tidsenligt, utan sammanblandades med djuret. Fram med Lammet just sådant det står där mitt i tronen: med 7 horn och 7 ögon. Fram med den sjuåriga kraftanden, den enda makt i himmel och på jord som avslöjar och övervinner den i elftehornskonungen *samlade* sjuhövdade världsanden. Den nuvarande kristendomen, i stort sett, räcker inte till. Den måste bli tidsenlig, *Harmageddonisk*. Herrens heliga i alla kyrkor, både stora och små, måste bli *i sanning* moderna, modernt evangeliska, d.v.s. iklädda

den övervinnande kraftanden, den himmelske tronanden, inför vilken hela världsvilddjuret segnar ned på Harmageddon.

Fram med det himmelska lejonmodet, det allt fördragande, allt lidande lamm-modet, den överjordiska och övervärldsliga första- och andrabudskärlek, som går i döden med de 42 månadernas aftonsol och de 1.000 årens morgonsol på sin panna.

ANDRA DELEN

Lammets död

Sedan vi nu gjort några allmänna antydningar om Lammets liv och död, vill vi något närmare betrakta den senare.

Då Lammet hade mottagit världsboken och därmed övertagit världens styrelse och frälsning, föll de 4 varelserna och de 24 äldste ner inför Lammet och sjöng en ny sång: *”Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk och länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt vår Gud, och de ska regera på jorden.”* (Upp 5:9–10)

Detta är alltså hela den kerubiska skapelsens lovsång över Lammets död. Och märk nu de tjugofyra äldstes ord: *”Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad.”*

Men nyss sa en av dessa äldste att Lejonet är värdigt att öppna boken, **för han har övervunnit.**

Alltså: först läggs Lammets värdighet i *övervinnandet* – strax därpå läggs samma värdighet i *slaktandet*.

Vad är det då som de besjunger i Lammets död? Svar: övervinnandet under slaktandet. Inte lidandet i och för sig prisar de, utan den övervinnareande, den segerande, med vilken han genomgick lidandet. Det ser vi ju tydligt.

Och detta övervinnande in i döden framhävs med en så väldig kraft och skärpa, att först får ett särskilt djur, lejonet, tjäna som bild för detta och därmed anslå själva grundtonen och visa upp själva grunduppgiften i hans liv och död. Och strax därpå får själva Lammet i den högst besynnerliga, nästan vidunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon skarpt och iögonfallande framhäva samma sak.

Sålunda: ett lejon som övervunnit det rytande vildlejonet jämte båda dess tjänstevilddjur, eller en sjufaldig horn- och ögonande, d.v.s. kraftande, som övervunnit 22-hornsanden vilken är det ondas hela kraftande — det *är* vad hela den kerubiska skapelsen inlägger i Jesu död. *Det är också* vad vi ska lägga in och besjunga i den. Och ingenting annat.

Där står ett segerrikt kungslejon eller en segerrik, sjufaldig tron-ande i Lammets död. Det är värdet, kraften och makten i hans död.

Här har vi alltså den enkla och säkra grundlinjen, *andelinjen*, lejonlamm-andelinjen, genom livet, döden, uppståndelsen, himmelsfärden och upp på tronen. Den ska vi följa. Ty släpper vi den, då bär det ned i de andelösa, köttsliga skökolärorna, som fördärvar alla jordens folk. Ty skökan är den oandliga andligheten eller den andliga köttsligheten, som smittar ner hela världen.

Vem är det som slaktar Lammet? Svar: vilddjuret. Vi tar då fyra synpunkter: Vad är vilddjuret? Vad är Pilatus och Kaifas? Lammets lidande. Lammets blod.

I

Vad är vilddjuret?

Vilddjuret är allt ont. Det är motsatsen till Lammet, som är allt gott. Det förra är anden från nedan, det senare är anden från ovan. Allt ont är ande, allt gott är ande.

Men det onda är synd, skuld och straff. Alltså är vilddjuret världens synd, skuld och straff.

1

Vilddjuret är världens synd

Ty vilddjuret är, som vi sett, den förvildade, själviske och upproriske människoanden, som nedsjunkit i och *under* det skapade och tillber det som sin Gud. Och denne ande älskar och försvarar sitt *underjordiska* liv, alldeles som vilddjuret i skogen kämpar för sitt liv.

Vilddjuret är det själviska jaget eller köttet, vars innersta och djupaste livsväsen är fiendskap mot Gud och hans bud (Rom 8:7–8) och hans heliga. Genom detta hat är människoanden ingrenad i själva avgrundsdjurets stam-ande, vars hela liv är just detta tresidiga hat.

Och detta hat, som är den glimmande drakelden på botten av varje vildhjärta, är människans uteslutande djupa och hemska förvildning. Och hur djupt det arga och ettriga djuret sitter, och hur seglivat det är, det får Herrens heliga länge erfara. I förargelsens natt-tider vill det gärna blixtra av bitterhet mot Gud i deras andes djup.

Och just emedan synden är denne djupt förvildade djurande, lägger Paulus i den följande versen (8:9) frälsningens hela tyngdpunkt i **ombyte av ande**, i utbyte av kött- eller vilddjursanden mot Kristus ande. Det är ingen ”smetfrälsning”, det.

Men just här har skökan i alla kyrkor frälst djuret genom sin oandliga eller halvandliga utanför-frälsning och utanpå-frälsning. Världens synd i det sjätte huvudets tid är inte blott den världsbehärskande lejonbjörnleoparden, utan framför allt den listigt världsbehärskande lammdraken, den ”evangeliske” ormen, som slingrar sig undan andeombytet.

Vid läran om synden i vårt världsrike ska skökosynden, som är den farligaste, noga beaktas, emedan den är det förklädda vilddjuret. Ty denna synd är i hela kristenheten, i stort sett, förtegrad och förbigången. Naturligtvis, ty hela kristenheten, i stort sett, är skökan. Och inte står hon och talar om vad hon gjort eller gör. Nej, hon står tvärtom vakt kring sin synd, och det som för livet, ty hon tror sig vara bruden. Lyfter du aldrig så litet på ormkvinnans slöja och visar vad hon verkligen är och gör, då fräser och gaddar hon, och du blir biten och får lida hennes etter. Särskilt i den romerska kyrkan har många Herrens heliga fått lida den kvalfullaste död, därför att de ryckt bort ett stycke av skökans förklädnad. Och samma dödliga hat får de erfara av alla hennes döttrar, både stora och små, om också inte det går till blods.

Sålunda: världens synd är inte blott vilddjuret rätt och slätt, utan framför allt lammormen, vilken är vilddjuret ”under sken av Kristus namn”, så som Luther uttryckte det.

2

Vilddjuret är världens skuld

Ty världen har genom eget förvållande blivit vilddjuret. Och Guds krav på henne är att hon borttar djuret och återställer keruben.

Synd och skuld är nämligen samma sak, sedd från olika sidor. Det visar femte bönen i Fader vår. Hos Lukas lyder hon så: ”*Förlåt oss våra synder*” (11:4). Och hos Matteus lyder hon så: ”*Förlåt oss våra skulder*” (6:12).

De 10.000 punden (jfr. Matt 18:24–35) är 10.000 synder, men också 10.000 skulder, d.v.s. 10.000 **minus** i andens och därmed själens och kroppens *rätta* förhållande till Gud. Likasom synden innerst är en ande, så är också skulden innerst en ande. Synden är **plus-anden** som *fyllt i sig* och *fyllt i sig* med synd, tills han blev syndanden full av 10.000 syndpund. Och skulden är **minus-anden** som *minskat av sig* och *minskat av sig* keruben, tills han blev skuldanden full av 10.000 skuld pund.

Världens synd är vilddjuret som hon själv gjort, och låtit skökan lammbehorna och smetfrälsa, som vi sett. Och världens skuld är vilddjuret, som hon är skyldig att göra ogjort både i gestalten av lejonbjörnleoparden och lammormen. Och denna senare, skökoskulden, är den farligaste. Den trycker till sist hela världen ned i Harmageddons domsdjup. Och där denna skökoskuld uppsåtligt fasthålls, där krävs den ut i evighetens eld och rök (Upp 19:3) och under himmelskt hallelujajubel till Gud, som i rätt och rättfärdig dom dömt den stora världsfördärvande skökan och som utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand (19:2).

Så fruktansvärd, så fasansfull är världens skökoskuld. Men det tiger man med. Ty hela kristenheten är fördärvad av skökan. Och ni, Herrens heliga, akta er för att här tuga med!

De ”evangeliske” talar så vitt och brett om syndens skuld. Men den skuld som de dragit och drar över sig själva och över land och riken genom smetevangeliet, som frälser och vitkalkar djuret, den tiger de med. Naturligtvis, ty de ser den inte, de är druckna av horerivinet.

Och det är denna skökoskuld, som i våra dagar trycker både modern och alla hennes döttrar i alla land, och som snart kommer att krossa dem alla vid tröskeln till det sjunde världsriket.

3

Vilddjuret är världens straff

Ty då världen trots samvetets varningar ville bli djuret, då överlämnade Gud henne åt vilddjurets våld. Och att vara lämnad av Gud åt djurets, syndens, förvildande och förhärjande makt, det är den andliga döden, eller den *döde* anden, det inre fördärvet, lagens inre förbannelse, vilket allt är *straffet* i dess andeväsen och kärna.

Synd- och skulddjuret är den kerubiska elden, lösgjord från den heliga gudselden och har blivit en allt gott förhärjande vådeld, som människan är skyldig att släcka och att gottgöra all brandskada.

Straffdjuret är själva ödeläggelsen genom denna eld. Dödsdjuret är självförbränning, självupplösning, självförruttelse. Straffet är resultatet av syndens och skuldens 10.000 frätande och ätande maskar, resultatet av syndens och skuldens 10.000 tärande eldslågor. Vid verklig syndkänedom får man erfara, hur det kryper, biter och bränner i ande, själ och kropp och det med olidlig vanda. Och här hjälper ingenting annat än det Paulinska receptet: **andeombyte**.

Vilddjursmänniskorna är vandrande maskbylten. Det dräller av dem överallt, det luktar as av dem överallt, även om de är klädda i siden och sammet och hållt över sig en tunna parfym. De är vandrande vådeldar och tänder eld överallt. Akta dig för dem.

Dödsdjuret, straffdjuret, är den maskfyllda och maskfrätte as-anden som gjort as-själen och as-kroppen, är den förbrände och förbrinnande kol-anden som gjort kol-själen och kol-kroppen. Likasom synd och skuld är ande, så är också straffet innerst en ande. *De är synd-, skuld- och straffanden*. Du ser alltså att Paulus har goda skäl för andeombytet frälsning. Ty här räcker ingenting mindre än en ny ande (Rom 8:2). Men skökan reder sig gott det bytet förutan.

Och då världen, trots varningar i samvetet och i Skriften och från Herrens heliga i alla tider, ändå ville bli smetfrälst, då satte Gud henne under skökans toffel, kjolregemente och evangeliska sminkburkar. Och att vara överlämnad åt hennes tjusande och förföriska orm-makt, det är en högre grad av straff död. Ty att ligga under lejonbjörnleopardens makt, det är den andliga döden rätt och slätt. Men att ligga under lammormens makt, det är *den död* som går i döden *därpå*, att den inte är död, utan liv. Därav kommer den blinda berusade hänförelse och arga seghet, varmed skökomänniskorna försvarar och utbreder sin halvandelighet. Och därav kommer också den vämjelige kväljande och giftige ande, som du alltid känner i deras närhet. Det är den lamm-behornade, ringlade och i 10.000 krökar sig ringlande ormanden, den vite straffanden.

Och under denna straffande ligger stora hopar av de troende i vår tid. Denna skökodöd är döden i andelös nåd. Och denna död är det högsta straffet denna sidan evig död. Ty skökosynden står invid gränsen till synden mot den Helige Ande och springer över i den, i samma mån som den blir fullt medveten och uppsåtligt fasthållen. Just denna fara påvisade Herren för den judiska skökan (Matt 12:31–32). Och med ett fasansfullt 8-faldigt ve ställde han fram henne i hennes rätta belysning (Matt 23:13–39). Och vad var hennes synd? Smetfrälsning, vitkalkning, säger han. Hon var den vitkalkade graven, invärtes full av de dödas ben och all orenlighet. Och Paulus fortsätter varningen för denna utvärtesfrälsning utanför anden: *Jude är man ju inte till det yttre, inte heller är omskärelsen något yttre på kroppen. Jude är man i sitt inre, och hjärtats omskärkelse sker genom Anden* — märk: genom anden — och inte genom bokstaven (Rom 2:28–29).

Alltså: världens straff är inte blott det farliga dödsdjuret: lejonbjörnleoparden, utan framför allt det ännu farligare dödsdjuret: lammormen – inte blott den svarta utan i all synnerhet den vitkalkade andedöden. Glöm aldrig det! Ty i kristenheten tiger man därmed. Låt

alltid vilddjuret n:r 1 följas av vilddjuret n:r 2 – just så som Skriften ställer dem. Blott så blir läran om det onda bibliskt hel. Glöm aldrig djurets förklädnader. Ty då är du snart förklädd och fördärvad, även du.

Sålunda är vilddjuret världens synd, skuld och straff. Och såsom vilddjuret är en ande, så är också synd, skuld och straff en ande. De är den tresidige vilddjursanden: syndanden, skuldanden och straffanden.

Och då nu synd, skuld och straff är ande, så följer därav att de aldrig kan *lidas* bort. De kan blott *levas* bort i lidandet genom en överlägsen god ande. Därav kommer det sig, att Skriften lägger hela vikten på Lejonets eller Lammets övervinnande in i döden.

I Lammets död står ande mot ande. Det är en tvekamp mellan två riksandar om riket, mellan två världsandar om världsherraväldet. På korset väger det mellan plågad lammande och kväljande vilddjursande. Där står gott mot ont i sina centrala livsväsen, som är ande från ovan mot ande från nedan.

II

Vad är Pilatus och Kaifas?

Vilddjuret jämte dess horn- och kvinnoförklädnader är världens synd, skuld och straff, har vi sett. Men nu är varje människa *hela* världen. Hon är, som man brukar säga, mikrokosmos eller världen i smått. Till sitt grundväsen bor *hela* världsanden i varje världsmänniska.

Vilddjuret avlas, föds och växer upp i varje vilddjursmänniska. Och redan i ungen ligger hela djuret. Och det stora världsvilddjuret är sammansatt av alla dessa miljoner ”människodjur”. Kunde vi se vilddjuret så som Gud ser det, så skulle vi se varje djurmänniska på jorden sitta inne i det som en vidrig och hemska djurklump, en kattbjörn med 7 huvud och 10 horn och fullsatt av hädelsenamn överallt. Och alla bildar de tillsammans ett starkt och levande helt, ett synd-, skuld- och straff-andehelt. Ty det som håller dem tillsammans, är den ene och samme världsanden, som tagit väsentligen samma gestalt och lever väsentligen samma liv i vart och ett enskilt ”människodjur”. Och denne djuriske världsande är innerst själve avgrundsanden med 7 huvud och 10 horn (Upp 12:3) och med det tresidiga hatet i sig: gudhat, budhat och brudhat. Detta avgrundshat är världsandens pårot. Ur den skjuter det förfärande världsträdet upp. Och varje världsmänniska sitter i det som en gren. Och varje gren är ju stammen och hela trädet i smått.

Alltså har den enskilda djurmänniskan hela djurväsendet i sig. Allt vad som rör sig därute i den vida vilddjursvärlden, det finns väsentligen hos henne, även om hon ännu är blott en kattbjörnsunge.

Och djurmänniskan älskar och försvarar sitt djurväsen av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Det får du se, om du går henne in på livet med sanningen. Då reser sig djuret i henne, och hon visar sig vara ett äkta barn av vilddjuret. Och såsom dess barn är hon också dess arvinge enligt den gudomliga arvslagen för gott och ont.

Detta hemska barnskap och denna förskräckliga arvslag, i vad den gäller det onda nämligen, påvisade Herren för judarna. Han sa: ”*ni är söner till dem som mördade profeterna. Fyll då också ni era fäders mått! ... Så kommer över er allt rättfärdigt blod som har spillts på jorden, från blodet av den rättfärdige Abel till blodet av Sakarja,*

Berekjas son, som ni mördade mellan templet och altaret. Jag säger er sanningen: Allt detta ska komma över det här släktet” (Matt 23:31–32, 35–36).

Märk nu hans ord: ”Sakarias, som ni mördade. Men denne Sakarias dräptes flera hundra år, innan de var födda, som han här talar till (2 Krön 24:20–22). Dock var de hans dråpare; och hans blod skulle komma över dem, säger Herren. Ty de var andliga barn av Sakarias' dråpare. Och det visade de, då de fyllde sina fäders mått genom att hata Herren, den rättfärdige, och slutligen dräpa honom. Och såsom dråparnas barn *måste* de ärva alla dråpares synd, skuld och straff från världens begynnelse.

Så förskräckliga, så fasansfulla är synd, skuld och straff, just därför att de är en *ande*, den ene och samme djuranden i alla djurmänniskor, den gemensamme vilddjursanden med gemensam synd, gemensam skuld och gemensamt straff för dem alla. Allt slags synd som vilddjursanden begått från världens begynnelse, den har *jag* begått om jag har vilddjursanden som begått den. *Jag* har dräpt Abel, Sakarias och alla de andra, om jag har vilddjursanden som dräpt dem. Allt oskyldigt blod som är utgjutet på jorden, det är utgjutet av min hand om hon är vilddjurshanden som utgjutit det. Och allt detta blod ska Gud kräva ur min hand. Detta är, enligt Herrens ord, den gudomliga arvslagen för det onda.

Lagen för vilddjuret är alltså denna: All synd på jorden som alla vilddjursmänniskor begått, har varje vilddjursmänniska begått, emedan hon till sitt grundväsen *är* just det vilddjur som begått den. Hon är ett levande ja, ett vilddjurs-ja till alla vilddjursynder på jorden. Och hon skulle ha gjort dem alla eller åtminstone inte gjort något för att avstyra dem, om hon varit med där de gjordes. Och emedan hon på detta sätt bejakar all synd, så ska hon också ärva all världens synd, skuld och straff. Denna förskräckliga arvslag är alltså en fullkomligt rättvis lag. — Människa, människa, kan du bäva, så bäva här! Står du inne i vilddjurets ande, så står du inne i all världens synd, skuld och straff såsom din synd, din skuld och ditt straff.

Synd, skuld och straff är långt farligare saker, än vad flertalet troende ens anar. Ty de är förvisso inte några blott yttre saker, som man tror sig komma ifrån genom en lättvindig utanför-frälsning i ”Lammets blod”, såsom ett blott och bart pinoblod. Nej, synd, skuld och straff i deras grundväsen och livskärna är min ande med hans rådande vildhjärta, vildvilja, vildsinne, vildtankar, vildkänslor och vildbegär, hela detta inre sekundliga mot-väsen och sekundliga mot-göra mot de ”två buden”. Kort sagt: min vilddjursande, i vilken allt ont på jorden är magasinerat. Har jag världsanden, om än aldrig så väl förklädd, så har jag det fasansfulla världsödet över och i mig.

Men ännu mer. Arvslagen gäller inte blott det förflutna utan även det tillkommande, och detta både för världen och för den enskilde. Varje världsrike fyller sitt syndmått. Det första fyller sin ande med sina synder. Det andra tar denne ande i arv och ökar den med sina synder. Så det tredje och fjärde o.s.v. Och härav följer, att varje nytt världsrike inte blott ärver all synd i det förflutna utan också lägger den levande grunden och ger den levande kraften till all synd i det tillkommande, såsom vi sett förut. Det bär i sin ande inte blott alla synder som gjorts

innan det blev till, utan också alla synder som kommer att göras *sedan* det inte mer är till. De förra står skrivna i dess ande såsom redan gjorda. De senare står skrivna där såsom de där på grund av utvecklingens omutliga "Rulla!" måste göras av alla dem som tar den anden i arv. Så är varje världsrike ett levande världs-ja till all synd på jorden både i det förflutna och i det tillkommande. Och så måste varje världsrike ärva all synd, skuld och straff från världens första till hennes sista dag. Arvslagen griper in i dödsrikets världsregioner och, där så behövs, i evigheternas eld.

Och på samma sätt den enskilda världsmänniskan, som väsentligen har *hela* världsanden i sig. Hon ärver inte blott all synd i det förflutna utan också all synd i det tillkommande. Ty hon *är* väsentligen *hela* det sjuhövdade vilddjuret, vilket på varje punkt av sin tillvaro lägger grunden till framtiden, och vilket måste fylla världssyndamåttet till brädden i det sjunde världsriket. Hon *är* i och med sin vilddjursande, ett sekundligen uttalat ja även till alla vilddjurssynder i framtiden. Och hon skulle göra dem alla om hon var där, eller åtminstone tigande samtycka till dem. Ty syndens väsen är likadant i varje tid – endast graden och sättet skiftar. Och på grund av detta sitt djurande-ja till all världens synd *måste* hon ärva all världens synd, skuld och straff från tidens början till tidens slut. Och denna arvslag tillämpas på henne inte blott i tiden utan även i hennes fängelse i dödsriket och, om så behövs, i evigheternas eld.

Så fruktansvärda, så fasansfulla är synd, skuld och straff, just därför att de är mitt världsvilddjur, min världsande, med världsbarenskap och världsarv. Och därför blir det, vid en syndakännedom som går till själva roten, aldrig fråga om min lilla värld såsom lösryckt från det hela. Nej, *jag är världen* med all världens syndaelände i och över mig.

När detta blir en av Guds ande verkad *levande* sanning för en människa, då blir det fullt frälsningsallvar och det blir sekundligt, sekundligt, sekundligt. Det blir nu frågan om Lammet, Tron-Lammet, med 7 horn och 7 ögon, vilket med sin sjufaldige kraftande kan rycka mig ut ur det sjuhövdade vilddjuret. Det blir frågan om blott *ett, ett, ett enda: ombyte* av ande. Ty så länge jag sitter inne i den rådande djuranden, så har jag all världens synd, skuld och straff i och över mig, även om jag "utvärtes" skulle vara så rättfärdig och ren, att jag gick och gällde för ett helgon.

Därför ve och åter ve den, som lär människorna att lägga frälsningen utanför Lamm-Lejonets övervinnareande. Det är detta som skökan gör. Och därför väntar henne den utesägliga plågan i evigheternas eld och rök. Och ska det brinna någonstans evigt, så ska det väl brinna där man i Lammets namn fördärvar alla jordens folk.

Pilatus

Till sitt grundväsen bor sålunda allt ont på jorden i varje vilddjursmänniska. Alltså mötte Lammet i varje sådan människa världens synd, skuld och straff. I henne var alla världens synder kastade på honom. Inte en enda saknades. Hon hade väsentligen tänkt alla onda tankar, talat alla onda ord och gjort alla onda gärningar. Hennes hand dröp av allt "rättfärdigt blod" på jorden. Världens synder levde som *ande* i hennes ande, dels såsom redan gjorda, dels såsom de som måste göras. — I varje sådan människa bar Lammet världens synd, skuld och

straff i gestalten av hennes tresidige vilddjursande. Han visste, såg och kände vad i människan var. I djupet av sin rene finkänslige ande upptog, bar och led han hennes elände i hela dess djup, vidd och höjd. Och detta i kärleken *så*, som om det varit *hans* elände.

Och slutligen står han inför Pilatus och Kaifas. Och vad är de? De är de två högsta representanterna för det ”förskräckliga” femte världsriket. Men detta rike innefattar väsentligen i sig både de fyra föregående och de två efterföljande världsriken. I Pilatus och Kaifas bor alltså hela det sjuhövdade vilddjuret. I och genom sin vilddjursande är de arvtagare till all världens synd, skuld och straff.

Pilatus är lejonbjörnleoparden. Kaifas är lammormen. I den förre bor 20-hornsanden, vilddjursväsendet utan förklädnad. I den senare bor 2-hornsanden, som är 20-hornsanden förklädd till lamm.

Pilatusdjuret är krönt. Ty alla hornen bär kronor. Han är det romerska kungsdjuret, som har makten att ”förtrampa och uppsluka hela jorden”. Han har också makten att korsfästa Lammet. Och märk Jesu ord: *”Du skulle inte ha någon makt alls över mig om du inte hade fått den från ovan”* (Joh 19:11). Alltså var Pilati makt att döda Lammet *given* av Gud. Den var sålunda ett straff över Pilatus. Ty han hade kunnat ”vara av sanningen”, så att han hört och sett sanningen i Lammet (18:37). Och då hade han förr låtit döda sig själv, än han låtit döda Lammet. Men han var inte av sanningen. Och till straff fick han en ande, i vilken han begick den högsta hedningsynd och ådrog sig det högsta hedningestraf inom förlåtlighetens gränser. Den blinde Pilatus-anden som dödade Lammet, var en straffande given av Gud. Och i och med denne ande, överfördes all världens synd-, skuld och straffande på Lammet. Och i den anden mötte, bar och led han all världens synd, skuld och straff.

Kaifas

Kaifasdjuret är också krönt. Ty i dess två horn har avgrundsdjuret och havsdjuret insatt sina 20 krönte horn. ”Det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt” (Upp 13:11–12). Detta skökodjur har alltså en fruktansvärd makt. Och med den hade det fördärvat hela judafolket. Och fördärvet bestod däri, att den judiska skökokyrkan lärde folket en ”utvärtes”-frälsning, som lät människan ”invärtes” sitta kvar i vilddjursanden och därmed i världens synd, skuld och straff. Själv djuret hade hon ingen blick för djuret. Själv andelös hade hon inget öga för att gott och ont är ande. Själv en dotter av profeternas mördare kvarhöll hon folket i djurbarnaskapet och därmed i djurarvet. Och så bragte hon över hela släktet allt oskyldigt blod på jorden. Och allt detta gjorde hon i Guds namn.

Så förskräcklig är skökan, så fasansfull hennes synd och så fruktansvärd hennes andemakt. Ty hennes ande är i varje tid världens högste straff-ande, sänd av Gud.

”Straff-ande”, sa vi. Ty så här beskriver Paulus den judiske skökoanden i både Gamla och Nya Testamentet: *”Israel har inte uppnått vad de strävar efter. De utvalda har nått det, men de andra har blivit förhärdade. Som det står skrivet: Gud har gett dem en likgiltighetens ande, ögon som inte ser och öron som inte hör, ända till denna dag. Och David säger: Låt deras bord bli en snara och ett*

nät, en fälla och ett straff för dem. Låt deras ögon förmörkas så att de inte ser, och böj deras rygg för alltid.” (Rom 11:7–10).

Detta är förskräckliga ord. Och lägg märke till dem. Vad var judarnas synd? En andelös ande som sökte frälsning utanför anden. Och vad var deras straff? En andelös ande som varken hörde eller såg. Och märk: denne förskräcklige straffande var *given av Gud*. Han gav dem en blind och döv, en förmörkad och förhärdad ande, en likgiltighetens ande. Så straffar Gud. Han ger en ande med ögon att inte se, med öron att inte höra, en ande som måste fylla syndmättet till brädden. Detta är Guds straff i själva dess tyngdpunkt, dess inre fasansfulla andeväsen och kärna. Det värsta straffet bär jag alltid inom mig. Och det består i min förhärdade och förblindade djurande. Människorna oroar sig mest över de onda gärningar som ligger bakom dem, och det straff som de måste dra. Men den sekundligt avlande och födande synd-, skuld- och straff-anden, själva straff modern inom dem, den beaktar de inte. Henne är de rädda om som ögat. Och på henne sätter de två lammhorn. Och så går hon och gäller för kristen. Det är den judiske straff-anden som går igen i den kristna skökan.

Det rika bord som Gud dukat för judarna på allehanda sätt, och framför allt i Lammet, blev dem till en snara och ett straff. Korsfästelsens synd blev just snaran kring deras hals. Då de självförvällat inte såg Lammet, gav Gud dem en sådan blindhetsande, att de såg sig själva som lamm och Lammet som ett vilddjur, som borde utrotas från jorden. Denne bakvända och upp- och nedpåvände ande i vilken Satan for in, var det högsta straff som Gud kunde ge dem inom förlåtlighetens gränser – den högsta förbannelse, den djupaste andedöd denna sidan evig död, Guds högsta vrede närmast evigheternas oblandade bägare.

Men hur kunde Gud ge dem en sådan ande? Jo, han måste ge Lammet till världens frälsning. Och inför Lammet sattes de på det hala. Med sin ande avslöjade Lammet deras ande. Nu *måste* de antingen dö ut från djuranden och leva in i Lammets ande eller leva upp i djurandens högsta grad genom att döda Lammet. De stod inför andeombytet, men bytte inte. Och riket, tronvagnen, *måste* fram. Där den inte bestigs, där krossar den. Den kan inte stå och bjuda och krusa och vänta i alla tider på halsstarriga och trotsande själar. Ty då gick ju riksplanen sönder och hela världen förlorad. För eller emot! Mogna ska människan i gott eller i ont. — Gud ger det goda, därmed ger han också det onda då hans goda vänds till ondo. Gud gör det goda, därmed gör han också det onda då hans goda görs till ett ont. Fanns inte Gud, fanns inte heller Satan. Fanns inte gott, fanns inte heller ont. I denna mening gör och ger Gud allt ont. Ty det kommer såsom den naturliga följd av, att det goda inte får vara det goda. Den gode anden ger den onde anden. Ty får Guds ande inte vara den gode och allt behärskande anden från ovan, så driver han fram anden från nedan. Och han driver upp den ända till en djävulsande, en satanslike som i Lammet ser vilddjuret. På den punkten stod den judiska skökan. Och hon stod där såsom fullväxt och fullmogen i självförhärdelse under andens förtorkande och förbrännande sol. Ty där denna sol inte får ge liv, där ger hon död.

Denne synd-, skuld- och straffande, denne förbannelse-, döds- och vredesande bodde i skökoprelaten Kaifas. Han är den judiska skökans högste representant. I detta förskräckliga skökodjur stod hela det femte

världsriket. Och i detta stod hela det sjuhövdade världsvilddjuret, såsom vi sett. Kaifas-djuret är världsvilddjuret på den högsta höjd vartill det kan komma inom nådens gränser. Det står här i ett enskilt folk, judafolket, på väsentligen samma höjd vartill hela världen utan förklädning stiger upp i det sjunde världsriket. På Golgata slaktar det Lammet. På Harmageddon slaktar det Lammets heliga. Där vill det utrota Lammet, här vill det utrota Lammets folk. Det tresidiga hatet är likadant på båda ställena.

Vem är det nu som slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är nu Kaifasdjuret? Hela världsvilddjuret, hela vilddjursmänskligheten. Och i den är *jag* med. Alltså har jag slaktat Lammet. Det var *jag* som slog in spiken. När det blir en levande sanning för människan, då stinger styngnet till botten. Och där ska spiken förr eller senare sticka. Och först då ser hon det verkliga Lammet. Och då går Lammet till bottenfrälsning med henne, invärtesfrälsning, andeombyttets frälsning.

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens synd-ande med alla världens synder i sig.** Inte en enda saknas. Vad svider i såren? All världens synd. Så bar han våra synder i sin kropp upp på korsets trä (1 Petr 2:24). I korsfästelsesynen ligger de alla inneslutna. I den synden stiger de till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom den synden överförs de alla på Lammet, *nämligen såsom all världens syndande*, som tränger ända till botten i Lammets ande. (Hur det var möjligt får vi se i avsnittet: "Lammets lidande".) — På korset står två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitter två krönte världsandar: den syndfrie, sju sidige kraftanden på lammtronen mitt emot den syndfulle tjugotvåsidige kraftanden på vilddjurstronen. (Se sid 3.) Kampen gäller heligt eller oheligt andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens skuld-ande med alla världens synda-skulder i sig.** Inte en enda saknas. I korsfästelseskulden ligger de alla inneslutna. I den stiger de alla till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom den skulden överförs de alla på Lammet; *nämligen såsom all världens skuldande*, den som tränger ända till botten i Lammets ande. — På korset står två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitter två krönte världsandar: den sju sidige oskuldsanden på lammtronen och den tjugotvåsidige skuldanden på vilddjurstronen. Kampen gäller oskuldens eller skuldens andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens straff-ande med alla världens synda-straff i sig.** Inte ett enda saknas. I korsfästelsestraffet (snaran kring Kaifashalsen) ligger de alla inneslutna. I detta snarestraff stiger de alla till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom detta snarestraff överförs de alla på Lammet, *nämligen såsom all världens av Gud givne, blinde och blodige straffande, döds-, vredes- och förbannelseanden*, den som tränger ända till botten i Lammets ande. — På korset står två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitter två krönte världsandar: den sju sidiga ostrafflighetsanden på lammtronen och den tjugotvåsidige straffanden på vilddjurstronen. Kampen gäller straff-frihetens eller straff-fullhetens andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Genom korsfästelsens straffsynd, till vilken judarna drevs genom straffanden, fastnade Kaifasdjuret i Guds snara, stötte mot stenen och fick straffet. Och i denna straffandesnara sitter judafolket än i dag. Hon är Lammets blod såsom ett förbannelseblod, ett snareblod kring deras hals. Och i den röda straffandesnaran ska de sitta i 42 månader, nämligen tills hedningarnas tider är förbi (Upp 11:2; 13:5). Och i denna straffandesnara sitter den lammförfalskande och lammdödande skökan under hela det sjätte världariket, nämligen tills hon blir uppbränd i de tio konungarnas eld. Hennes blinde och döve, förhärdade och berusade ande är hennes ”straff”.

Sålunda: på korset står allting i ande. Där står Lammets syndfrie, oskyldige och ostraffbare ande mot den synd-, skuld- och straffande som Gud givit Kaifas-Pilatusdjuret. Det är andelinjen. Märk den! Och håll den orubbligt fast, annars bär det ned i de oandliga skökolärorna.

Genom min ande ska det ske, säger Herren Sebaot. Ty vad som inte sker genom den, det består inte inför Gud. Därför måste Lammets död stå i anden och utföras i anden genom Herren Sebaots ande, så att han blev den fullskolade och fullfödde övervinnareanden, som är världens försoning.

III

Lammets lidande

Här tar vi fyra synpunkter: Vrede och nåd, Andevattnet, Lidandesfrestelsen, Sammanfattning.

1

Vrede och nåd

”Detta är er stund, nu råder mörkrets makt.”

Så sa Lammet till överstepräster och till befälhavarna och till de äldste, då de kom för att gripa honom (Luk 22:52–53).

Långfredagen är alltså de mörka makternas dag, avgrundsdjurets, havsdjurets och jorrdjurets dag, en vilddjursdag.

Och en sådan dag är en Guds vredes dag. Ty då brinner Gud i sitt tempel och inhöljer sig i röken från sin härlighet och makt, och ingen kan gå in i templet, förrän vredens plågor är fullbordade (Upp 15:8). Detta känner du igen från *din* mörka dag, *din* långfredag.

Då Gud stänger dörren till sig, då springer alla onskans dörrar upp. Då Gud går in, går vilddjuret ut. När Gud fördöljer sig, då kommer i dagen vad i hjärtat bor. Så får mörkret makten.

Gud övergav både Lammet och judafolket. Och så blev det uppenbart vad bådadera verkligen var. Då han övergav Lammet, kom *Lammet* i dagen i hela dess kraft. Och då han övergav folket, kom *vilddjuret* i dagen i hela dess kraft.

Långfredagens gudsövergivenhet är ett uttryck för Guds vrede mot världen på grund av hennes synd. Men inte ett uttryck för hans fördömvredde eller för den oblandade vreden (Upp 14:10), utan ett uttryck för den med *barmhärtighet* blandade vreden.

Men varför övergav han då Lammet, som *inte* hade synd, och som följaktligen *inte* kunde vara föremål för Guds vrede? Jo, han övergav eller utrymde Lammets ande, för att där skulle bli rum för all världens synd-, skuld- och straffande. Ty denne ande kunde övervinnas endast inne i en helig människoande. Därför måste den insläppas i Lammets ande för att i den *upplösas*, såsom på det lekamliga området ett gift upplöses och oskadliggörs i kroppens inälvor. — Härom mer i nästa avsnitt som handlar om ”andevattnet”.

Och då Gud genom övergivenheten insläppte synd-, skuld- och straffanden i Lammet, då insläppte han även sin vrede i Lammet. Ty straff- eller dödsanden är Guds vrede. Sålunda inträngde Guds vrede i gestalten av all världens straff-, döds- eller vredesande i Lammet. Hela floden av eld från den Gamles tron inströmmar i Lammet. Och sålunda brinner Gud genom sin doms- eller straffande i Lammet. Och han brinner tills denne ande är heligt genomliden, d.v.s. övervunnen av Lammet.

I denna vredeseld befanns Lammet vara ”silver och guld”. Och inför detta rena silver och guld stod vreden maktlös och kunde alltså inte bli en vrede mot Lammet. Den verkade blott mognande, fullkomnande, *födande*.

Ty långfredagens vrede är Guds *födslokval*, i vilka han fullfödde Lammet. Gud var nämligen ”i *Kristus*” den övergivne, ”och försonade världen med sig själv” (2 Kor 5:19). Herren Sebaots ande utförde försoningen. Och hans ande kan lida (Jes 63:10; Ef 4:30).

Och Lammet tog Guds vrede såsom sina *födslokval*, vilka förde honom fram till fullkomningen.

Lammet tvingade vreden att föda vredens avvärdare: Lammets fulländade människoande, över vilken inte Guds vrede utan Guds välbehag måste vila.

Lammet tvingade syndanden att ”föda” sin överman: den sjuksidige kraftanden, som så blev försoningsanden.

Lammet tvingade skuldanden att ”föda” sin baneman: den sjuksidige oskuldsanden, som så blev försoningsanden, lösenanden.

Lammet tvingade straffanden att ”föda” sin förgörare: ostraffbarhetsanden, som så blev försoningsanden, gottgörare-anden.

Lammet tvingade döden att ”föda” sin död: livet

- tvingade förbannelsen att ”föda” sin undergång: välsignelsen
- tvingade hela världariket att ”föda” gudsriket
- tvingade vilddjuret att ”föda” Lammet
- tvingade den starke att ”föda” den starkare
- tvingade helvetet att ”föda” himlen
- tvingade allt ont att ”föda” allt gott
- tvingade långfredagens mörker att ”föda” påskdagens ljus”.*

Och allt detta tvång åstadkom han blott genom att i allt stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Just så tvingade han allt att arbeta på hans egen och därmed på hela världens frälsning.

---

* Härom mer i vårt 6:e kapitel ”Skapelsebestånd och rättfärdiggörelse”.

Just så utvecklade han hela den omätliga andekraft, inför vilken alla onda andekrafter segnade ned. Så tog han makten från mörkrets makt. Och detta allt blott genom att stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Och så blev vredens dag en nådens dag.

Detta är den enkla men oändligt djupa hemligheten i Jesu lidande. Det är också hemligheten i de heligas alla lidanden. De ska sammanväxa med Lammet genom en lika död (Rom 6:5). Och ingrenade i försoningens övervinnareande tvingar de fram sin dagliga fullkomning, sin dagliga födelse, förnyelse i anden. De tvingar allt jordiskt ve att i dem föda allt himmelskt väl, all tidens nöd att föda all evighetens nåd, jordens tårar att föda himmelens fröjder. Se, det är försoningens djupt allvarliga och djupt saliga hemlighet.

Står du sekundligt i försoningens ande, då arbetar himmel, jord och helvete sekundligt på din födelseförsoning med Gud ända in till fullkomlig lammlighet.

Och blott såsom födelseförsoning kan försoningen tas emot. Ty blott den som har Lammets ande, hör Lammet till.

Och blott såsom daglig födelseförsoning kan försoningen bevaras. Ty stannar andens rundgång, då tas han tillbaka.

Försoningsanden är övervinnareanden och finns alltså inte till i någon annan gestalt än som övervinnare. Glider han dig ur händerna, då arbetar allting omkull dig och alla evighetens löften glider ur din hand, ty de sitter alla som pärlor på övervinnandets band och *blott* på det.

Så salig är försoningens nåd. Den är en himmelsk *tronande*, *kraftande*. Jag har blott att ta emot den som en *gåva*. Och så — ”Rulla, Rulla, Rulla!” Och vagnen går ledigt och lätt uppför alla branter och genom alla djup.

Ja, så salig och så allvarlig är försoningen. Men vad har inte skökan gjort av den! Aj, aj, aj! Hon fördärvar hela jorden med sin andelösa försoning.

Långfredagens vrede, var alltså inte en vrede mot Lammet. Den kunde ha blivit det, nämligen om han inte förblivit Lammet. Ett enda steg in i djuranden, och elden hade nappat i. Men han stod Lamm, och därmed stod han utanför vreden. Och fördold stod Gud i honom, *med* honom och *för* honom. Så står han också fördold *i*, *med* och *för* dig på dina långfredagar. Det är blott djuret i dig, på vilket han vredgas. Och så långt du är djuret, så långt brinner du. Men så långt du är lammet i Lammet, så långt ligger du i den skyddande och stödjande handen. Fåret måste gå genom elden, men inte bli till inget i elden (Sak 13:7–9).

Alltså inte mot Lammet utan mot vilddjuret var Guds vrede riktad. Vreden släppte djuret löst inom fastställda gränser och gav det dess mörka maktstund, för att den genom Lammet skulle bli dess dödsstund. Gudsvreden kastade djuret på Lammet för att få sin fördömsedom, sitt oläkliga dödssår av det fullfödda Lammet (Rom 8:2) – för att djur-Kaifas skulle dödas och en lamm-Kaifas kunna födas och hela djur-judafolket kunna bli lamm-judafolket – för att djur-Pilatus skulle dödas och en lamm-Pilatus kunna födas och hela djur-mänskligheten kunna bli lamm-mänskligheten – för att alla i dödsparadiset (Abrahams sköte)

väntande andar skulle utfå löftet (Hebr 11:39–40) – för att alla i dödsriket ingångna och alltjämt ingående djurmänniskor, som ej i tiden stått avgörelseståndet inför det förhärligade Lammet, skulle kunna lösas av lösenanden ur dödsfängelset och bli frälsta – för att alltså även alla avlidna vilddjursfolk ska kunna träda fram ur hadesvärldens alla vredesregioner och tillbe långfredagens Gud, vars barmhärtiga vrede födde den försonande segeranden i Lammet. Och så får vi måhända se både Kaifas och Pilatus knäböja inför Lammet, sedan de genom fasansfulla fängelsekval blivit rättvisligen dömda till deras djur- eller köttmänniska (1 Petr 4:6). Ty deras synd på jorden var ännu förlåtlig eftersom den var förkastelsens synd mot den förnedrade, inte mot den upphöjde Människosonen som är anden. — Långfredagens armar omfamnar vitt. Det är den ”stora barmhärtighetens” famn. I den ligger både Lammet och alla dess fiender och alla släkten som varit, och alla släkten som kommer. Långfredagens Gud brinner, men han gråter också. Det är inte bågaren av oblandad vrede som han här ger, den är övervägande nåd. Det är den urreviga kärlekens hand som framräcker den.

Långfredagen är en Guds domsdag. Då gick en dom över världen (Joh 12:31), men inte en dom av den kalla rättfärdigheten som tar ut sitt intill sista skärven. Denna den gudomliga rättvisans dag är framskjuten till yttersta dagen. Utan den var den barmhärtiga rättfärdighetens vägbrytande dom till världens frälsning. Det var den *skapande, födande* rättfärdighetens dom som bröt syndens, skuldens och dödens andemakt över världen genom Lammets övervinnareande, en nådesdom som i grund rev upp och rev ned frälsningsomöjligheten och lade frälsningsomöjligheten i dess ställe. Lammets långfredagskval är inte evighetskval utan *födslokval, skapelsekval*. Här krävs ingen lagisk eller juridisk gottgörelse, ingen summa av evighetspina som skulle väga upp världens skuldsumma, utan en gottgörelse i *lammande* som in i döden vägde upp, d.v.s. övervann all världens vilddjursande.

Alltså ingen slutuppgörelse med fienden på långfredagen. Vilddjuret endast övervanns. Det finns ännu till. Och det blev etter rasande genom dödssåret i vilket det måste förblöda (Upp 12:12). Synd-, skuld- och straffanden är inte utrotad ur världen. Lejonbjörnleoparden och lammormen regerar över ”dem som bor på jorden”. Hela världen är ännu i den ondes våld. Guds vrede från himmelen uppenbaras alltjämt över människornas ogudaktighet och orättfärdighet (Rom 1:18). Ondskan går sin breda kungsväg genom tidevarven och stiger återigen till himmelshöjd på Harmageddon. Vilddjuret ska än en gång bloda tand och sönderriva de 12 gånger tolv tusen lammen. Den långfredagen, vars morgon redan grytt, blir *deras* födelsedag till tusenårig jubeldag, men den blir också vilddjurets dödsdag.

På Lammets långfredag blev alltså världen endast **stamförsonad** – grenförsoningen återstår. Och den utförs överallt där andeombytet sker, utbytet av den övervinnande djuranden mot den övervinnande lammanden.

2

Andevattnet

Ande är som vatten (Joh 4:13–14). Och när två vatten möts, ingår de i varandra. På samma sätt två andar. När de möts, ingår de i varandra. Det känner du. När du träffar en god ande så intränger han i dig, och det ända till botten i din ande, och han genomtränger varje droppe i din ande så att det känns så ljuvt och så gott i hela din varelse. Och när du träffar en ond ande så intränger han i dig, och det river och svider i hela din varelse. Du fick vilddjuret inte blott *på* dig utan i dig.

God ande är sött vatten, ond ande är bittert vatten (Jak 3:10–11). När de blandas, uppstår en kamp på liv och död mellan sött och bittert. Den gode anden står i fara att bli en ond, en bitter ande. Det känner du. Möter du ont med ont, då har *han besegrat dig*. Möter du ont med gott, då har *du besegrat honom*.

När Gud ”överger” en god människa, då tar han sin kännbara andesötma ifrån henne, och hans ande finns då till hos henne blott som det fördolda stödet i kerubväsendets rot. Och *att* han överger henne, beror därpå att hon är ofullkomnad och måste fullkomnas i lidande. Men en ofullkomnad och övergiven ande är just en för den onde anden öppen och blottställd ande. Och det i samma mån som övergivandet är djupt. Ty då inströmmar i henne den bittra anden i motsvarande grad och kraft. Det känner du.

Så Lammet på korset. Men i oändligt högre grad än vi kan erfara. Ty han är den människoande, i vilken alla människoandar är skapade och i vilken de alla har sitt första skapelsebestånd (Kol 1:16–17). Han är även den *urpingstliga* stammen, i vilken alla människor sitter utgrenade i kraft av den första skapelsen. Och såsom sådan stod han ofullkomnad till sitt andra stamväsen och övergiven av Gud, och därmed öppen och blottställd för hela den fasansfulla världs- och avgrundsfloden av Satans, havsdjurets och jorddjurets dödligt hatfulle ande. Och emedan han ännu var ofullkomnad, kunde han inte utestänga den. Ty det kan blott en fullkomnad ande, hos vilken möjligheten till synd och därmed möjligheten till frestelse är för evigt avskurna. Och han *ville inte* utestänga den. Han hade i Getsemane på sant människovis tillkämpat sig den fullt undergivna viljan att dricka bägaren med det bittra vattnet. Och han mottog den med firsidig förstabudskärlek till Fadern och med tusenfaldig andrabudskärlek till hela mänskligheten, som han stamvis bar uti sig.

Och så drack han det bittra vattnet. Och så genomträngde detta andevatten hela hans ande och därmed hela hans själ och kropp på varenda punkt. Han blev totalt uppfylld av all världens bittra synd-, skuld- och straffande. Han fick hela världs vilddjuret inte blott på sig utan i sig, så att han i viss mening *var* vilddjuret för oss. Så gjorde nämligen Gud honom till synd för oss, han insläppte all världens syndande i Lammets ande. Så var han en förbannelse för oss, ty Gud insläppte all världens förbannelse-, döds- och straffande i honom. Så hängde han på korset som en orm, d.v.s. full av vår ormande med all vår ormgiftsplåga (straffplåga) i sig (2 Kor 5:21; Gal 3:13; Joh 3:14).

Stanna här ett ögonblick. Har du sammanväxt med Lammet genom en lika död, då förstår du något litet av det förskräckliga vi nu antytt. Ty då vet du att i din djupare gudsövergivenhet var du så full av synd-,

skuld- och straffanden, av djuret och ormen, att du erfor en hemskt spännande frestelse att riva och bita omkring dig och förgifta alla och allt – så full av sur- och bittervattnet att du måste hålla dig riktig ryggrak och mycket knävek och balanserande i Lammets övervinnareande, att det inte rann över och surade ner dig själv och andra. Och du måste gå så stilla, lätt och försiktigt som gick du på ägg, annars gick det överända och blev översvämning och du följde med floden. *Det* har du säkerligen i början mer än en gång gjort. Men Lammets förlåtande försoningsande grep dig innan du försvann i det bottenlösa djupet. — Av sådant kan du något litet ana vad Lammets lidande var, och med utsäglich glädje se vad hans försoningsande är. — Blott på den vägen, dödslikhetens väg, förstår vi hans död så mycket som vi behöver förstå den. Men för den som saknar denna erfarenhet är hans död en gåta och galenskap, såsom den också var för hans första lärjungar under alla åren de vandrade med honom före hans död (Matt 16:21–22; Luk 18:31–34).

Vi går vidare. Hur gjorde nu Lammet med denne dödligt hatfulle vilddjursande? Jo, han mottog bågaren lammvilligt, drack den lammundergivet, svalde den lammstillta, led den lammtåligt och upplöste den lammuthålligt i sin andes inälvor, alldeles som på det lekamliga området inälvorna upplöser, oskadliggör och avför ett lekamligt gift. Genom detta orubbliga lammstånd *förblev* hans ande sötvattnet som besegrade bittervattnet. *Så, så* övervann han. Det är Lejonet som övervann vilddjurs-lejonet. Det är Lammet med sju horn och sju ögon, den sjudidige kraftanden, som övervann den sjuhövdade vilddjursanden eller den 22-hornade kraftanden. — *Så* smakade han döden för alla. Så blev döden **stamvis nersvald** i segern eller **uppslukad** i segern (1 Kor 15:54). *Så* verkställde han genom sig själv en rening från synderna (Hebr 1:3). *Så* helgade han sig själv för oss, på det att vi måtte vara helgade i sanningen (Joh 17:19).

Men, o människa, tag inte skökostånd inför detta: ”för oss”, såsom inför ett kvitto i din hand på att nu är allting fullgjort och full-lidet, såsom många gör och så i sitt inre blott följer med survattensströmmen. Nej, ”kvittot” är Lammets ande och det ska du ha i din ande, ty hans försoningsande är det enda i himmel och på jord som kvitterar bort din synd, din skuld och ditt straff, som är ande. Ty — än en gång — på korset står gott och ont i sina centrala grundväsen, som är ande. Detta har människorna, även många av de troende, så svårt att förstå. Ty de är så övervägande själiska och kroppsliga att de inte kan se Guds rike, som består i ande – inte heller det ondas rike, som också består i ande. De ligger väsentligen blott i det yttre och ser synd, skuld och straff blott såsom något yttre. Och så tänker de sig försoningen även som ett yttre, såsom blott en lidandessumma som är erlagd i deras ställe. Och det ska man tro på och så är man försonad, fastän man flyter med strömmen. Men man tröstar sig med ”kvittot”.

Nej, försoningen är en ande, sötvattensanden, som övervunnit survattensanden. Och försonad med Gud är inte survattensmänniskan, utan sötvattensmänniskan, som sekundligen övervinner det sekundliga survattnet. Ty se här, hur Lammet fastknyter sina lärjungar vid sin död: **”Min bågare ska ni få dricka”** (Matt 20:23). Se, det är annat det! Så allvarlig är saken. Hans bitterbågare sätts till dina läppar. Och du ska ta emot den villigt som Lammet, dricka den undergivet som Lammet,

nedsvälja den stilla som Lammet, lida den tåligt som Lammet och upplösa den i din andes inälvor uthålligt som Lammet. Blott så har du försoningens nåd, och blott så bibehåller du försoningens nåd som är den övervinnande sötvattnensanden.

Människa, Lammets bägare ska du dricka. *Svälj, svälj, svälj!* Ty du har din bestämda andel av världens synd-, skuld- och straffande att svälja och upplösa som Lammet. Ingrenad i hans övervinnarende ska du för din del ”fullborda vad som fattas i Kristus lidande”. Och alla Herrens heliga ska i den Heliges spår svälja och upplösa hela den synd-, skuld- och straffande som ännu råder över världen. Stenen ska krossa belätet. Den Harmageddoniska bägaren ska ”stenriket” (1 Pet 2:5) svälja och upplösa för att få världsväldet. Så allvarliga saker förestår.

Människa, Lammets bägare ska du dricka. *Drick, drick, drick!* Desto förr har du tömt *din* bägare. Så stöt då inte bort, utan tag emot! Spotta inte ut, utan svälj! Kräks inte upp, utan upplös! Sekundlig övning – i början mycket bristfull, det gör mindre – blott inte nederlagen får gräva in sig och bli rådande nederlagsande. Snart växer du till övervinnare, som i Lammets seger-ande mottar, sväljer och upplöser Lammets bittra bägare. Men få är de, som förstår upplösningens heliga konst. De flesta blott läppjar på bägaren, och strax spottar de. Och så blir de dagligen förgiftade i stället för dagliga giftupplösare.

3

Lidandesfrestelsen

Gudsövergivenheten är alltid en knut av allsidig svaghet. Den omfattar ande, själ och kropp och därmed hela den yttre världen och livets alla förhållanden. Hela den jordiska tillvaron står övergiven och försvagad. Allt är andelöst. Ingenting bär upp, men allting drar ned. Alltings silverblick är sluten. Ädelstenarna på gudaberget ligger där som svarta kol. Men i stället är allting andefyllt från nedan. Allt står vredgat och väpnat mot den övergivne. Allt är genomdat av förbannelsens ande. Allt är dött och räcker dödens bägare. Detta känner du till.

Så Lammet. Han stod övergiven av Gud. Och därmed var han allsidigt övergiven. Även kropps- och själskrafterna sviktade. Han dignade under korset. Nattvak, gissling, örfilande, ansiktbespottning, gyckelmakeri och begabberi, blodförlust och själskval uttömde de naturliga krafterna. Och vart han vände sitt öga, sökte han förgäves Faderns blick. I stället möter honom vilddjuret överallt. I allas blickar ser han all världens synd-, skuld- och straffande. Även lärjungarna var djuret, då de förargades över hans död och väntade *omedelbart* ett jordiskt messiasrike. Allt är övergivet av Gud, och allt är så innerligt enigt om att dra ned. All ond ande samlar sig som det kolsvartaste moln kring den korsfäste *svage* (2 Kor 13:4). Allt utandas förbannelsens ande över och in i hans andefattige ande. Allt räcker dödens bägare. Allt står i *försvagad* och i *försvagande* ande.

Och här var fara å färde för Lammet. Och den var lidandesfrestelsen. Ty en lidande och övergiven ande står alltid i en tvåsidig fara: att *förvekna* eller *förhårdna*. Andeförvekning är lidandets vänsterfara. Andeförhårdning är lidandets högerfara. Den förra är det förtvivalde

vemodet (den begynnande andegråten), som bortkastar tron och uppger hoppet och sätter sig "tjuriskt" fast i en syndig självtagen svaghet. Den senare består i det förtvivlade trotset (andens tandagnisslan), som "lejonilskt" sätter sig fast i en syndig självtagen kraft och rasar emot Gud. Detta vemod och detta trots är den tvåsida *förargelsen*, de båda gapen till avgrunden. De fortsätter nedåt i det bottenlösa djup, som Lammet just kallar "gråten och tandagnisslan".

Dessa två förargelsegap är de gestalter, som *synden mot den helige Ande* antar i lidandet. Därför känner du alltid, när du pjunkar och misströstar eller förbittras och förhårdnar, *skarpa* varningar av Anden. Ty här står du inför den eviga döden. Och du kan med uppsåtligt vemod och uppsåtligt trots *tvinga* Anden att släppa det fördolda men fasta greppet kring din andes rot. Och släpper den handen, då är du släppt. Och då bär det nedåt i evig död redan i detta livet, med ömsom gråtande ömsom gnisslande ande.

Lammet frestades i *allting* liksom vi. Alltså frestades han också till synden mot den helige anden, nämligen mot den över honom vilande sjufaldige anden. Och liksom den synden är den farligaste för oss, så var den också den farligaste för honom. De två förargelsedjupen var just hans dödsfara. Det var om frälsning från den han bad och åkallade med starkt rop och tårar. I Getsemane snuddade han vid den, då han bad om att få slippa bägaren, och då ångesten var nära att strypa honom. Och i den stunden då han klagar: "min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Matt 27:46) då står han alldeles på brädden av de bottenlösa djupen.

Mellan detta vänsterdjup och detta högerdjup, som är tjurförvildningen och lejonförvildningen i fulländade gestalter, låg den *smala, smala* spången. Och den spången var Herren Sebaots ande, den nu fördolde anden, övergivare-anden. Just i denne ande som nu syntes ingenting vilja göra, måste även nu såsom hittills allting göras. I den anden måste nu Lammet ta trons torra fäste och samla in sin ande, själ och kropp just i den hand som varken sågs eller kändes. På denna smalsmala andespång, på denna hårfina kraftlinje mellan den eviga dödens bråddjup måste han nu balansera sig fram. Och detta i sin gränslösa svaghet och med all världens synd-, skuld- och straffande över och i sig såsom var den *hans* ande.

Här står pinofrestelsen, som är otrons svindelsugning ned i vänsterdjupet och svindelsugning ned i högerdjupet. Och här har vi ett bibelord, som enkelt och djupt ställer saken inför oss just i dess centrala andeväsen. Och det lyder så: "**Han har genom den evige Ande framburit sig själv som ett felfritt offer åt Gud**" (Hebr 9:14). Här står han alltså i anden. Med sin ande, som nu var den övergivne människoanden, all världens stam-ande, grep han det evigt avgörande greppet i Herren Sebaots fördolda ande. Och så bar han sig själv felfri, ande-, själs- och kroppsren, sötvattensren, utan minsta steg till höger eller vänster, *rätt fram till Gud*. Så följde han andelinjen troget till slut.

Just detta hans fullpinade, fullfrestade, fullskolade, fullfödda, felfria, till Gud framburna: "**sig själv**" – just denna fulländade, fullkomnade andeperson, Jesus-människan, är **offerlammet** för världens synd. Han offrade för världens synder, "då han offrade **sig själv**", **sig själv, sig själv** (Hebr 7:26–27). I detta felfria människosjälv ligger alla

människosjälvs stamvis inneslutna. I detta stamsjälvs fick Gud alla människosjälvs stamvis rena tillbaka. Detta stamsjälvs är försoningen.

Allt i himmel och på jord måste göras i Herren Sebaots ande, om det ska bestå inför Gud. I den anden hade Lammet gjort allt i livet. I den anden gjorde han allt i döden. I den anden bar han sig själv och därmed alla självs sekundligen i liv och död fram till Gud. I den anden *var* och *förblev* han den allt övervinnande, över allt sig höjande människoanden, *frambärareanden*. I denna frambärareande, offerande, ligger hans livs och döds hemlighet – *där* ligger tyngdpunkten. Och där ska vi låta den ligga.

4

Sammanfattning

Så blir försoningen mycket enkel och lättfattlig i erfarenheten, så långt vi behöver förstå den. Och så får den sitt sanna och sitt oändliga djup. Ty det finns ingenting djupare i himmel, på jord och i helvetet än anden, då ju Gud själv är en ande och Satan är en ande, och följaktligen allt gott och allt ont till sina grundväsen är ande. Också är anden det enda, som uttrännsakar allt, och som går till grunden och botten med allt (1 Kor 2:10–16).

Lammet hade blott att stå felfritt Lamm, att steg för steg uppehålla Lammets absoluta motsats till vilddjuret i gestalterna av avgrundsdjuret, havsdjuret och jorddjuret – att stå segeranden från ovan mot allt slags ande från nedan. Så enkelt var det. Men så omätligt djupt, högt och vitt var det.

Sålunda: Lammet försonade **världens synd** genom att stå syndfritt Lamm i allt det lidande, som syndanden kunde och efter Guds tillåtelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns syndens övermaktsande över världen — stamvis.

Lammet försonade **världens skuld** genom att stå oskyldigt Lamm i allt det lidande, som skuldanden kunde och efter Guds tillåtelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns skuldens övermaktsande över världen — stamvis.

Lammet försonade **världens straff** genom att stå ostraffligt Lamm i allt det lidande, som den av Gud givne straff-, döds- och förbannelseanden kunde och efter Guds tillåtelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns straffets, dödens och förbannelsens övermaktsande över världen — stamvis.

Gudsövergivenheten på långfredagen är just den vredesställning, som Gud måste inta till världen på grund av hennes synd och skuld, såsom vi sett. Sålunda försonade Lammet Guds vrede genom att stå synd- och skuldfritt Lamm i allt det lidande, som gudsövergivenheten kunde och måste tillfoga honom genom att lössläppa *mot* honom och insläppa i honom all världens synd-, skuld- och straffande. Och just genom att lammundergivet upplösa denne tresidige världsande bibehöll Lammet gudstillgivenheten mitt under gudsövergivenheten, eller medförde *det* Guds välbehag som alltid *vilade* över honom (Matt 3:17; 17:5; 2 Petr 1:17) att *vila* över honom *även* in i döden, fastän han inte fick förnimma dess sötma. Sålunda: genom att stamvis i sin person vrida hela världen i rätt förhållande till Gud genom upplösningen av vredens orsak, som är hennes synd- och skuldande,

avvände han Guds vrede eller misshag från världen och tillvände henne Guds välbehag. *Men, men* — märk noga! — allt detta blott *stamvis* i sin person. Utanför denna stam och utanför de grenar som genom andebytet blivit insatta i honom, fortgår Guds vrede över världen i mån av hennes synd och skuld och stiger i de ”sju yttersta plågorna” ända därefter, att gudsövergivenheten i förening med det Harmageddoniska andeevangeliet gör av hela världen en fasansfull brasa, i vilken belätet och vilddjuret uppbränns som agnar i eld.

Till frågan om Guds vrede återkommer vi i det sjätte kapitlet.

Sålunda är hela världen framburen till Gud, återgiven åt honom i oskadat skick, i det eviga stamsjälvet: Lammet. Detta stamsjälvt är världens försoning med Gud, som vi sett. Men därmed är ännu ingen människa personligen försonad med honom. Hon måste utfå eller tilltråda sitt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Och det sker blott genom döds- och uppståndelselikhet med Lammet. Blott på den vägen kommer andeombytet till stånd.

Människan måste stå mellan de båda förargelsedjupen alldeles som Jesu första lärjungar (Matt 26:31). Blott här får hon lära känna vad synd-, skuld- och straffanden är: en krönt, konungslig kraftande som har makt att störta henne i avgrundsgapen, en sådan andemakt att all mänsklig kraft och makt på vår jord är mot den såsom minsta fjäder i stormen. Och blott här får hon se vad försoningen *verkligt* är, nämligen en krönt konungslig övermaktsande som kan rycka henne ut ur all ond övermaktsande. Blott en fläkt av detta upplösare-, frambärare- och övervinnarsjälvt, och synd-, skuld- och straffsjälvt ligger där upplöst och maktlöst. Det har du som förpingstlig lärjunge ofta erfarit. Men det stannar inte vid fläktar. Försoningsanden, försoningssjälvt, tar pingststånd i din ande. Och så är du ditt eviga själv i det eviga stamsjälvt. Så är du försonad med Gud. Ty försoningen är ett *självt* både såsom stamsjälvt och grensjälvt, både såsom objektiv och subjektiv försoning.

Och nu kan du hålla balansen mellan de båda svindlande djupen. I början stiger du måhända vid sidan och faller ett stycke ned. Men försoningsanden griper dig, så framt du inte griper till vildtjuren och vildlejonet. Så får du lära dig att i din evige ande i Lammet frambära dig själv som ett grenofferlamm till Gud. Och det ofta på den *mycket* smala hårfina spången. Blott så kan du bevara och växa till i ditt själv. Blott så förblir du i försoningens nåd. Ty försoningens nåd är ett själv, ett gåvosjälvt, ett pingstfött själv i Lammet. Och i och genom detta försoningssjälvt, som är detsamma som den i dig pingstfödde försoningsanden, kan du stå lamm, stå lamm, stå lamm i Lammet.

Och så blir du så invand vid det att allt står i ande, att du törs inte och kan inte ta ett steg eller leva en sekund utan Lammets ande. Du går och står i anden, sitter och ligger i anden, äter och dricker i anden, gör och låter i anden. Så har du Lammets ande, och så hör du Lammet till.

Fram med Tron-Lammet, Sötvattenslammet, Upplösarelammet, Frambärarelammet, Andelammet, i de andefyllda tider som nu bryter in. Vår andelösa kristendom är en fruktansvärd fara. Det är denna

andesvagheter, som i mångt och mycket är orsaken till att människorna nu mejas ned som gräs för lien av den väldige elftehornsandens, bittervattensandens, vilken nu översvämmar och genomsyrar vårt folk. Tempelkällan är lösryckt från tronkällan genom bristande tronfrälsning. Och därför sinar hennes små droppflöden i "hedmarken", och hennes svaga sötvatten övervinns av det bittra vattnet i världens "Döda hav".

Var är nu Herrens heliga? Var är världens krönte konungar och präster? Var är stenrikesfolket med Herren Sebaots ande, den ende som *kan* någonting? Var är lejonerna som kan kasta sig i vildlejonets gap? Var är lammen som kan dricka Lammets bägare? Var är den firsidiga förstabudskärlekens och den tusenfaldiga andrabudskärlekens glupska uppslukare som kan upplösa världens synd-, skuld- och straffande på Harmageddon?

Jo, de finns. Och de finns i alla kyrkor, både stora och små. Och snart ska de gå ut ur de brinnande och fallande skökokyrkorna. Och då de träder in över tröskeln till det sjunde världariket med brinnande skökoruiner bakom sig, då bryter ett jubel fram, som "bruset av väldiga vatten och dånet av kraftig åska", från syskonskaran däruppe som hälsar Harmageddons brud med ett himmelskt: "**Halleluja!**", och gjuter en flod av Harmageddonisk, apostolisk ande och fröjd över Harmageddons slaktesfår, och viger dem till döden såsom Lammet med Tabors ande och fröjd vigdes till död (Upp 19:6–8; Luk 6:31). Halleluja, Halleluja! Snart är vi där.

IV

Lammets blod

Här tar vi fyra synpunkter: Frö-blodet. Frö-blodets uppväxt till frukt-blod. Frukt-blodet. Sammanfattning.

1

Frö-blodet

Sannerligen, sannerligen säger jag er: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör bär det rik frukt (Joh 12:24).

Här har vi ett av de ord, som börjar med ett tvåfalt "sannerligen", och på vilket alltså Lammet har lagt den största vikt. Det handlar nämligen om frö-döden, som är det oeftergivliga villkoret för nytt liv. Och han ställer sig själv under denna grundlag. Han är "vetekornet".

Sålunda var den jordiske Kristus endast fröet till den himmelske Kristus. Såsom konung och präst i förnedringen var han blott fröet till den himmelske tron-konungen och till den himmelske översteprästen. Han var blott frö-människan till härlighetsmänniskan, frö-Lammet till Tron-Lammet.

Och sålunda var hans jordiska kropp blott fröet till den himmelska kroppen. Och därmed var hans jordiska blod endast ett frö-blod till det himmelska blodet.

Också talar Paulus om jordiska kroppar och himmelska kroppar (1 Kor 15:40). Och de förra säger han vara *fröna* till de senare (15:35–38).

Enligt denna anvisning av Kristus och av Paulus kallar vi den jordiska kroppen för frö-kroppen och det jordiska blodet för frö-blodet.

Människoanden kan inte leva ett fullt liv utan blod (kropp), varken på jorden eller i himmelen. Blodet är andens natursida både här nere och där uppe.

Anden (*i* och *med* själen) bor i blodet, och blodet bor i kroppen. Blodet och kroppen är andens jordiska tempel, naturfröet till det himmelska naturtemplet. Paulus säger också att Guds ande bor i själva kroppen såsom Guds jordiska tempel, och på grund av detta inneboende är även kroppen *helig* (1 Kor 3:16–17).

Men den tresidige djuranden (synd-, skuld- och straffanden) har tagit frötemplet i besittning. Vilddjuret bor i blodet. Där har det sitt naturfäste och sin tron. Och där regerar det över den andelöse människoanden. Därmed har blodet och kroppen blivit ett andelöst blod och en andelös kropp, ett andligen *dött* blod och en andligen *död* kropp. Djurmänniskans kropp är ”syndens och dödens kropp” (Rom 6:6; 7:24), en synd-, skuld- och straffkropp, och hennes blod ett synd-, skuld- och straffblod (Ef 2:3).

Alltså är själva fröblodet, frökroppen, frötemplet, *dött* och *odugligt* till utsäde. Ur dem kan inget himmelskt blod, ingen himmelsk kropp, inget himmelskt tempel växa upp. Och därmed är himlen evigt oåtkomlig. Allt blod på jorden har förlorat sin groddkraft, och därmed är det evigt förlorat.

Därför måste striden mellan den tresidige (synd-, skuld- och straffrie) lammanden och den tresidige vilddjursanden stå i själva blodet och *om* blodet: om det skulle förbli det synd-, skuld- och straffria lammbloodet eller övergå i ett synd-, skuld- och straffblod – förbli ett levande fröblod eller bli ett *dött* fröblod.

Och därför måste Lammets kropp utges i vilddjurets våld. Vilddjuret måste få utöva hela sitt världsvälde över hans tempel, som var världstemplet. Och detta välde sträckte sig till blodets utgjutande och templets nedbrytande i döden. Därmed överfördes på Lammets ande den döde och dödande vild-ande som bodde i vilddjurets blod. Och i och genom denne vild-ande – vilken här såsom alltid genom sin gärning drack eller insög i sig vildblodets kerubiska substans – överfördes all världens döds- eller vildblod på Lammets blod. All världens ”Döda hav”, all världens döda och dödande blodshav (Upp 16:3) samlar sig i Lammets blod. På hans sår överförs och i dem svider ”onda och svåra sår” (16:2) – förstabadssåret, svalget mellan skaparen och det skapade genom förstabadssynden, såret med alla sår på vår jord i sig. Hela skapelsens av djuret grumlade och orenade kristallhav med Guds vredes eld i sig (15:2) bär Lammet i sin kropp och i sitt blod. — Härigenom sattes Lammets ande på sitt högsta prov: naturprovet, det kerubiska kropps- och blodsprovet. Om han mitt i tempelspillrorna kunde bevara templets helighetsväsen, d.v.s. hel-väsen, och med detta samla ihop bitarna och uppbygga templet och frambära det till Gud i oskadat skick. Om han kunde släcka vredens sårbrand i kroppen och blodet och därmed släcka elden i skapelsens kristallhav, så att hans blod fick den erforderliga andekraften till läkning av alla sår, till hela skapelsens rening från vildande, vildsjäl och vildblod, till alla människoanders,

själars och kroppars rening från och förlåtelse för all synd. Kort sagt: om han kunde sträcka sitt övervinnande andevälde ned i själva blodet och kroppen och därmed ned i hela skapelsen intill minsta kryp, blomma och sandkorn. I annat fall var hans frälsning absolut oduglig.

Och i sin död drack Lammet, som vi sett, vilddjurets ande. Och den drycken inträngde i varje punkt av hans övergivne ande. Men varje sådan punkt var också en punkt i det övergivna *blodet*, i vilket hans ande bodde. Och så blev varenda blodsdroppe genomträngd av vilddjurets tresidige ande. Och blev en droppe gjord av Gud till en synd-, skuld- och straffblodsdroppe för oss, till en droppe av dödsblod, förbannelseblod, vredesblod för oss, till en upphöjd ormförgiftad droppe för oss.

Något av denna gräsliga blodshemlighet får du uppleva i den syndkännedom, som ingår i din dödslikhet med Lammet. Det river och svider i själva blodet och kroppen. Där sitter någonting, likt klor av eld i huvud och bröst, i armar och ben, i händer och fötter, ut i fingrar och tår. Det sargar, brinner och bränner på varenda punkt i hela din varelse ut i själva skinnet, så att även de lekamliga vätskorna torkar ut och tungan blir som en näverlapp. Det är vilddjuret i ditt blod. Det är ditt synd-, skuld- och straffblod. Själva ditt fröblod är förgiftat och dött. Och med det är du för evigt utestängd från det himmelska livet, som kan bo endast i ett himmelskt blod. Ur detta fasansfulla blodsfördärv räddar ingenting annat än Lammets andefulla segerblod eller blodfulle segerande.

I Lammets blod stod alltså de två kungstronerna. På dem satt de två krönte världsandarna: den sju sidige lammanden på lammbloodstronen i lammbloodstemplet och den tjugotvåsidige vilddjursanden på djurbloodstronen i djurbloodstemplet. Vad är det fråga om? *Fröet, fröet*. Frågan är, om Lammets blod ska förbli det felfria och obesmittade Lammets blod, det *heliga* blodet, ty blott såsom sådant hade det groddkraft till himmelskt härlighetsblod. Ett enda steg in i vildtjuren eller vildlejonet, och hans blod hade sprungit över i vilddjursblod. Och därmed hade allt människoblod varit för evigt förlorat. Till den grad hängde både himmel, jord och helvete på Lammets blod.

Låt oss nu hålla oss något närmare till bilden av vetekornet. Det är en naturlag att den begynnande grodden i ett frö uppäter fröet till dess kerubiska livsväsen och upplöser och omsätter det till ett växtväsen av samma slag som fröet. Så dör fröet och lever upp i en ny växt. Och det är växtens kerubiske ande eller liv, som i kraft av ett skapelsens: ”Rulla!” utför detta. På ett motsvarande sätt gjorde Lammet i sin vetekorns död. I sin ande åt han sin kropp och drack han sitt blod, nämligen till deras kerubiska livsväsen och upplöste och omsatte dem till en andekropp och ett andeblod, och detta innerst i kraft av ett Herren Sebaots skapelseord. Men därmed åt och drack han även vilddjuret, som satt på varje punkt i dem, och upplöste och avsondrade det ur sin ande, själ och kropp. Så blev vilddjuret *utan* ande i Lammets ande, *utan* själ i Lammets själ, *utan* blod i Lammets blod, och *utan* kropp i Lammets kropp. Det blev *utan* tempel i Lammets tempel både till dess översta

våning*: anden, och till mellan våningen: själen, och till bottenvåningen: blodet och kroppen. Så grundligt och allsidigt räddade Lammet sin frömanniska från vilddjuret. Så väl renade och helgade han sig själv från djuret, som gudsövergivenheten släppte på honom och in i honom. Och så måste vilddjuret bli *utan* ande, utan själ, utan blod, utan kropp, utan tempel i varje människa, som låter helga sig i Lammet till ande, själ och kropp. Det är denna grundliga, allsidiga och uteslutande saliga frigörelse du känner då du blivit verkligen tronfrälst, d.v.s. frälst genom en gåvotron i Tron-Lammet.

Och så övergick Lammets jordiska blod och jordiska kropp i ett himmelskt blod och en himmelsk kropp, ett andeblood, en andekropp, oändligt finare än luften, oändligt klarare än solen. Det är detta himmelskt ljuva, evigt friska och rena element du sekundligen äter och dricker under namn av Lammets ”kött och blod”. Det är frö-blodet, som blivit frukt-blod.

Skriften lägger, som vi vet, en omätlig vikt vid Lammets blod på korset. Naturligtvis, ty det är det räddade frö-blodet till hela den nya mänskligheten, det räddade frö-templet till den ”oräkneliga skaran” av tempelmänniskor, det räddade fröriket, fröhimlen och fröhärligheten till deras natursida. Det är ”Jesus Kristus kropps offer en gång för alla” (Hebr 10:10), genom vilket alla människor är stamvis helgade och kan bli grenvis helgade. I Lammets frödöd ”dog alla” stamvis från den tresidige djuranden och kan så grenvis dö från honom (2 Kor 5:14–15).

Så är Lammets övervinnareblod det dyra lösenblodet med den tresidige (synd-, skuld- och straffrie) lösenanden i sig. Ty Gud lät Satan, lejonbjörnleoparden och skökan inlåsa Lammets blod i vårt blodsfångelse, då han genom övergivenheten insläppte alla tre djuren i hans ande och därmed i hans blod, så att hans blod blev så genomträngt av förbannelsens ande, att det var ett förbannelseblod för oss. Och nyckeln till detta fångelse, dödens nyckel, gav Gud åt dem då han gav dem deras mörka maktstund. Och så låste de inne Lammets blod i vårt blodsfångelse. Och nu stod Lammet under slutkravet. Och kravordet uttalades i och genom övergivenheten. Och det lydde så: ”Lås upp fångelsedörren i mänsklighetens ställe med livets nyckel!” Ty en sådan nyckel hade Lammet. Och den hade Gud givit honom. Och den låg i Herren Sebaots ande, som alltid vilade över Lammet. Det gällde nu att använda den, men inte i ett lagiskt tvång — då hade allt varit förlorat — utan i firsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek. Ty blott kärleken kan svälja, smälta, upplösa och avsöndra djuret, som är själviskheten. Därför stod Lammet aldrig under något ”lagiskt eller juridiskt” krav, utan alltid under det evangeliska *kravet: lagens kärleksande, Sebaotsanden, som ger allt och gör allt och därför kräver allt, kräver fullkomlig gensvarande kärlek, såsom han ger fullkomlig kärlek**. Och nu sattes Lammets gensvarande kärlek på sitt högsta prov. Och han bestod provet, understödd av den fördolda fadershanden. Med

---

* Då vi här talar om ”våningar”, så är det ju en mycket ”haltande bild”. Men i brist på annat begagna vi den.

* Härom mer i vårt 6:e kapitel.

sin vänstra hand grep han "tjurfast" tag i övergivarehanden, och med sin högra hand satte han "lejonmodigt" livets trefalsade nyckel ** i dödens trefalsade lås, och "lejonkraftigt" låste han upp. Och på kärlekens örnvingar lyfte han genom fröförvandlingen sitt blod ur vårt blodsfångelse och bar det fram till Gud.

Så lossade han syndens, skuldens och straffets eller dödens blodsboja, förde hela mänskligheten stamvis i sin person ut ur syndens och dödens kropp, gav henne stamfrihet uppifrån anden, ned genom själen och ända ned i blodet eller kroppen, förde henne stamvis ut ur trevåningsfängelset in i trevåningsstemplet, som är hans segerande, segersjäl och segerblod, så att hela skapelsen står absolut lammhelig och djurfri inför Gud – nämligen *stamvis* i Tron-Lammet.

I vår text prisas Lammet därför, att han "med sitt blod har friköpt människor åt Gud". Och Johannes prisar honom därför, att "han löst oss från våra synder med sitt blod" (Upp 1:5).

Denna "friköpning" är en genomgående världsgrundlag för all skapad livsande. När det lekamliga vetekornet är utsått i jorden, vaknar livet i det. Men samtidigt vaknar också dödens möjlighet. Med livets: "Rulla!", följer alltid ett döds möjlighetens: "Rulla!". När kornet börjar svälla, står det inför detta: "liv eller död!" Och nu börjar ett drygt arbete för den kerubiske vetekornsanden, fröanden, att skyndsamt rädda kornet från förruttnelsens död. Två lejon träder fram: det i kornanden medskapade kerublejonet, driften och kraften till självbevarelse, samt dödslejonet. Mellan dem utkämpas en kamp om frölivet. Frågan är: vem blir övervinnare? Och nu måste det förra genom övervinnandets oeftergivliga världsdrag "*friköpa*" sig självt från dödslejonet, och inte blott sig självt utan hela veteväxten, veteståndet med dess stänglar, blad, blommor, ax och korn, vilket allt ligger inneslutet i vetekornet. Här är alltså "friköpning" från dödslejonet detsamma som övervinnandet av det.

Och vem är här friköparen? Vetekornsanden. Och vad är det friköpta? Vetekornsanden med hela veteståndet i sig. Och vad är köpe- eller lösepenningen? Vetekornsandens segerliv i döden, segerrika övergång från fröliv till växtliv. Lösepenningen är alltså vetekornsanden själv såsom *övervinnare* i frödöden. Sålunda är friköparen, det friköpta och lösepenningen i grunden samma sak, nämligen det kerubiska lejonet.

Och från vem friköptes veteståndet? Från dödslejonet. Och vem fick lösepenningen? Måne dödslejonet? Nej, då hade ju vetekornsanden, som *är* penningen, varit förlorad. Vem fick penningen? Lagstiftaren. Den gavs åt skaparen såsom fullgjord lejonlag. I den segerrike kornanden fick Gud veteståndet räddat från döden.

Denna segerrika vetekornsöd är alltså *ställföreträdande*. Vetekornet har dött från döden och uppstått till livet för hela veteståndet. Det gav sitt liv till lösen för detta. Utan denna övervinnande döds kamp hade hela veteståndet varit förlorat. Och det gav sitt liv under allt det lidande som en vetekornsande kan utstå.

** Den synd-, skuld- och straffrie andens nyckel.

Ställföreträdareskapet är en genomgående världsgrundlag. Och även det är blott ett annat namn på kerublejonet. Och ställföreträdareskapet ligger aldrig i *enbart* lidande, utan i *övertvinnandet* av livets fiende i lidandet.

Sålunda är friköpning, lösepenning och ställföreträdareskap endast olika namn på samma sak. Saken är kerublejonet, övertvinnandets världsgrundlag, vid vilken allt liv och alla livets löften är bundna.

Och samma förhållande äger rum bland djuren. Modern är sin unges ställföreträdare. Med segerrikt lidande ”friköper” hon sig själv och honom från dödslejonet och frambär åt Skaparen lösepenningen, som är hon själv såsom *övertvinnare* i födslokvalen.

Så också på människans område. Modern träder i barnets ställe. Och med sina segermärter ”friköper” hon sig själv och barnet från dödslejonet och ger åt Skaparen lösepenningen, som är hennes segerliv i födslokvalen, eller hon själv såsom *övertvinnare*.

Och även om inte synden kommit i världen, skulle modern ha fött med smärta. Men i följd av synden har denna smärta fått en beskaffenhet av domslidande. Naturligtvis, ty det är i grunden Herren Sebaots ande som framföder varje barn. Det är han, som stödjer och bär varje moder. Det känner hon, om hon har känsel för honom. Hon ligger i en fast och stadig hand, som både ryckvis ger erforderlig lindring och håller henne vid liv in i själva döden. Men på grund av synden i hennes och barnets blod måste han stå väpnad och väpnad med den barmhärtiga vreden. Dess udd känner hon också, om hon har känsel.

Sålunda är modern ställföreträdare och friköpare. Hon är också lösepenningen. Ty hon gav sig själv intill döds såsom lösen för sig och sitt barn. Hon är på naturområdet det övertvinnande lejonet, som in i döden ryckte sitt barn ur dödslejonets klor. Hon *övertvann*. Däri ligger allt. Och utan detta övertvinnande hade både hon och barnet varit förlorade.

På samma sätt Kristus. Han *övertvann* under sina födslokval på korset. Däri låg allt. Och därför sammanfattar han både ställföreträdareskapet, friköpningen och lösepenningen i detta enda ord: ”*Jag har övertvunnit*” (Upp 3:21). Så också en av de äldste: ”*Lejonet av Juda stam har övertvunnit*” som vi sett förut.

Ty på det andliga området gäller samma grundlag. Därvid ska man naturligtvis höja sig över bilden. Ty då på det lekamliga området den födande och den födde är skilda personer, modern och barnet, så är de på det andliga området samma person, som genom födelsen övergår från ett gammalt till ett nytt tillstånd. Liksom Kristus är både den offerande och själva offret, så är han både den födande och den födde.

Och nu till ”vetekornet” på korset. Vem är friköparen? Lejon-Lammet. Vad är det friköpta? *Lejon-Lammet* med hela mänskligheten stamvis friköpt i sig. Och vad är lösepenningen? Hans segermärta i födelsen, hans lejonliv in i döden, hans övertvinnareande ned i själva blodet, så att detta blev det räddade fröblodet och därmed lösenblodet.

Också sa han att han ska ge sitt liv till lösen för många (Matt 20:28). Och Paulus säger: *En människa, nämligen Kristus Jesus, gav sig själv till lösen för alla* (1 Tim 2:5–6). ”Gav **sig själv**”, står där. Lösepenningen är alltså *hela* personen, sådan han lejon-lammenligt, guld- och silverrent, utstått allt det lidande som det rytande dödslejonet

genom all världens synd-, skuld- och straffande kunde och fick tillfoga honom.

Detta är ställföreträdareskapet. Dess tyngdpunkt och värde ligger alltså inte i en summa lidande *i och för sig*, utan i *segerlejonet* under födslokvalen, eller i fullbordandet av övervinnandets världsgrundlag, lejonlagen, som på grund av synden måste vara lammlagen: den lidande rättfärdighetens, den missförstådda och föraktade men undergivna kärlekens lejonlag.

Alltså är även här ställföreträdaren, friköparen, det friköpta och lösepenningen samma sak. Saken är personen själv: *Lejon-Lammet*.

Och från vem friköptes den i *Lejon-Lammet* inneslutna mänskligheten? Från synd-, skuld- och straffdjuret, som innerst är det ”rytande vildlejonet”. Ty det *var* och *är* ännu vilddjuret som har ”makten över alla stammar och folk och språk och länder” (Upp 13:7).

Det *var* och *är* sålunda inte Gud, som håller människorna fångna, utan vilddjuret. För att inse detta ska man lägga märke till djurets uppkomst och inre sammansättning. Om det har vi gjort några antydningar förut. Se här ytterligare ett par ord i saken:

Världen står under Guds tron-ande, som är hans ”sju ögon som överfar hela jorden” (Sak 4:10). Inget skapat undgår dem. De ser på allt, *så* att de genomtränger allt och sitter inne i allt, *så* att allt är fullsatt av Guds ögon.

Eller: denne tron-ande är Guds sju andar, som är utsända över hela jorden, *så* att de inte blott omsluta allt, utan är inne i allt, *så* att allt lever, rörs och har sin varelse i dem.

Och denne Herren Sebaots ande står *inför* och *inne i* varje människa såsom kärleken och med krav på fysisidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Går hon nu in på kravet, då börjar hon sitt tempelbygge, och då ”gläds dessa sju ögon”, när de ser murlodet i hennes hand (4:10). Men ”dessa sju” sitter inne i henne. Och hon känner i sig Herren Sebaots ögonfröjd. Hans ögon strålar i henne, och hon strålar i dem. Detta är Guds välbehag. Och sådana välbehagliga tempelbyggare har funnits även bland hedningarna. Skökan Rahab var en. Och de greker, som gjorde det goda så att ”härlighet, ära och frid” vilade över dem, var sådana (Rom 2:10).

Men lyssnar hon inte till kravet, utan tar det skapade som sin Gud, då är hennes ande självisk, han är djuranden, syndanden. Och nu mörknar ”dessa sju”. Och det känner hon ty de sitter *inne i henne*. Det blir mörkt i henne. Det är döden som följer synden. Och detta mörker är ett Guds misshag *till* henne och *i* henne. Hon mår illa. Det är Guds vrede som följer synden. Och det blir en tyngd *över* henne och *i* henne. Det är skuldkravet som följer synden.

Så fick hon Guds ande över sig som en domsande, såsom en dödande, vredgad och krävande ande. Men inte blott *över* sig, hon har den *i* sig. Den sitter i hennes ande, själ och kropp som tusen mörknade, vredgade och krävande ögon. Och dessa mörka ögon är outplånliga så länge hennes ande är syndanden. Och de mörknar i den mån syndanden tilltar. Och om han växer till en evig syndande genom synden mot den helige Ande, då släcks de för evigt. Men de sitter evigt i henne som

lågande eldsglöder, vilka brinner till nedersta helvetet. — Men dessa ögon ljusnar i den mån syndanden avtar. Och när han dör, då strålar de åter av fröjd.

Denne domsande lämnar aldrig syndanden ett ögonblick. Människan måste *leva i den och sekundligen äta, dricka och omsätta den till sin egen ande, omsätta Guds dödande ande till sin straff- eller dödsande. Guds vredgade ande till sin vredesande, Guds krävande ande till sin skuldande, Guds förbannande ande till sin förbannelseande*. Ty floden flyter oavlåtligt från tronen. In i skapelsen måste den, antingen som livsvatten eller dödsvatten. Så allvarlig är saken.

Bygga måste varje människa: antingen sitt tempel eller sitt fängelse. Bygger hon inte med livets ande sitt livstempel, så måste hon bygga med Guds dödande ande sitt straff- eller dödsfängelse. Bygger hon inte med välbehagets ande, så måste hon bygga med misshagets ande sitt vredesfängelse. Bygger hon inte med den allt givande kärleksanden, så måste hon bygga med kravanden sitt skuldfängelse. Bygger hon inte med den välsignande anden, så måste hon bygga med den förbannande anden sitt förbannelsefängelse. Bygger hon inte keruben, så måste hon bygga vilddjuret. — *Så* uppstår synd-, skuld- och straffdjuret, och *så* är det sammansatt.

Det är alltså inte Gud som fängslar människan, utan det är människan som fängslar sig själv i Gud. Genom sin syndande förvandlar hon Guds ande till en domsande och får den över och in i sig som sitt fängelse. Det är inte Gud som håller henne fången, utan det är hon som håller sig fången i Gud genom syndanden.

Människan är inte Guds, utan ”syndens träl”. Och denne träl har trasslat in sig i Guds domsande. Hennes syndande har förvandlat Guds ande till en snara kring hennes hals, och den måste dra åt i den mån syndanden växer. Och växer den till evig syndande, så måste den dra åt med evig dödsande. Men den släpper efter i den mån syndanden avtar. Och den släpper helt och hållet när syndanden dött.

Vi ska alltså bibehålla den ordning i vilken Skriften ställer saken, och läser så: synd och död, synd och vrede, synd och förbannelse – och inte så: död och synd, vrede och synd, förbannelse och synd. Synden är *grundfängelset* – död, straff, vrede, förbannelse är *följdfängelset* som står och faller med synden.

Att många hedningar kunnat genom Herren Sebaots ande göra det goda så att Guds frid vilat över dem – att, så som Petrus insåg då han stod inför den fromme hedningen Kornelius, det bland varje folk kan finnas sådana som fruktar Gud och utövar rättfärdighet, så att de behagar honom (Apg 10:34–35) — det visar att det aldrig vilat över världen en fördömelsevrede, som Kristus först måste ta bort genom att lida den eviga döden i hennes ställe, innan Gud kunde släppa någon lös. Ty då skulle alla de vara evigt fördömda vilka inte fått denna ”Kristus förtjänst sig tillräknad genom tron”. Och då var Rahab och alla de andra förlorade. Och många tusen millioner människor som inte fått höra evangelium, skulle vara evigt förtappade. Och en sådan förskräcklig Gud dyrkas ännu av många även i vårt land. Det är en stygg Gud. Och den ska vi lägga bort. Ty han finns icke.

Vi fortsätter nu. Vem fick lösepenningen? Ja, vid en friköpning ska väl den som lösösläpper fångarna, få betalningen. Och det var från vilddjuret de friköptes. Och vilddjuret är innerst själva avgrundsdjuret, som enligt Johannes har hela världen i sitt våld (Upp 13:7). Det är alltså Satan som ska ha lösepenningen. Men det är omöjligt. Ty då skulle han ha fått själva den ”människan Kristus Jesus”, som ju enligt Paulus är lösepenningen. Och Gud kunde inte få lösepenningen som betalning för att *släppa* människorna, ty han höll dem inte fångna. Och så står vi där och kommer inte ur fläcken med denna lösenaffär. Och vad visar det? Jo, att vi inte får ta denna köpesak bokstavligt utan *bildligt*, och att vi inte får tillämpa bilden *utöver de gränser som den förebildade saken själv sätter*. Och detta är helt naturligt. Ty friköpning är här detsamma som fullgörandet av övervinnandets världslag. Och detta fullgörande liknas vid ett köp på grund av det höga pris som det krävde. Det krävde Lejon-Lammets liv eller blod för att lösa människoblodet ur djurblodsängelset.

Man ska alltså vid denna lösensak avstå från varje tanke på att någon fick lösepenningen som betalning för lösösläppning. Men sedan man gjort det och fortsätter att avstå från den tanken, så ska man gå vidare och säga: Gud fick ”lösepenningen”, inte som betalning för lösösläppning, utan för att i och med den lösenmänniskan Kristus Jesus återfå mänskligheten stamvis löst från vilddjuret och för att kunna genom honom grenvis lösa henne från det. Lösepenningen gavs åt lagstiftaren såsom fullbordad lejonlag i personlig gestalt, övervinnandets oeftergivliga världslag står här i gestalten av övervinnaren. Och denne övervinnare är fysisidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Övervinnaren är kärlek, Guds kärleks son. Och kärlek som person är högsta lagfullbordan. I den har lagstiftaren nått lagens högsta mål och därmed fått ut sitt oeftergivliga krav, som är kravet att lagen blir människa. Ty Gud är lagen, han är kärlek. Och Gud som blivit inkarnerad i människan är den enda laglydnad som han godkänner. En sådan var Lejon-Lammets laglydnad. Därför prisas just hans lydnad såsom själva väsendet och värdet i allt hans livs- och dödsverk. *”Han ödmjukade sig och blev lydig ända till döden – döden på korset. Därför har Gud också upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn”* (Fil 2:8–9).

Och när denna lydnad ända ned i blodet var fullförd person, då lossade Gud dödens födslovåndor. Och då sa Lammet: *”Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.”* (Luk 23:46) Det var slutpunkten på förnedringens andelinje, som han följt så troget ända hit. I den anden framräckte han åt Gud sig själv och därmed hela sitt livs och sin döds resultat. I den anden låg det räddade frö-blodet till dess kerubiska livsväsen. I den anden gav han åt Gud lösepenningen, friköpningen, ställföreträdareskapet, hela den oeftergivliga lejon-lammlagsfullbordan på vilken all världens öde hängde. Allt detta lade han i Faderns hand. Så fick Fadern lösepenningen, den oändligt dyra **Stampenningen**, på vars första sida står de orden:

Fullkomlig frälsning från synden ända ned i blodet, och på vars andra sida står de orden:

Fullkomlig frälsning från döden ända ned i blodet. Och den penningen fick Gud inte för att släppa människorna lösa, ty han hade

inga fångna, utan för att med den kunna lösa människorna ur vilddjursfängelset.

Så låg då i Guds hand i och med Lammets ande, **Stambetalningen** för all världens skuld. Ty i den anden är hela mänskligheten stamvis återställd i fullkomligt oskadat skick. I den anden är syndens plus-ande och skuldens minus-ande borttagen ända ned i blodet, alla 10.000 synd- och skuld-pund är borta (jfr. Matt 18:24–35), och med dem är alla de 10.000 dödspunden, straffpunden, förbannelsepunden och vredespunden borta. Så fick Gud ut det oeftergivliga kravet: borttagandet av djuret och återställandet av keruben ända ned i blodet.

Men allt detta är blott stambetalning. Och med den är ännu ingen människa personligen frälst, ännu ingen människas personliga skuld betald. Det sker genom grenbetalningen, i det att människan blir grenpenning i stampenningen, grenvis lagd i Guds hand i oskadat skick ända ned i blodet. Och det är denna ”friköping” som omtalas i vår text. Och den verkställer Lammet genom att med sitt blod ”köpa” människor åt Gud ur ”alla stammar och folk och språk och länder”, som är vilddjuret, och göra dem till konungar och präster, som ska regera på jorden.

Och när alla, som låtit ”köpa” sig från djuret, blivit fullkomligt ingrenade i stampenningen ända ned i blodet, så att det har blivit ett himmelsblod i en himmelskropp, då är världens skuld även grenvis betald. Och då står ”Telningen” i Guds paradiset, såsom livets träd med den ”oräkneliga skaran” av grenar i sig. Då är försoningsverket fullbordat. Och då bär ”vetekornet mycket frukt”.

2

Frö-blodets uppväxt till frukt-blod

Då Herren liknar sig vid ett vetekorn, ett tempel, ett vinträd o.s.v., så har han därmed sagt att han är på ett högre område, och att dessa saker är på ett lägre. Men inte blott det. Utan han har sagt att han är det sanna vetekornet, det sanna templet, det sanna vinträdet o.s.v. Han är alltså själva ur bilden till dessa sina lägre avbilder, själva urkornet efter vilket vetekornet är skapat och i vilket det har sitt bestånd.

Vi är alltså skyldiga att göra bruk av vetekornsbilden för att genom den lära känna det högre vetekornet. Ty alldeles samma lagar gäller för dem båda, endast med den skillnad som deras olika livs- och världsområden kräver. Men här sätts vi på ett allvarligt prov: om vi kan höja oss från bilden till ur bilden, från det lägre vetekornets väsen och natur till det högre vetekornets väsen och natur. Här krävs vetekornsnyckeln, som är Herren Sebaots ande. Ty han är sanningen både i det lägre och i det högre vetekornet och den ende som kan förena, jämföra och åtskilja dem båda. Utan denne ande fastnar vi vid bilden och kommer aldrig utöver den. På detta sätt har skökan satt sig fast i bibelns bilder, oriktigt tillämpat dem och utfört dem utöver deras gränser såsom t.ex. vid lösepenningen. Där står hon och köpslår alldeles som på en marknad. Och i Lammets blod kan hon inte se något annat än det lekamliga blodet. I det hugger hon tag, och där står hon. Sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Jordisk och oandlig som skökan är, gör hon överallt läran jordisk och oandlig. Och så fördärvar hon alla jordens folk.

Den jordiskt lekamlige Kristus är frö-Kristus. Hans liv före döden är fröbildningen. Han står under såningsmannen, Herren Sebaots ande, som utsår sig själv, d.v.s. utsår sanningen i honom. Och han upptar den sekundligt i sig och omsätter den i ett jordiskt människoliv, som är frölivet till det himmelska härlighetslivet. Och så blev han det ”fullmatade”, utsädesdugliga vetekornet.

Hans död är groddbildningen. Den hade visserligen fortgått förut genom det sekundliga lammståndet, som var en sekundlig död från djuret. Men i korsdöden sker fullgroningen. Och efter ”3 dagar” är han stängel med frukt bärande ax. Under ”40 dagar” mognar han, kraftigt bestrålad av Herren Sebaots andesol. Efter ytterligare 10 dagar (mellan himmelfärden och pingsten) är han fullmogen frukt i den himmelska människan. — Och det var Herren Sebaots ande som innerst utförde hela verket. Så banade han sig väg till oss i den människan Kristus Jesus. Steg för steg ingick han i henne: såsom frö-ande, grodd-ande, stängel- och ax-ande och slutligen som fruktande i den förhärligade Jesusmänniskan, som därigenom blev anden. Det var slutpunkten på upphöjelsens andelinje. Så blev frö-Kristus frukt-Kristus. Det är Lammets levnadshistoria.

Tag så bilden av ett tempel. Under sitt liv före döden byggde och bebodde Lammets förnedringens frö-tempel. I döden räddade han det från djuret, som slog sönder det. Efter 3 dagar byggde han det upp som ett härlighetstempel. Under 40 dagar visar han det för lärjungarna och låter dem få några härliga tempelstunder, men stadigt tempelliv kan han ännu inte ge dem. Under 10 dagar invigs det i himmelen genom tronbestigningen och prästhälsningen (Hebr 5:10). Nu är det fullfärdigt frukttempel. Och nu sänker det sig ned i lärjungarna på pingstdagen såsom kristalltemplet med alla dess 14 tillbehör. ”Rulla! Rulla!” Och tempelvagnen går segergången.

Så byggde Telningen Herrens tempel med Herren Sebaots ande och sitter konung och präst i det. Och detta tempelbygge var hans hela och enda uppgift i livet, döden, uppståndelsen och himmelfärden. Och tempelbygge är hans hela och enda uppgift från pingstdagen fram till den stora pingstdag, då mänskligheten står där såsom tusenårstemplet, i vilket alla folk tillbe Herren Sebaot. Och slutligen fram till den största och sista pingstdag, då himmel och jord står där som ett enda tempel i evigheternas evigheter.

Men låt oss återvända till blodet. Genom den lekamliga födelsen ingick Lammets ande i det lekamliga blodet. Genom dödsutfödelsen från djuret och uppståndelse-infödelsen i anden ingick han i det andelekamliga blodet. Denna förvandling av ett jordiskt blod till ett himmelskt blod är en helt naturlig och förnuftig sak för alla dem, som lever i den högre ande- och blodsnaturen över djurets ande- och blodsnatur. Det är samma kerubiska världslag som på ett lägre område förvandlar t.ex. vatten i ånga. Det är örnens flykt mot högre rymder. Där lyfter han ett ”jordvatten” till ett ”luftvatten”. Här lyfter han ett jordiskt blod till ett himmelskt blod, en jordisk kropp till en himmelsk kropp som rör sig lika fort som anden, oändligt snabbare än blixten och lika lätt genom jord och berg, hav och luft: inga lyckta dörrar stänger

hans väg. Och kommer gör det en dag, den stora förvandlingens dag, då örnen lyfter himlar och jord till nya himlar och en ny jord. ”En helt naturlig och förnuftig sak”, sa vi. Ja, det känner du. Efter dina djupare dödsutfödelse med Lammet får du ingå i dina djupare uppståndelseinfödelse med honom. Och då blir själva din kropp så ledig och lätt, att du tycker dig kunna springa och hoppa på trädens blad. Det är en obeskrivligt försötmande, försmältande och förvandlande lätthet i huvud och bröst, armar och ben, händer och fötter. Det är Lammets andefulla segerblod, hans fruktblod i ditt blod, hans fruktkropp i din kropp. Ditt jordiska fröblod är nära att utdrickas, din frökropp nära att uppätas av din himmelske frukt-ande i Lammet. Blott några grader himmelsvärme till — och ditt ”förgängliga skulle ikläda sig oförgänglighet, ditt dödliga ikläda sig odödlighet” (1 Kor 15:53–54). — O! Ack! Vad *ser* du? Vad *hör* du? Vad *är* det? Tyst! Inga ord räcker här. Inga tankar bottnar dessa sälla djup eller når upp till dessa himmelska höjder. Tillbed! Tillbed!

Lammets kött var förlåten i hans frötempel (Hebr 10:19–20). Den utestängde honom från den himmelska härlighet som han hade innan han ”blev kött”. Han levde sitt fröliv i ”det heliga” denna sidan ”det allra heligaste”. Men i döden genombröt hans fröande denna kropps-förlåt, alldeles som vetekornsanden genombruter sin frökropp på varje punkt och upptar dess livsväsen i sig och omsätter det så småningom till en kropp för det nya växtlivet. — Och samtidigt härmed genombröt han vårt synd-, skuld- och straffblod, vartill gudsövergivenheten gjort hans blod. Och därmed vändes *stamvis* Guds misshag till allt djuriskt människoblod (Ef 2:3) i välbehag till allt människoblod, *nämligen* *stamvis* i Lammet. Och till tecken av detta väldiga, evigt avgörande sönderbrott och genombrott av Lammets lekamliga blods- och kropps-förlåt, som Gud gjort till en synd-, skuld- och straff-förlåt, rämnade förlåten i Jerusalems tempel som var en bild av det himmelska templet. Därmed var för Lammet och för hela mänskligheten, som han *stamvis* bar i sig, dörren öppnad till det himmelska templets allra heligaste, som är det *övre* paradiset, den tredje himlen (2 Kor 12:2–4).

Dörren till detta allra heligaste öppnades alltså på långfredagen. Men varken Lammet eller någon annan kunde då stiga dit upp. Ty långfredagens blod, vars kerubiska grundväsen han bar i sin ande, var ännu inte utväxt till ett himmelsblod, ett övre-paradisblod i himmelska, paradisiska kroppsådror, genom uppståndelsen. På långfredagen är han blott i anden, ännu inte i den förhärligade kroppen. Och på den dagen steg han inte uppåt utan nedåt. Han gick ”i anden” ned i dödsrikets båda rum och förkunnade den förlossning han vunnit från överträdelserna under det förra förbundet och det försoningsoffer han framburit för gångna tidars synder under Guds tålmod (1 Petr 3:18–20; 4:6; Hebr 9:15; Rom 3:25; Apg 17:30). — Han nedsteg i dödsrikets paradiset, som är det *lägre* paradiset (Luk 23:43), i vilket ”de kallade och heliga” förbidade löftet om anden och det eviga livets arv (Hebr 9:15; 11:39–40). Här har vi Gamla testamentets fromma (Hebr 11) som i tiden hade blott lag- och profetie-Kristus, vilken frövis frälst dem från djuret, men

inte kunde ge dem anden.* Här har vi också Rahab (11:31) och med henne ”grekerna” och hela skaran av fromma hedningar ”från östan och västan”, vilka i tiden haft blott samvets-Kristus som förde dem i riktning mot Kristus, och som frövis frälste dem från djuret. Bland alla dessa ”kallade och heliga” trädde han in. Och lik morgonens sol, då hon höjer sig över horisonten, skingrar han det gryningsdunkel i vilket de levde, och ett morgonjubel uppstiger ur dödsparadisets många regioner, alla hjärtan klappar, alla harpor strängas, alla läppar rörs till den nya sången som snart ska ljuda från alla skapelsens rum (Upp 5:13). Och nu börjar det röra sig även i ”de heligas” gravar (Matt 27:50–53). Fröblodet i Lammets ande sätter groddkraft i deras frökroppar, det dödliga börjar ikläda sig odödlighet. Men det blott började. Ty fruktblodet fanns ännu icke. Först efter hans uppståndelse kunde ”många” till fullo stiga upp och uppenbara sig i den heliga staden; nämligen de ”många”, vilkas fröandar var mogna för infödelse i härlighetskroppar. — Men han steg ännu djupare ned: i dödsrikets andra rum, fängelset, och inträdde bland dess många miljoner lidande andar och visade dem sin broderliga människoande, som sprängt deras synd-, skuld- och straffandebojor, och kastade till varenda fånge en stråle av hopp om förlösning, en gnista i deras nattmörker, vilken så småningom, allt efter fulliden rättvis dom, ställde dem inför avgörelsen: för eller emot.

Sålunda ingick han inte i det övre paradiset på långfredagen. Men efter 3 dagar strömmade fröblodet som fruktblod i hans andelekamliga ådror. Under 40 dagar utandas han det på lärjungarna. Men ännu blott fläktvis. Såsom ingående och inneboende pingstvind i deras hjärtan var det ännu inte moget. I himmelfärden stiger han upp med detta uppståndelseblod i den innersta helgedomen, det allraheligaste. Han kommer alltså dit in med korssets lekamliga fröblod i sig, *men förvandlat i ett andelekamligt himmelsblod*. Det förra slog upp dörren på långfredagen, det senare blev den ”nya, levande, vigda vägen” in genom dörren på himmelfärdsdagen (Hebr 10:19–20). Ty även om Lammet gäller den allmänna regeln: ”Kött och blod kan inte ärva Guds rike” (1 Kor 15:50). De måste först förvandlas till likhet med detta rike innan de kan ingå i det.

Så steg blodet till dess högsta höjd. Det lekamliga fröblodet blev andelekamligt fruktblod. Det översteprästerliga fröblodet blev översteprästerligt frukt-blod, oberoende av tid och rum och närvarande överallt så att det kan ”bära mycken frukt”.

Denna blodets heliga växthistoria ska noga beaktas. Dess tregradiga utveckling från frö till frukt har Paulus påvisat i dessa ord: *Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som blivit uppväckt och som sitter på Guds högra sida* (Rom 8:34). Uppståndelsen är alltså inte ett bihang till döden eller blott ett ”bevis på att döden var fullgiltig”. Nej, den är ett ”*mer*” (i grundtexten: mallon), den är en högre grad i hans historiska utveckling. Och himmelfärden är inte ett bihang till uppståndelsen. Nej, den är ett ”*än*” (i grundtexten: kai), den är den tredje graden i hans personliga livsutveckling. ”*Rör mig inte, för jag har inte stigit upp till*

---

* Vad vi menar med en frälsning, som är blott ”frövis” eller ”rotvis”, får vi se i vårt 6:e kapitel.

Fadern än”, sa den uppståndne till Maria (Joh 20:17). Det fattades honom ännu något, innan han kunde ge det mättande fruktlivet åt ett trånande hjärta. Det fattades tronbestigning vid Faderns högra sida, innan *denna* djupa ande- och blodsgemenskap kunde komma till stånd: **Fader, du i mig och jag i dig och de i oss** (Joh 17:21).

3

Frukt-blodet

På Lammets blodsförvandling ligger omätlig vikt. Ty hans jordiska kött och jordiska blod är oätbart och odrickbart till personlig frälsning. Först såsom paradiskött och paradiskblod, såsom *andelekamligt*, kan det ätas och drickas av människoandar.

Visserligen hade frö-Lammet sin lekamen i sin makt, så att han kunde genom sin ande inlägga sitt kött och blod i sina ord till mat och dryck för nödvändig fröbildning (Joh 6:51–53; 60–63; 15:3), men till genombrott av synd-, skuld- och straffblodet kunde han inte ge sitt blod.

Lammets blod på korset är det fullkomliga och evigt gällande försoningsblodet, men såsom blott korsets blod är det otillgängligt för varje människa. Hade det stannat i denna gestalt då hade hela världen varit förlorad. Ty det hade då varit den ofullväxta stammen, utan förmåga att ingrena människor i sig till fullkomlig frälsning från djuret. Ty denna ingrening sker genom ätande och drickande.

Därför säger Paulus: *”Men om Kristus inte har uppstått, då är vår predikan meningslös och även er tro meningslös. . . . och ni är fortfarande kvar i era synder. Och i så fall är de som insomnat i Kristus förlorade.”* (1 Kor 15:14, 17–18). Naturligtvis. Ty blott såsom korsfäst kan han inte bilda och bära upp en fullt frälsande tro. Därtill krävs uppståndet, himlafaret och tronsatt blod. Tron kan ta den korsfäste blott i den uppståndne. Långfredagslammet är ätbart blott såsom påskdagslamm och himmelskt tronlamm. Långfredags Kristus blott frälser ingen människa. Först då han kommer såsom Påskdags Kristus och himmelsk Tron Kristus kan han frälsa. Han måste till *hela* sin person vara anden för att kunna frälsa från djuret. Ty blott där Herrens ande är, där är frihet från djurande och djurblod (2 Kor 3:17). Han måste vara den livgivande ande-Adam även till *blod* och *kropp* för att kunna göra människor delaktiga av blods- och kroppsoffret på korset.

Också ser vi att den första församlingen lade en oerhörd vikt vid uppståndelsen. Ty så står där: **Med stor kraft bar apostlarna fram vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över dem alla** (Apg 4:33).

Därmed är för alla tider angivet hur en predikan ska vara beskaffad. Hon ska vara ett vittnesbörd om den uppståndne. Då kommer den ”stora nåden”, fruktnåden – och blott då.

Det var inte ”den korsfäste”^{*} utan den uppståndne, som fick anden, och som ger den ande utan vilken ingen hör Kristus till (Apg 2:32–33). Det är alltså till den uppståndne vi ska vända oss för att byta bort vår synd-, skuld- och straffande.

---

* Med ”den korsfäste” menar vi frö-Kristus.

Det är inte ”den korsfäste” utan den uppståndne, som ”Gud har sänt till att välsigna” (Apg 3:26). Alltså: vill du bli av med lagens förbannelse så ska du vända dig till den uppståndne.

Det var inte ”den korsfäste” utan den uppståndne, som var närvarande och ”förökade församlingen med sådana som blev frälsta” (Apg 2:47).

Det var inte ”den korsfäste” utan den uppståndne, som botade den förlamade vid tempelporten (Apg 3:15–16).

Det är inte ”den korsfäste” utan den uppståndne, som är ”furste och frälsare” – inte ”den korsfäste” utan den uppståndne, som ger bättring och syndernas förlåtelse (Apg 5:30–32). Minns det! Och vänd dig alltid och i allt till honom!

Det är först i och genom uppståndelsen som ”Gud gjort den korsfäste både till Herre och Messias” (Apg 2:32, 36). Kom ihåg det! Och håll dig alltid till honom!

Det var på denne ”Herre och Messias.”, som Petrus fordrade tro. Och det var i tron på denne, den uppståndne, som den första församlingen bildades. Ty tron verkas av samma Guds kraft, varmed han uppväckte Kristus (Rom 4:24; Ef 1:19–20; Kol 2:12). Den kristna tron, den sant evangeliska tron, vilar aldrig på ”den korsfäste” utan alltid på den uppståndne. Hon är en *uppstånden* tro.

Ja, sådan var den första församlingens kristendom – sådan var apostlarnas predikan. Hon var uppståndelsepredikan. Och därför *blev* det också uppståndelse. Och det så att hela världen skakades. — De satte den uppståndne och himlafarne i själva förgrunden. De visade alltid människorna till den uppståndne för att i honom finna den korsfäste. Ty först i den uppståndne och himlafarne är den korsfäste tillgänglig till frälsning.

Deras predikan var alltså grundväsentligt olik vår s.k. evangeliska predikan, som sätter den uppståndne i bakgrunden. Och därför blir det så litet *bibligt* uppståndseliv. En stor del av nutidens kristendom och andliga rörelser är endast frösaker och skökosaker. Den ”stora nåden”, fruktnåden, kan inte sänka sig ned eller träda fram. Hon står ”i bakgrunden” med den uppståndne.

Sålunda: håll fast blodets heliga växtlinje från frö till frukt. Den linjen har skökan avbrutit. I sin köttslighet har hon ryckt till sig den jordiskt lekamlige kött- och blod-Kristus på korset. Där står hon och stirrar och gapar och lever på en lösryckt ohistorisk långfredagspredikan, som innerst lämnar människorna kvar ”i deras synder”, i djurviljan, djurhjärtat och djursinnet. Därav denna ihåliga lovsång över ”det dyra blodet”, vilken hon jämt för på tungan, under det att hon ideligen jämrar sig över syndens övermakt, ja, sätter en ära i denna jämmer. I uppståndelsen ser hon blott ett ”sigill på dödsöffrets giltighet”. Påskdagen blir blott ett bihang till långfredagen, hennes uppståndelsepredikan endast ett tomt lärosläp. Och denna uppståndelsefattiga frökristendom är ett oerhört folkfördärv. Ty den binder uppståndelsens kraftande från ovan och banar väg för den uppstigande kraftanden från nedan.

På pingstdagen kom fruktblodet. Ty då kom anden, vattnet och blodet: paradisanden, paradisvattnet och paradisblodet.

Och dessa ”tre är till ett”. Och detta ”ett” är paradismänniskan, tron-Kristus, frukt-Lammet. Han *är* anden, *är* vattnet, *är* blodet. Alla tre är i varandra och bilda tillsammans en himmelsk härlighetsenhet, ett ouplösligt evighets helt.

Därav kommer det sig att frälsningen än tillskrivs anden: ”*Den som inte har Kristi Ande tillhör inte honom*” (Rom 8:9) – än tillskrivs vattnet: ”*den som dricker av det vatten jag ger honom ska aldrig någonsin törsta*” (Joh 4:14) – än tillskrivs blodet: ”*om ni inte äter mitt kött och dricker mitt blod har ni inte liv i er*” (Joh 6:53).

Anden är den sanna drycken, vattnet är den sanna drycken, blodet är den sanna drycken, och de är inte tre utan en och samma dryck: paradisdrycken, själva fruktpersonen.

Anden frälser, vattnet frälser, blodet frälser. Och det är inte tre utan en och samma frälsning: frukt-frälsningen till ande, själ och kropp genom frukt-Kristus, eller tron-frälsningen genom Tron-Lammet.

Anden renar, vattnet renar, blodet renar. Och det är inte tre utan en och samma rening: frukt-reningen från djuret genom frukt-Lammet.

Att påblåsas med ande, eller bestänkas med blod, eller tvås i vatten, är samma sak, ty blodet och vattnet är upptagna i anden och är oskiljaktiga från honom. Saken är bortblåsning av den tresidiga djuranden genom den tresidiga lammanden, eller rening av det tresidiga djurblodet genom det tresidiga lammbloodet, eller avtvagning av det tresidiga djurandevattnet genom det tresidiga lammandevattnet.

Säg: ”anden” — och du har därmed även sagt: ”vattnet och blodet”. Säg: ”vattnet” och du har därmed även sagt: ”anden och blodet”. Säg: ”blodet” — och du har därmed även sagt: ”anden och vattnet”. Ty de tre är till ett.

Sålunda: låt Kristus vara En och heta Ett. Plocka inte sönder honom såsom skökan gör. Hon bortklyver anden från blodet så att hon får ett andelöst blod, ett ouppståndet straffblod. Och 53 dagar därefter tar hon anden på släp: pingstsläpet. Hon lever på bortklyvning av just det som dödar djuret och horn-or men. Hon klyver allt Guds ord ty hon har den klyvda ormtungan. Hon är ormkvinnan.

Sanningen är en och evigt odelbar: ”**Jag är sanningen.**” Det är djuret som river sönder den. Då du blir rengjord från detta i Lammets andefulla fruktblod, då ser du sanningen överallt sitta ihop så fast och fint och så fint och fast — den är Gud En. Och då låter du den sitta ihop, *ty du behöver den just sådan, just hel.*

Det var en högtidlig stund i himmelen, då den ”manliga ättlingen” upprycktes till Gud och till hans tron. Ty då steg Lammet in i den fyrfaldiga mitten: i tronens mitt, i kerubernas mitt, i de 24 äldstes mitt och i de otaliga änglars mitt (Upp 5:6, 11).

Och i samma ögonblick som han sätter sig på sin himmelstron vid Faderns högra sida, lejonsidan, flamma lamporna upp i evigt härlighetsljus, därför att de alltid flammade i lammrent helighetsljus allt intill döden.

Och så strålar hans paradistempel däruppe i evig härlighetskristall, därför att hans förnedringstempel strålat i aldrig grumlad helighetskristall.

Och i samma ögonblick som han mottar boken, böjs alla knän, ljuder alla harpor, fylls alla skålar med rökverk. Och den nya sången genombrusar alla himlar och uppstiger från alla skapelsens rum. Och allt detta jubel från himmelska höjder och från dödsrikets djup, så långt det fanns tungor med lossnande band, flyter tillsammans i dessa ord:

Honom som sitter på tronen, honom och Lammet tillhör lovsången och äran och härligheten och makten i evigheters evighet! (Upp 5:13).

Det var kröningens och prästvigningens högtid. Och därmed sattes världsfrälsningens och världsstyrelsens tronvagn i rörelse. Och nu nedandas, nedgjuts, nedströmmar fruktanden, fruktvattnet och fruktblodet och skapar pingstdagens 3 000 paradismänniskor i paradismänniskan, Jesus Kristus.

Och nu far en dödens rysning genom avgrundsdjuret, och alla hans änglar bleknar med outplånlig dödsblekhet. Mikael har dragit sitt svärd och kommenderat: ”Framåt!” Och hela den dödsdömda hären nedkastas till jorden. Men här möts Satan av Lammets andefulla segerblod i gestalten av fullblods församlingen, pingstförsamlingen. En himmelsk röst kallar henne ”våra bröder”. Bröderna däruppe störtade honom ned. Bröderna här nere fortsatte Mikaelstriden: **De övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord, de älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden** (Upp 12:10–11).

Se där vad som ligger i Lammets blod, nämligen:

ett uppståndelseliv, inför vilket avgrundsdjuret och alla vilddjursmakter måste segna ned,

ett vittnesbördsliv, vars ord är tveeggat svärd: med högeregge och vänsteregge, lejonegg och tjuregg,

ett paradisliv, vilket aktar det härligaste belätesliv som ett gråpapper i rännstenen,

ett offerliv, som kastar sig mitt i vilddjurets gap, om vägen går genom det,

ett örnliv, som genom djupaste lidandesdjup stiger upp i safirblåa rymder till himmelsk härlighetshöjd.

Det är fruktblodet i fullblods församlingen, den tolvstjärnekrönte solkvinnan. För henne darrade hela det femte världariket. Och för Harmageddons solkvinna ska hela det sjunde världariket darra och nedsegna i döden för att aldrig mer stå upp.

Ni Herrens heliga, tag inte miste på blod. Fly det andelösa blod med vilket skökan fördärvar alla jordens folk. Och nöj er aldrig med mindre än fruktblodet, paradislodet. *Ty här krävs ingenting mindre än apostoliska fullblodsmänniskor i de blodiga tider som nu bryter in.*

Sammanfattning

Jag, er broder Johannes som i Jesus delar lidandet och riket och uthålligheten med er, hade kommit till ön som kallas Patmos för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. På Herrens dag kom jag i Anden och

hörde en stark röst bakom mig, som en basun: "Skriv ner i en bokrulle vad du ser och skicka den till de sju församlingarna i Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia och Laodicea." Jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag vände mig om, såg jag sju ljusstakar av guld och mitt bland ljusstakarna en som liknade en människoson, klädd i en hellång dräkt och med ett bälte av guld runt bröstet. Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon var som eldslågor. Hans fötter liknade skinande brons som glöder i smältugnen, och hans röst var som dånet av väldiga vatten. I sin högra hand höll han sju stjärnor, och ur hans mun kom ett skarpt tveggat svärd, och hans ansikte var som solen när den skiner i all sin kraft. När jag såg honom, föll jag ner som död för hans fötter. Men han lade sin högra hand på mig och sade: "Var inte rädd. Jag är den förste och den siste och den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet." (Upp 1:9–18).

På korset ser vi människosonen i lidandesfullkomning – på Patmos ser vi honom i härlighetsfullkomning. Där förhärligade *han* Fadern, här förhärligar *Fadern* honom (Joh 17:4–5).

På korset var han fjättrad av svaghet och höljd i smälek och förakt. Där var det mörker och allt syntes sluta i evig natt, då även Gud övergav honom. På Patmos strålar han som solen då hon lyser i sin fulla kraft. Här står han alltså på evig middagshöjd av härlighet, makt och majestät.

Just sådan han ser ut på Patmos, så ser anden, vattnet och blodet ut, då de stigit till paradisande, paradisvatten och paradisblod. Så ser försoningsoffret ut, då det genomgått de 53 dagarnas härlighetsutveckling och löpt även uppåtlinjen till slut. Här står "fröet" i fullmogen frukt. Och han vill att vi ska se detta och ta honom just sådan han där står.

Ty märk hans ord: "Jag är den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet." Med detta: "Jag är den levande", i motsats till detta: "Jag var död", och med detta starka: "se, jag lever", vill han rikta hela vår uppmärksamhet — på vad? — *på sig: sådan han nu är.*

Alltså: vill du *leva*, så vänd dig till denne *levande*. Vill du bli löst från synd-, skuld- och straffanden, från djuret och djurets förklädnader, från syndens och dödens kropp, från syndens grundfängelse och förbannelsens följdfängelse, så gå till den himmelske nyckelmannen. Blott han kan lösa.

Som kors-Kristus löste han sig själv och därmed hela världen stamvis ur fängelset med livets nyckel. Men längre kom han icke. Såsom blott kors-Kristus kan han inte lösa dig. Med honom är du ännu kvar i dina synder. Först då han står som den levande på härlighetens middagshöjd, kan han sätta livets nyckel i ditt dödslås. Ty han betyder ju, att det är han *såsom den levande*, som har nyckeln till döden och dödsriket. Han, den *levande*, är den som har nyckelmakten att både låsa upp och låsa till (Upp 3:7), därför att han både lät låsa till om sig och låste upp för sig på korset.

Vi ska alltså se på *denne* Jesus och lära oss det sekundliga umgänget med *denne* "vår broder", i helig fruktan och kärlek. Ty att han är att frukta, det fick Johannes erfara. Han föll till hans fötter såsom död, och

detta trots att hans härlighetsglans var så dämpad som möjligt. Men där denna fruktan finns, där vilar hans hand på vårt huvud, och där strömmar paradysande, paradysvatten och paradysblod från den. Det känner du tydligt.

Det är *i denne* Jesus vi har allt vad han varit på jorden. Hela hans liv och död står här på evig middagshöjd. Han har inte kvarlämnat något bakom sig som vi måste söka upp där och där. Ingenting är fördelat utefter linjen, så att vi har att ta en del av vår frälsning på korset och en annan del i uppståndelsen. Nej, *allt* har han med sig, *allt* har han i sig, *allt* är fullmogen härlighetsperson i människosonen på Patmos. Där strålar varje hans tanke, ord och gärning, varje hans steg, varje hans droppe svett och blod, hela hans pinade ande, själ och kropp — allt strålar på Patmos som middagens sol.

Det är just om denne middags-Kristus som Johannes säger:

Om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern: Jesus Kristus, den rättfärdige. Han är försoningen för våra synder, och inte bara för våra utan också för hela världens (1 Joh 2:1–2).

Märk väl: det är om honom sådan han nu är "*inför Fadern*", som Johannes säger detta. Det är om denne, den rättfärdige däruppe, han betygar att *han är* försoningen. I honom såg Johannes den korsfäste. Försoningen är alltså en person, både på korset och "*inför Fadern*". Skillnaden är den att han på korset står i slutpunkten av förnedringslinjen och "*inför Fadern*" i slutpunkten av upphöjelselinjen: på förra stället nere i det djupaste djup och på senare stället uppe på den högsta höjd. Och på båda ställena är det rättfärdigheten eller hans rena lammliv som är det försonande. Men på korset är detta lammliv ännu oätbart – hos Fadern är det ätbart. Där alltså, nämligen i det djurövertvinnande *lammlivet* under lidandet, ligger försoningens tyngdpunkt, inte i lidandet i och för sig. Det ser du tydligt. Både på korset och inför Fadern är det själva personen, den "rättfärdige" som är försoningen. Märk det!

I gamla testamentet var offret och den offrande två skilda saker. Och det kunde ju inte vara annorlunda på denna ofullkomliga ståndpunkt. Men i nya testamentet är offret och den offrande samma sak. Den offrande själv är offret. Han frambar *sig själv* som ett felfritt offer åt Gud. Och det är just detta självoffer, offret "han själv", personen, som strålar likt solen på Patmos.

Men de flesta stannar vid det gammaltestamentliga: offret ett och personen ett annat. Offret blir själva lidandet, lösgjort från personen. Försoningen blir ett verk vid sidan av verkaren, en fullgjord gärning vid sidan av göraren. Och på detta försoningsverk kastar man sig, och vid det vilar man. Personen ställs i bakgrunden och får blott stå och se på. Han var till för att göra denna gärning, sedan makas han åt sidan.

Denna opersonliga försoning är en *låg* ståndpunkt. Och den har givit upphov till denna ohyggliga opersonlighet och oandlighet "med sken av Kristus namn" – detta i hjärtegrunden obrutna djurväsen – som är skökofördärvet bland alla kristna folk.

Nej, försoningen är själva personen, säger Johannes – den frälsningsgrund som Gud lagt är "Jesus Kristus", säger Paulus. Och därvid förblir det.

Det synd-, skuld- och dödsoffer som Lammet *var* på korset, det *är* han fortfarande inför Gud, och det gör han fortfarande gällande genom att utgrena människor från synd-, skuld- och dödsdjuret och ingrena dem i sig, så att de blir grenoffer i stamoffret. Hans översteprästerliga ämbete är just därmed i full gång. Ty det inskränker sig inte till förbön blott, såsom skökan lär, utan är hans fortgående försoningsverk i vilket vi sammanväxer med honom till en lika död och lika uppståndelse.

Se nu här en liten antydning om hur han fortfarande utför försoningens ämbete. I dag blåser han på dig en fläkt försoningsblod, försoningsande med himmelsblod uti sig. Och du känner dig löst och står upp. Men kanhända att du redan i morgon åter sjunker ned i djuret och är träl under vildviljan, vildhjärtat, vildsinnet och vildbegäret. Så en ny fläkt försoningsande, lösenande. Och du känner dig mera löst än förut, och du står upp och segrar någorlunda över djuret. Men snart glider du åter ned i synd-, skuld- och straffanden. Så en ny fläkt försoningsande. Och du uppstår på nytt för en liten tid. Men så ligger du där igen i synd-, skuld- och straffhjärtat, och kvider och ropar. Men så småningom går han så långt att han ger dig ett mått försoningsande på försök för någon tid. Du får ett stycke provpingst. Och nu står du upp grundligare än någonsin förut. Nu tronar du verkligen över djuret, så långt du ser det. Och nu ser du vad försoning och lösepenning är. De är Lammets himmelske kraftande, inför vilken djuret är lätt som en dun-tapp och dess fängelse skört som ett papper. Nu har du den anden i ganska stort mått, och du känner dig försonad med Gud. Men så småningom glider han ifrån dig. Lammet måste återta honom. Ty djuret börjar ligga med i allting. Och snart sitter det åter på tronen. Vad är felet? Jo, du har ännu inte *dött* tillräckligt från djuret för att kunna äga och använda paradisen. Du måste in i en djupare dödslikhet med Lammet för att komma in i *den* uppståndelselikhet med honom, att du kan stadigt *stå, stå*, i anden, oberoende av ljuva eller bittra känslor.

Men här visar det sig vilket ohyggligt fördärv, som skökan åstadkommit och alltjämt åstadkommer genom sin operonliga och oandliga försoning. Hon har lärt människorna att försoningsverket är avslutat i och med Lammets död, att allt är fullgjort och fullidet. Gud har fått betalt genom strafflidandet på korset, saken är uppgjord och klar, det ska de tro och vid det ska de vila. Och så slår de sig till ro på det lekamliga straffblodet, och vilddjuret övergår i den evangeliske horn-ormen som frodas i detta andelösa blod. Och så förstår de inte Lammets försoningsväg, som alltid är döds- och uppståndelselikhet med honom. Han fläktar på dem försoningens ande, ger dem till och med prov-ande. Men alla dessa andliga dragningar tar de blott som bekräftelse på att de är försonade med Gud, och att det är bra som det är. Så har skökan fördärvat många miljoner människor.

Men — vi fortsätter förrförra stycket — när människan fått i grundlig erfarenhet se att försoningen är en person, en ande, och att hon kan bli försonad med Gud blott genom andebytte, då blir det allvar av. Detta ”upp och ned, upp och ned” blir olidligt. Hon inser att en försoning, som inte gör henne till verklig **överbinnare** över djuret i alla dess gestalter och fasoner ända in i det onda begärets smygvrår, är ingen

försoning med Gud. Och då grips hon av ett sådant behov av andebytte, att hela världen bleknar bort och blir till intet inför henne. Det är lösenanden som drar henne in i steget-ut-döden med Lammet och därmed in i tron-livet med honom. Så fick hon försoningsanden, den blodfulle lösenanden. *Så försonas man med Gud. Så utför den himmelske översteprästen försoningens ämbete med en ihärdighet, ett tålamod, en barmhärtighet, ett fördragande och förlåtande av vildvettingens syndaelände, att stenarna kunde gråta.* — Och när du stiger som paradismänniska in över tröskeln till paradiset, då är försoningsverket fullbordat med dig.

Johannes befann sig på Patmos som martyr. Han var landsförvisad av det romerska vilddjuret ”för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull”.

Och här stundar ett lidandets Patmos för Guds folk. Och då blir det fråga om Patmos-Kristus, nyckelbäraren, den *levande* och ingen annan.

Och ni känner redan nu, ni Herrens heliga, att här ligger allvar i luften. Han träder er in på livet med Patmos-ordet: ”Se, jag är den levande”, och i Patmosgestalten så som aldrig tidigare: med sin snövithet, sin starka solglans, sin väldiga ”vattenröst”, sitt gyllene rättfärdighetsbälte, sina glödande fötter och lågande ögon, så att det lyser omkring dig och in i dig, brinner och bränner såsom aldrig förut. Världen bleknar bort för dig – Patmossolen går upp. Den allsmåttige Gudens stora dag bryter in. Bröderna däruppe strängar sina harpor. Stäm in, stäm in i Halleluja-sången! Ty tiden är Harmageddonisk. Och vilken dag som helst kan du stå på *ditt* Harmageddon, där kronan, den röda, dig räcks.

TREDJE DELEN

Det förfalskade Lammet

Här tar vi tre synpunkter: Vägen till Lammets förfalskning. Solkvinnans Lamm. Skökans Lamm.

1

Vägen till Lammets förfalskning

Lammets förfalskning är ett vidsträckt ämne. Ty det har blivit allsidigt och grundligt förfalskat, och det kommer att bli det i stigande grad under det falska profetdömetts yttersta tider.

Det sanna Lammet är sällsynt under den kristna skökotiden. Så var det också under den judiska skökans tid. Inte ens lärjungarna kände Lammet i sanning före pingst. Först sedan de ingrenats i honom till en lika död och uppståndelse, kände de det sanna Lammet.

Och hela det ”gudfruktiga” judafolket med fariséer och skriftlärdar stod alldeles blint inför Lammet. Så också alla dessa skaror som hörde och följde honom på avstånd till en tid. Och varför? Jo, de gick inte med honom i döden från djuret.

På samma sätt under den kristna skökotiden. Alla kristna folk har Lammet. Men det *är inte* det sanna Lammet. Ty man har inte dött och uppstått sig till det, blott hört och läst sig till det. Alla vill ärva Lammet. Men det arvet vinns aldrig utom genom döds- och uppståndelsefödelsen

med Lammet. Blott födelse ger arvsrätt. Men den vägen slingrar sig den stora mängden ifrån. Så också flertalet troende, alla dessa jublande ”avståndsföljare” i alla tider. Och så blir hela kristenheten i stort sett utan Lammet, och gör sig ett tvåbehornat orm-lamm, ett skökolamm, ett andelöst känslo- och kunskapslamm, ett djurfrälsande lamm i stället för det djur-dödande Lammet.

Här ligger själva källan till alla förfalskningar av Lammet. Ur bristande döds- och uppståndelse-likhet med honom framväller hela floden av falska vägar kring Lammet och av falska läror om Lammet. Så enkel är saken. Ja, så enkel och nära liggande att när människan får verklig erfarenhetsblick på den, så skäms hon i hela sitt liv att hon inte kunde se en så enkel sak.

Det finns i himmel och på jord blott en enda väg till det sanna Lammet. Och det är denna: ”Följ mig, och du ska få livets ljus.” Men inför den vägen murrar djuret och gör 7 000 sidosprång. Ty där osar hett. Det vädrar sin död.

Bland de många förfalskningarna av Lammet vill vi nu blott antyda en, nämligen den som är mest allmän och som kallas det juridiska straffvikariatet.

2

Solkvinnans Lamm*

Vi har i detta och i det näst föregående kapitlet gjort några antydningar om Lejonet och Lammet. Därvid har vi sett att Lammet är allt gott och att vilddjuret är allt ont, att gott och ont är till sina grundväsen ande, och att allt i Lammets liv och död stod i anden ända därhän att själva kroppen och därmed blodet till slut ingick i anden, så att ”Herren är anden”. Med andra ord: att tyngdpunkten ligger i själva personen, i den medlare-människan Kristus Jesus som växte upp ända till människosonen på den himmelska härlighetens middagshöjd, i vilken hela förnedringslivet på jorden nu evigt lever och verkar det frukt-konungsliga och frukt-prästerliga verket.

Den försoningslära som vi därmed antytt — vi återkommer till den i de två nästföljande kapitlen — var den apostoliska solkvinnans eller församlingens lära, som vi sett. Och den närmast efterapostoliska solkvinnan eller vad man kallat ”den gamla kyrkan” bibehöll den. Detta erkänner t.o.m. den för sin ”lutherska renlärighet” vittberömde professor Luthardt. Han säger: *”Den gamla kyrkan betonade närmast mera Kristus person än hans verk: och älskade att i personen själv se försoningen mellan Gud och mänskligheten.”***

Sålunda: den kristna martyrförsamlingen, som levde in och led in kristendomen bland folken, och som med sitt blod bjöd hela världen respekt för evangeliets överjordiska och övervärldsliga segerkraft över vilddjuret — denna församling ”älskade att i Kristus person se försoningen mellan Gud och mänskligheten”. *Det ska beaktas. Hennes* uråldriga vittnesbörd om försoningen ska Herrens heliga aldrig

---

* Detta tar vi in här till klarare belysning av ”Skökans Lamm” i det följande avsnittet.

** Kompendium der Dogmatik, s. 158.

glömma. Ty hon har för alla tider skrivit och beseglat sin lära med strömmar av blod.

Det var hon, som upptog de himmelska brödernas Mikaelstrid och mottog det första anfallet av det nedkastade och rasande vildlejonet. Och hon övervann det ”genom Lammets blod”. Ty det blodet strömmade som paradysblod i hennes ådror. Blodet var person i Lammet och person i henne. Försoningen var för henne en person, både som objektiv och som subjektiv försoning. Och någon annan försoning finns icke. Det finns inget annat i himmel och på jord för en människa att kasta sig på och vila vid än personen på härlighetens middagshöjd. Ingen hans gärning, inget hans verk ger frälsning, vila och kraft, utan blott personen, han som ”Gud gjort till Herre och Kristus” och i vilken allt vad han varit, lidit och gjort, lever och verkar sitt fruktverk. Blott genom denne person blir människan en person och hennes kristendom sant personlig. Och denne person var ”den gamla kyrkans” Lamm.

Just i denna personliga försoning, andebytets försoning med Gud, låg själva källan till solkvinnans seger över det ”förskräckliga” femte världariket. I denne försoningsande drack hon lammlikt det femte världsvilddjuret, svalde och upplöste det så att det blev utan ande i hennes ande, utan själ i hennes själ och utan blod i hennes blod. I denne lösenande friköpte hon sig själv och därmed alla kommande tidens solkvinna från vilddjuret, som ville utrota henne från jorden. Så ingick hon efter sitt mått i ställföreträderskapet och det ända till blods, gick troget i stamställföreträdarens spår och uppfyllde för sin del vad som fattas i Kristus lidanden.

Hon ”älskade” att i Kristus person se försoningen. Och det ska också ni Herrens heliga göra. För den kärleken får ni lida mycket av skökan. Ty hon hatar den personliga försoningen med samma hat som förde försoningspersonen på korset.

Alltså fram med den urgamla försoningen, andebytets försoning, som övervann det femte världsvilddjuret. Ty tider stundar då den gamla och den moderna skökan allmänt fördärvat kristendomen och gjort den respektlös bland folken, och då Harmageddons solkvinna måste leva och lida in den på nytt i den nya hedendomen och med sitt blod påkalla respekt för evangelii övervärldsliga tronkraft.

Fram med Lejonet, som försonar genom att ge övervinnareanden, ty Lejonet har skökan ställt bort i vrån. Fram med Lammet, inte blott det slaktade Lammet som skökan gjort till sitt, utan det slaktade Lammet *med 7 horn*, som skökan slagit av, och *med 7 ögon*, som skökan rivit ut och därmed förfalskat Lammet. Fram med den himmelske horn- eller kraftanden, som försonar genom att ge en tron-ande Ty nu antar hela världen horngestalt. Det sjunde världariket är helt och hållet ett horn, hornet med människoögon. I det riket har människan blivit hornet från nedan, d.v.s. uppfylld, inkarnerad, av avgrundens ogudlige och antikristiske horn- eller kraftande. Och snart ska du få se, hur det hornet kan sticka och stånga. Och du känner att här ligger ”horn” i luften redan nu. Fram, fram med det sjubehornade Lammet!

Här stundar en långfredagskamp mellan helig och ohelig hornande. Då Harmageddons solkvinna ska dricka, svälja och upplösa det sista världsvilddjuret och göra det ande-, själ- och blodlöst. Då hon ska friköpa sig själv och därmed solkvinnan för 1 000 år och ”1 000 evigheter”.

3

Skökans Lamm

Den gamla kyrkan vittnade in himmelriket bland folken. I hennes ord stod en ande som skar igenom vilddjursanden och ställde människorna inför en högre värld, just den värld som de i sitt djupaste inre *sökte* utan att veta det. Och bakom hennes andeord stod ett andeliv, som inte blinkade för huggen eller ryggade för döden. Så blev solkvinnan en makt med vilken man måste räkna. De kristna vann anseende inför världen, ty de var hennes samvete. Hennes bättre människa måste ge dem rätt. Och så blev solkvinnan världen övermäktig.

Men detta anseende började många kristna att missbruka till världslikställighet. Världsanden bytte om stridssätt. Han nalkades dem nu ljuvlig och ljum. Så besmittades de av djuret. Tron-anden förtunnades. Försoningen med Gud genom andeombyte togs lätt. Paradisblodet försvann, bleksot inträdde. Man stannade vid fläkt-anden, prov-anden, och nöjde sig med den. Så sköts person-Lammet undan, och hans "verk" sköts fram. Dödslikhetens väg lämnades, ormvägen vid sidan av anden beträddes. Och man hamnade i köttet med två lammhorn i pannan. Så uppstod skökan vid sidan av solkvinnan och blev *hennes* största sorg, största fara och största fiende. |

Så gick den äldsta försoningen och därmed den äldsta försoningsläran, i stort sett, förlorade. Och en falsk försoning och en falsk försoningslära blev så småningom allmänna i kristenheten. Och denna lära sattes i system i slutet av tiohundratalet av den katolske ärkebiskopen Anselmus. Och den populära kärnan i den brukar man uttrycka så:

"När Jesus Kristus av förbarmande kärlek ville stiga fram i vårt ställe, ikläda sig inför Guds dom våra personer och ta hela vår skuld uppå sig, så måste även hela vårt straff utföras på och drabba honom, eftersom Gud inte utan intrång på sin heliga rättvisa kan ge efter det minsta grand därav. Kristus måste därför vara med om all vår död, inte blott den naturliga utan även den andliga och den eviga. Och då han nu vidare bar alla människors synder och påtagit sig deras straff, så måste han ensam känna allt det som alla syndare tillsammans inför domen måste känna. Å ena sidan skulle och måste alla syndares eviga plågor och kval av Kristus lidas, å andra sidan måste åter dessa plågor för Kristus ha en ände. Därav följer att dessa plågor måste ha dragits tillsammans, så att det som minskades i längden, det förhöjdes, förökades och ersattes i höjden och djupet, d.v.s. i bitterhet, kval och pina, så att ett ögonblicks lidande hos Kristus var lika oändligt som många tusen års pina tillsammans för alla syndare. Om man därför kunde räkna tillhoppa vad Kristus på några få timmar har lidit och det alla syndare tillsammans i evighet ska lida, så skulle totalsumman på vardera sidan bli lika stor, ty det ringaste härav kunde inte utan intrång på Guds straffande rättfärdighet efterges."*

---

* Ur predikan av Nohrborg på långfredagen.

Här har vi det ”juridiska straffvikariatet”. Och här ser vi strax det ödesdigra misstaget. Man betonar Kristus verk mera än hans person, alltså tvärtom mot vad den äldsta församlingen gjorde.

Här är Lammet förfalskat. Dess horn och ögon är borta. Man har blott tagit slaktet.

Och även vilddjuret är förfalskat. Dess horn är också borta. Det står där blott såsom slaktare, såsom ett pinoredskap i Guds hand för blotta pinans skull.

Tyngdpunkten ligger inte i anden på någondera sidan. Gott och ont är ryckta ut ur sina centrala personliga medelpunkter.

Här står inte vilddjuret och Lammet emot varandra som personliga andemakter, utan vilddjurets verk mot Lammets verk. Och vilddjurets verk blir blott en räknesumma av synd och Lammets verk blott en räknesumma av kval. Det väger mellan summor, inte mellan andar. Här står inga kungstroner, blott en slaktbänk för själva straffslaktets skull. Lejonet syns inte till, blott ett pinat Lamm.

Här är Guds vrede onaturligt förstörad och framskjuten i första rummet, som om den skulle vara allt ont. Hela försoningen har gått upp i straff. Lammet har blivit människornas frälsare *från* Gud och hjälpare emot Gud, såsom om han skulle vara själva vilddjuret.

Här har fängelset stjälpit upp och ned. Följdvåningen har blivit grundvåning. Trädet står på toppen. Frukten har blivit rot.

Här ligger gottgörelsen inte i den fullkomnade människan, som lammrent utstått allt det lidande som hon kunde utstå, utan i själva lidandesmängden. Ställföreträdareskapet är här endast ett ”straffskap”.

Lösepenningen är inte den människan Kristus Jesus, själva personen, utan personens lidandesmassa som tänks ha vägt upp alla evighetens kval.

Här finns ingen blick för det personliga, för Lammets heliga historia, för hans skolgång, fullkomning eller födelse på korset, för hans personliga utveckling från frö till frukt. Han står här blott som en lidandesmaskin, på vilken Gud tänks expediera alla evighetens plågor på några timmar, så att evighetens straff är sammandraget till några timmars straff, varvid Gud inte tyckes märka att han just genom denna sammandragning upphävt det eviga straffet. Ty dess fasansfulla udd ligger just däri att det är *evigt, är utan ände*. Men här fick det ände och blev alltså ett förfalskat evighetsstraff. Vilka fula saker man påbördar Gud!

Långfredagen blir alltså här ingen skapelsedag, på vilken Gud i barmhärtig dom skapar *försoning sanden*, den all synd-, skuld- och straffande övervinnande lejon-lammanden, utan en ”yttersta domedag” på vilken han uttar all världens evighetsstraff intill sista skärven på Lammet. Och så kommer den yttersta dagen, och då uttar han än en gång ett evigt straff på de fördömda. En förskräcklig Gud till att ta betalt! Och som tycks blott tänka på straff, först och sist och framför allt!

Guds vrede är här ingen Lammet födande, fostrande och stödjande vrede, utan en sådan övergivarevrede som de *fördömda är* föremål för, en vrede sålunda i vilken han totalt berövar Lammet sin kärlek och alltså kräver det absolut omöjliga, nämligen att han utan Faderns kärlek ska älska Fadern av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd. Ty så måste han älska Gud även i detta eviga helvete, annars var han ju inte

sonen. Han måste sålunda utan Gud *skapa* kärlek, *skapa* rättfärdighet, *skapa* liv. Men att skapa utan skaparen det mäktar inte ens den enfödde sonen. Han kunde aldrig ”göra” kärlek, endast förbli i Faderns kärlek (Joh 15:10). Han har också med ett dubbelt ”sannerligen” högtidligen betygat, att han inte kunde göra någonting av sig själv (Joh 5:19–20).

Denna strafförsoning ställer alltså inför oss en bedrövlig Gud som kräver det omöjliga, och som så misslyckats med sin skapade värld att han, för att kunna ”rädda sin rättfärdighet”, måste begå den största orättfärdighet genom att ge alla evigheters helvete såsom straff åt den som förtjänat alla evigheters himmel.

Enligt denna vidriga katolska försoningslära skulle alltså Lammet ha varit med om den eviga döden. Men det är så långt ifrån att han varit med om den, att tvärtom hela hans död gick ut på att han måtte ta sig tillvara för den eviga döden, såsom vi redan antytt. Se här ytterligare ett par ord i saken:

I synd-, skuld- och straffandens fiendskap mot Gud bär varje människa fröet till evig synd och därmed fröet till evig död i sig. Just detta förfärande hat-frö vill växa upp till ett uppsåtligt hat mot Gud, särskilt då hon i dödslikheten med Lammet står invid de båda förgelsegapen – det vill springa över i ett beräknat vemod och trots, syndanden vill skära tand och knyta hand mot levande Gud – vill sätta sig fast till ett motståndaresjäl, vilket trotsar och bekämpar Gud såsom sin och hela tillvarons värste fiende. Och där så sker, där övergår synd- och skuldanden i en evig, en oborttaglig synd- och skuldande. Och samtidigt härmed och *såsom* följd *härav* övergår Guds domsande till en evig, en oborttaglig domsande. Och denne ande är inte blott över människan, utan sitter inne i henne som otaliga ögon. Han är för henne oändligt mera nära och ingående än vattnet för fisken. Hon måste sekundligen *leva* i den, *dricka* den. Ja, *sluka* den och *omsätta* den till sin evige straff-, döds- eller vredesande, genom vilken hon har Guds otaliga ögon i sin ande, själ och kropp såsom otaliga och osläckliga eldsflammar. Därför erfar alltid en människa, då hon stiger ett steg ned i dessa avgrunds djup, en fasansfull brand i hela sin varelse och på tungan en vidrig smak såsom av brinnande svavel*. Och det är så långt ifrån att denna brand avskräcker henne från trotsets synd, att hon tvärtom urladdar sig och söker en lindring i stegrat trots. Och detta trots åtföljs av en stegrad domsbrand och denna åter av stegrat trots o.s.v. — Så uppstår den eviga döden. Och så skulle Kristus ha haft det om han varit med om den. Han måste ha begått evig synd för att kunna lida evig död. Ty denna död växer *blott* såsom fullmogen frukt på syndens fullväxta träd. Denna synd och denna död sitter ihop oändligt innerligare och oupplösligare än de båda sidorna i samma blad. Och därför kan Gud aldrig överflytta den eviga döden på någon som inte har dess *orsak*, den eviga synden, i sig – lika litet som han kan ta bort den eviga döden hos den som har dess fullt genomförda *orsak*, den oborttagliga synden, i sig. Också står det ingenstans i skriften, att

---

* Om inte det uttrycket ”eld och svavel” — varmed naturligtvis inte menas lekamliga ting — stod i skriften, så skulle det var en betänklig brist i vår bibel.

Kristus har varit med om den eviga döden. Och väl det. Ty då skulle hon inte vara ”skriften”.

Men se nu Lammet. På korset hade han all världens synd-, skuld- och straffande i sig, så innerligt inblandad i hela hans varelse som två blandade vatten. Och den anden förde honom intill de båda förargelsegapen och sökte, understödd av avgrundsdjurets kraftande, med hela sin plågo- och frestelsemakt störta honom i dem. I den anden som var all världens och helvetets hat-ande mot Gud, hade han själva fröet till evig synd och därmed till evig död i sig. Och just nu ville detta frö växa upp inom honom i förargelsens vemod och trots. Och nu gick allt ut på att döda eller övervinna det. Och han åt upp det och drack ut det och led det förförande giftet och upplöste och avförde det. — *Så* hade han det eviga helvetet i sig, men såsom en fasansfull *möjlighet*, såsom ett *frestelse- och* upplösnings-kval som kunde slå över i ett evigt helvete. *Så* led han den eviga synden och döden i deras utsägligt kväljande, spännande och frestande *möjligheter*, i deras *frö-verkligheter*. Men det är en oändlig skillnad mellan att så lida *av* och *inför* den eviga döden, och att vara med om den som fullväxt och fullmogen straffdöd. — Och just här vid den eviga dödens bråddjup satte han genom sin segerande detta bergfasta: ”**Stopp! Stopp!**” som du känner i försoningsandens räddande grepp kring din ande, då du håller på att stupa i de fasansfulla tjur- och vildlejon djupen. O, Guds Lamm, Guds Lamm! — ha tack!

Så har han frälst oss från den eviga döden, inte genom att vara med om den i vårt ställe utan genom att i vårt ställe döda, upplösa eller övervinna vår synd-, skuld- och straffande som i sig bär fröet till evig död, och som måste övergå i en evig synd- och dödsande om vi bibehåller och omsätter den i en oborttaglig ande. Därmed har Lammet ryckt hela mänskligheten stamvis *ut ur den ande och bort från den väg* som ohjälpligen leder till fördömsen om vi fortsätter den. Och så kan han genom andebytets försoning med Gud frälsa varje människa från fördömsen. Och *blott* så. Hela vikten ligger på ett verkligt och grundligt *bortbyte* av den förskräcklige ”bortbytingen” som vi uppfött, nämligen den tresidige djuranden med gudhatets, budhatets och brudhatets botteneld uti sig.

Alltså är inte den eviga fördömsen vår största fara. Ty den står inte *omedelbart* för dörren och har aldrig gjort det. Utan vår största fara är den eviga fördömsens *frö* som vi bär i vårt bröst: i *vild-anden* som är vår själviske ande, i *vildbegäret* som är vårt själviska begär, i *vildviljan* som är egenviljan och världsviljan, i *vildkärleken* som är egenkärleken och världskärleken o.s.v. *Här* ligger vår sekundliga fara. Och *här* är det försoningsanden vill gripa in med sitt ämbete, som är andens ämbete (2 Kor 3:6–8), *försoningens* ämbete: ”låt försona er med Gud” (2 Kor 5:18–20), ty utan Kristus ande hör vi varken Gud eller Kristus till. — Men just här spelar skökan människorna ett förfärande spratt. Ty just från denna inre, sekundliga andefara rycker hon deras uppmärksamhet bort genom sin fördömsförsoning och dennas tillräknande på ett blott och bart yttre sätt genom ett domsutslag i himmelen. Och de arma människorna går där i den inbillningen att de är frälsta från den eviga döden, ”uppe i himmelen”, under det att denna

död molar och molar, växer och växer på botten av det i grunden odödade, oförsonade och på ytan vitkalkade djurhjärtat. Så har skökan fördärvat (skadat) många miljoner människor. Och så fortsätter hon ända tills hon ligger i de 10 konungarnas eld (Upp 17:16). Ty skriften nämner aldrig på ett enda ställe att skökan kommer att göra bättring. Hon ska brännas upp.

Skökans fördömselära är en romersk dikt. Gud börjar inte med en fördömsedom, utan med den slutar han. Hans rättfärdighet är först **Faderns** rättfärdighet, som inte genast spänner upp straffet i oändlighetshöjd, utan låter straffet hålla jämna steg med synden. Där synden stiger, där stiger straffet. Där synden når sin högsta höjd, där når straffet sin högsta höjd. Där synden avtar, där avtar straffet. Där synden upphör, där upphör straffet. Där synden är timlig, där är döden timlig. Där synden är evig, där är döden evig.

Detta är Guds ”rättvisa”. Den står också skriven i varje människohjärta. Och denna Guds rättvisa har sin grund i hans fadershjärta. Och detta hjärta har inte Lammet öppnat eller intjänat åt oss, utan *det* är tvärtom själva den eviga grundval på vilken Lammet står. *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son* (Joh 3:16). Detta hjärta är äldre än försoningen, och utan detta hade försoningen aldrig blivit till. Frälsningen är inte Lammets och Guds, utan ”Guds och Lammets” (Upp 7:10). Nåden är inte människan Jesus Kristus nåd och Guds nåd, utan ”Guds nåd och människan Jesus Kristus nåd” (Rom 5:15). Denna ”Guds nåd” är själva den eviga urnåden. Den är inte förvärvad eller avtvingad Gud genom ”Kristus förtjänst”, utan den är själva grundnåden till nåden i Kristus. Gud är inte den andre utan den förste i allt. Han är själva urfrälsaren. Därför kallas han ofta för frälsare. Det var frälsaren Gud, som befallde Paulus predika (Tit 1:3). Och läran tillhör frälsaren Gud (Tit 2:10). Och det är Guds, vår frälsares, godhet och kärlek till människorna, som uppenbarades i Kristus. Och han frälser inte på grund av en juridisk tillfyllestgörelse genom Kristus eller på grund av våra rättfärdighetsgärningar, utan ”*på grund av sin barmhärtighet*” och ”*i sin stora barmhärtighet*” (Tit 3:4–5; 1 Petr 1:3). Allt står på Guds barmhärtighet. På den står, går och dör Lammet, på den uppstår han, på den far han till himlen, på den frälses vi. Frälsningens hela omätliga kedja är länkar ur Guds barmhärtighet.

Men här håller skökan ett faseligt väsen med en Guds fördömselövred, som han först måste urladda på Lammet genom den eviga dödens kval, innan han kan vara ”rättvis och god”. Och denna vrede har aldrig funnits till. En sådan Gud var för Kristus helt och hållet okänd. Han predikar **Fadern**. I bergspredikan kallar han honom 16 gånger för sina åhörars Fader.

Och denna falska vredeslära har förtunnat och bortskymt skriftens fruktansvärda allvarliga lära om Guds vrede. Hans vrede bor i vårt bröst i gestalten av vår döds- eller vredesande, som sekundligen växer i mån av vår synd. Vår eviga fördömsel svävar inte upp i molnen och stryks inte heller ut genom ett andelöst straffblod. Den är en *ande* som bor i vår ande, och viker blott för *ande*: **försoningsanden**.

Den nyssnämnde professor Luthard gör i sin dogmatik detta märkliga medgivande: *”Vad Kristus för oss gjort och lidit täcker sig inte fullkomligt, i betydelsen av ömsesidig avräkning, med vad vi skulle ha att göra och lida. Ty han har inte lidit den eviga fördömsen i egentlig mening. Ty gemenskapen med Fadern var inte så upphävd, som hos de fördömda gemenskapen med Gud är upphävd.”*

”I egentlig mening har Kristus inte lidit den eviga fördömsen”, säger han. Och vi tillägger: ”i egentlig mening” har han inte gjort eller lidit någonting i vårt ställe. Ty synd, skuld och straff eller död kan aldrig ”i egentlig mening” överflyttas på en annan.

Synden sitter i syndaren. Och blott där sitter den ”i egentlig mening”. Och såsom sådan kunde den inte överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande synd-ande, som hotade att göra honom till syndare ”i egentlig mening”.

Och skulden ”i egentlig mening” sitter blott i den som gjort skulden. Och såsom sådan kunde den inte överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande och nedtyngande skuld-ande, som hotade att göra Lammet till den skyldige ”i egentlig mening”.

Och den andliga döden sitter ”i egentlig mening” blott hos den som är död från Gud i överträdelser och synder. Döden är ande-, själs- och blodsfördärv (så också synd och skuld) och finns ”i egentlig mening” blott hos den som fördärvat sig. Såsom sådan kunde den inte överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande dödsande, som hotade att neddra Lammet i ett dödsfördärv ”i egentlig mening”.

Och den lekamliga döden är en följd av synden och ett straff för den. Och såsom straffdöd ”i egentlig mening” kan den blott uppträda hos den som har dödens orsak, synden, i sig. I denna mening kunde den inte överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån, av synd- och dödsanden påtvingad död, som hotade att störta Lammet i en lekamlig straffdöd ”i egentlig mening”. Också ser vi ju, att den lekamliga döden fortgår alltjämt, fastän ”han har dött för oss”. Och den drabbar även Herrens heliga. Ty dödens orsak, synden, blir aldrig i detta livet fullkomligt utrotad hos dem.

Och den eviga döden ”i egentlig mening” sitter blott hos den som begått evig synd, såsom vi sett. Och i den meningen kunde den inte överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande gudsfientlig hatande, som är frö-anden till den eviga synd- och dödsanden, och som hotade att störta Lammet i evig synd och därmed i evig död.

Nej, Lammet påtog sig och intog i sig och upplöste eller övervann all världens synd, skuld och straff i gestalten av hennes synd-, skuld- och straffande, som är det ondas organiska och solidariska livsväsen eller den personliga och ansvariga sammanfattningen och huvudsumman av alla världens synder, skulder och straff. Han mötte lagens krav och lagens förbannelse med sin *evigt evangeliska* första- och andrabudsande, som står på ett oändligt högre plan än det bokstavliga, det lagiska och juridiska, och som därför inte täcker eller uppväger detta med ett lika mot lika. Utan, lagkravet försvinner organiskt i första- och andrabudsande så som knoppen försvinner i blomman, och lagens förbannelse försvinner såsom kölden försvinner i

solen. Blott i denna oändligt höga, vida och djupa mening stod Lammet i vårt ställe*. Detta ”lagenligt täckande och uppvägande”, detta ”juridiskt lika mot lika” är en oandlig, jordisk, sinnlig, låg och rå ståndpunkt, en Lammet ovärdig och neddragande lära, som Herrens heliga ska hålla fjärran. Ty denna lära härstammar från sköko-Rom och inte från den apostoliska och efterapostoliska solkvinnan, som aldrig ryckte till sig Lammets verk, utan kastade sig på själva personen, i vilken verket står på evig middagshöjd.

Skökan lägger ställföreträdareskapet i en lidandessumma som ”täcker och uppväger” all världens eviga straffsumma, som vi sett. Man kallar detta ställföreträdareskap för det juridiska straffvikariatet, emedan Gud här står blott såsom domare och straffgud inför Lammet, och emedan Lammet här står blott som en vikarie i världens ställe för att avtjäna hennes straff. Allt är här den hårda kalla rätten, allt är strängt lagiskt, juridiskt. Gud kan inte förlåta, förrän han till punkt och pricka fått full valuta i evighetskval. Det är en ful Gud. Lägg bort den. Ty han finns icke.

Men detta straffvikariat är skökan dyrt och kärt. Hon behöver blott framlämna sin syndaräkning till Gud varje kväll och säga: ”Var god och kvittera, ty du har fått full betalning genom min straffvikarie, Lammet.” Ett sådant fräckt pockande på nåd är, som vi vet, mycket vanligt i de sköko-evangeliska kretsarna.

Och så blir detta ställföreträdareskap ett ödesdigert ”utanförskap”, en utanför-frälsning som kringgår döds- och uppståndelselikheden med Lammet, en utvärtesförsoning utanför Lammets försoningsande. Allt ont blir en andelös utvärtessumma, synd, skuld och straff blir blott utvärtesaker. Allt gott blir en andelös utvärtessumma, försoning, nåd och förlåtelse blir utvärtesaker. Blicken för att ont och gott är ande försvinner. Man tror sig vara frälst från synd, skuld och straff, mitt under det att man är så full av synd-, skuld- och straffanden – av det själviska, jordkrypande jaget, sinnet och hjärtat – att det sekundligen rinner över som en ohejdlig ström i tankar, känslor, önskningsar, begär, ord och strävanden. Man prisar det välsignade utvärtes-Lammet, men är invärtes full av djuret.

Men märk än en gång: min synd är *vilddiuret*. Mitt onda är mitt djur. I det bor hela min utvärtes synd-, skuld- och straffsumma som en invärtes synd-, skuld- och straffandesumma. Där, *inom mig*, har jag mina 10.000 pund (jfr. Matt 18:24–35) såsom 10.000 djur-plus och 10.000 kerub-minus. Varje synd ger en djurbeskaffenhet åt hela min ande, själ och kropp – sätter en djurprägel på varenda punkt i hela min varelse. I varje synd föder djuret sig på nytt. Varje synd ingår i mig som ett förökad djur. Djuret lever på synd och växer av synd. Och själva mitt sekundliga djur-vara omsätter sig i ett sekundligt djur-bli, ty jag står under utvecklingens omutliga: ”Rulla!”. Sålunda är djuret i varje sekund den livs levande, personliga summan och behållningen av hela mitt föregående liv, så också den levande grundvalen och kraften till

---

* Till denna viktiga sak återkommer vi i 5:e och 6:e kapitlen.

mitt kommande djurliv. Jag *är, är, är* sekundligen allt vad jag sekundligen känt, tänkt, talat och gjort under hela mitt liv. Och jag *är* väsentligen hela det djur som jag kommer att bli, och som jag *måste* bli om jag förblir djuret. Och just i och genom mitt djur, min synd-, skuld- och straffande, är jag arvtagare till all världens synd, skuld och straff.

Här i *mitt inre* ligger alltså min grundfara, alla mina farors fruktsamma moder. Och här måste räddningen utföras. Och se nu, hur faderligt vist och faderligt barmhärtigt Gud har ställt det genom att i Lammet skapa en försoning, som just är en ande, och som därför kan gripa in i mitt andefördärv. Denne försoningsande blåser bort, tvår bort, renar bort djuret inom mig och *därmed* djuret bakom mig. Ty Lammets ande har ända ned i blodet, ut i fingrar och tår, upplöst all världens djurande på korset och blivit en paradisk tron-ande, som nu ledigt och lätt kan upplösa min djurande, såsom middagens sol upplöser ett litet moln. Och blott genom denna upplösning av djuret *inom* mig blir jag löst från djuret bakom mig. Ty djuret *bakom* mig har jag till dess ande- och samvetsbehållning *inom* mig. Varenda synd jag begått sitter som ande i min ande. Och varenda synd är belagd med en dödsdom till fördömelse (Rom 5:12, 16), d.v.s. en dom, som måste föra till fördömelse om jag bibehåller synd-anden. Denna dödsdom förnimmer det vaknade samvetet. Alla synderna bränner, ty de sitter alla i anden. När nu den tresidige (den synd-, skuld- och straffrie) försoningsanden upplöser den tresidige djuranden, då löses samvetet från de begångna synderna. Dödsdomen upphäves. Och Guds välbehag utgjutes i mig i och med den tillbytte försoningsanden. Ty Guds välbehag är samlat i Lammets ande till en världsfloed. Och det finns inte en enda droppe utanför den anden. — Blott så får jag frid, aldrig på annan väg. Samvetsfrid under inneboende och rådande djur är skökofriden. Blott andebyttet ger frid. Ty blott genom det blir jag Guds och Lammets tillhörighet. Och mitt flydda liv må vara hur gräsligt som helst — *frid, frid, frid*. Så framt det nämligen är fullt allvar med bytet – så att jag verkligen mot Lammets ande byter bort hela detta liv bakom mig, *sådant* det står som ett djur *inom* mig – så att jag inte nöjer mig med en fläkt- och prov-ande då och då, utan genom steget-ut-döden upplåter mig för steget-in-anden, som är den stadigt inneboende anden. — Och denna frid flyter inte från Lammets ”juridiska strafflidandesförtjänst”, ty den är blott en romersk dikt, utan från Lammets andeförtjänst, som består däri att han övervunnit synd-, skuld- och straffanden ända ned i doms- eller dödsblodet.

Det gäller alltså inte i första hand att få djuret utplånat sådant det står *bakom* mig i mitt flydda liv, utan att få det utplånat sådant det står *inom* mig. Ty de synder jag gjort, de är gjorda och kan inte ens av Gud göras ogjorda. De är insatta i världen och går sin gång i världsutvecklingen och ger upphov till nya synder och nya eländen. Jag har skadat många människor även utan att veta det. Och dessa skador kan fortgå släkte efter släkte. Ett enda ont ord, en syndig åtbörd eller gärning kan bli första länken i en kedja av synder och lidanden, som fortgår genom århundraden. Men nu är Lammets försoningsande även världsstyrelsens ande. Och då han får stryka ut mitt flydda liv sådant det står som ande i min ande, då tar han hand om mitt liv sådant det är insatt i världen och utplånar det även där i sinom tid, vändande till godo allt vad jag har vänt till ondo. — Men härvid är två viktiga saker att märka. Först, att

jag måste gottgöra mitt flydda liv så långt jag kan. Denna gottgörelse ställer Herren som villkor för att få ta emot och äga försoningsanden (Matt 5:23–26). För det andra måste jag botfärdigt genomlida alla de lidanden som mitt flydda liv drar över mig. Här är Davids exempel upplysande. Han var och blev djuret, då han dödade Uria och tog Batseba. Men samvetet vaknade. Djurgärningarna hade han i sin ande. Där sved de. Men där borttogs de genom den gammaltestamentliga försoningsanden. Dödsdomen som följde synden upphävdes. ”Du ska inte dö”, sa Natan. Men straffets dom undslapp han icke. Som störtsjöar bröt den heliga hämndens lidanden in över honom. Som slipade uddar följde och förföljde de honom. Bägaren måste han tömma till botten. — Så får människan göra tvåfaldig bot för sitt flydda liv: gottgörelsebot och lidandesbot.

Sålunda: hela min fara är djuret inom mig. Och här griper försoningsanden in och borttar djuret och sätter sig i dess ställe. Därmed är jag *uttagen* ur samvetets domsansvar för mitt flydda liv, och detta liv är lagt under försoningsbehandling i världsstyrelsen – *uttagen* ur vilddjursriket och insatt i himmelriket – *uttagen* ur djurbarnskapet med djurarvet och insatt i ett himmelskt barnskap med ett himmelskt arv. Så försonas man med Gud. Och på denna invärtes försoning ligger hela vikten. Men här har skökan förstört saken genom att lägga hela vikten på en strafflidandessumma, som är en andelös försoning utanför Lammets ande. Han får blott vara med som ett bihang till försoningen, inte såsom själva försoningen. — Men försoningen är ingen juridisk summa, utan en person. *Han, han* på den himmelska härlighetens middagshöjd är försoningen för våra och hela världens synder.

Den juridiska försoningen är det förfalskade Lammet, skökans Lamm. Anden, personen, är borta – strafflidandesverket har blivit allt.

Denna lära härstammar från den katolska kyrkan, som vi sett. Och hon bär tydliga spår av den romerske skökoanden, som är det kristnade djuret, eller djuret under sken av Kristus namn. Det är just denne oandlige ande som ur försoningen trängt ut anden, personen, och därmed fått något oandligt, opersonligt att vila vid, som ger frid. Och därför är denna lära så kär för oandliga andar, ormringlande själar och scharlakansprydda kroppar.

Och denna lära vann insteg i de protestantiska kyrkorna. Så upptogs hon även av den lutherska kyrkan och har, i stort sett, alltid varit och är ännu hennes försoningslära.

Men denna lära har alltid varit motsagd i alla kyrkor. Och i vår tid är hon det mera än någonsin. Och det är ett gott tidens tecken. Det tyder på att här ligger sjuksidig kraftande i luften, att Patmostider stundar, då Patmospersonen träder människorna in på livet och mönstrar den Harmageddoniska hären med den himmelska middagshälsningen: ”Se, jag är den levande.”

Så finns det nu i vår svenska statskyrka professorer och biskopar och säkerligen hundratals präster, som varken i liv eller lära hör skökan till.

Och bland dem som har den katolska försoningsläran finns det sådana, som i sitt liv har den personliga försoningen, under det att de i sin lära har den opersonliga straffsummeförsoningen. Ty de rättsinniga för Gud den rätta vägen, även om deras tankar om den vägen inte

stämmer överens med hans – nämligen så vitt och så länge den falska läran inte är dem medveten. Och till dessa rättsinniga solkvinneandar hörde med all säkerhet den nyss nämnde Nohrborg.

Då dessa människor får erfara andebytets försoning med därav följande frid och segerkraft över djuret, då menar de att detta var ”utkvitteringen” av deras skuld på grund av Kristus utståndna helveteskval i deras ställe, då det däremot var ”utkvitteringen” eller borttagandet av deras synd-, skuld- och straffande genom försoningsanden. Deras fel består i en oriktig tolkning eller uppfattning av detta erfarenhetsfaktum. I praktiken hör de solkvinnan till, men i teorien tillhör de skökan.

Och de menar, att denna lära ger bekymrade själar en ”så god tröst”. Men den trösten kommer inte från den falska läran, utan från upplevelsen av andebytets försoning, vilken Lammets ande ger *trots* den falska läran.

Men de besinnar inte bland annat följande tre saker:

För det **första**, vilken falsk tröst miljoner människor tagit och tar av denna lära. Den stora hopen har släkte efter släkte i århundraden blivit inpiskad till att vila vid den falska lidandesförtjänsten och inlärd att betrakta sig som en ”kristelig församling” och till och med föst fram till nattvardsbordet. Och så har denna falska försoning växt in i själva blodet. Den falska läran har övergått i en falsk ande- och själsställning till frälsningssanningen, grundlagt en skev tanke-, känslö- och viljeriktning och blivit ett naturfördärv hos hela folket. Och detta blodsfördärv står kvar även sedan folkmassorna inte längre hör på denna lära. — Och ännu i dag inpiskas den folkfördärvande försoningsläran på de flesta predikstolar, i de flesta folkskolor, nattvardsskolor och många andra skolor och skökobesmittar fortsatt hela vårt folk. Ty försoningens verkliga väsen som ligger i Lammets övervinnarande, vilken försonar människan med Gud genom att ge henne segeranden över djuret, detta väsen kringgås, förtunnas och förfuskas genom den falska straffsummeförsoningen.

För det **andra**, vilken falsk tröst flertalet av de troende tagit och tar av denna lära, då de ideligen uppmanas att vila vid Kristus lidandesförtjänst i stället för vid Kristus själv. Därvid förs de vid sidan av försoningens nyssnämnda levande väsen, som är Lammets segerande, och invaggas i en självtagen frälsning utanför denne ande och tror sig vara försonade med Gud, under det att de i grunden sitter kvar i den rådande djuranden. Så stängs vägen för en verklig frälsning. Och Guds ande kommer ingen vart med dem – utan det stannar vid fläkt-anden och prov-anden, som gång på gång måste tas ifrån dem, eftersom de innerst bibehåller djuret på tronen och dagligen framlämnar räkning till kvittering av det rådande djurfördärvet. Och så är skökolivet i full gång. Och dessa människor kan inte avge ett vittnesbörd om en överjordisk och övervärldslig uppståndelseande. Utan deras liv är under allt andligt sken, jordkrypande, världsälskande, småaktigt, lågsinnat och opålitligt i handel och vandel. Och det ser den stora hopen. Ty djuret har skarp blick för djuret. Och så får denna hop för det mesta aldrig se ett verkligt kristet liv, aldrig komma i beröring med en överjordisk ande, utan endast med en andlighet, som väsentligen står på samma ståndpunkt som hopen. Och så växer detta skökofördärv in i

själva blodet till ett andligt naturfördärv hos dessa troende, en domsförblindelse som ofta aldrig kan brytas i tiden. Och om en människa ska kunna uttas ur den, så måste hon genomgå en bitter skola, ofta åratals lidande innan det skökofördärvade blodet blir renat, så att hon kan se sin verkliga belägenhet och grips av ett sant personligt frälsningsallvar. Somliga anar att det inte står rätt till med dem, och de klagat däröver att de är fångna i en ljumhet, lojhet och halvhet, som är dem alldeles övermäktiga. Sanningen ”biter inte på dem, hur gärna de än ville”. Ja, det är just blodsfördärvet som skökan tillfogat alla kristna folk, och vilket hindrar Guds ande från att få det rätta allvarsgreppet i människornas hjärtan. Så hade den judiska skökan fördärvat hela judafolket, så att varken Johannes Döparen eller Kristus kunde väcka det. Hela folket låg under ett blodsfördärv, som just var djurbarnskapet med djurarvet. Och därför studsade sanningen och stod maktlös, även då den kom med ande och kraft från Herrens läppar. Så förskräckligt är skökofördärvet. Men det ser och besinnar man icke. Utan man går på med sin utvärtesfrälsning utanför anden, alldeles som den judiska skökan.

För det **tredje** besinnar de icke att Lammets blod är ett andelekamligt alltid närvarande blod – att Herren Sebaots ande, i vilken alla människor lever och har sin varelse, instigit i detta blod eller upptagit det i sig, så att alla människor måste leva och ha sin varelse i Lammets blod antingen som ett välsignelseblod eller som ett förbannelseblod. De kristna folken måste sekundligen dricka Kristus blod antingen till liv eller till död. Och när nu detta blod förfalskas till ett blott lekamligt dödsblod, till ett oandligt och opersonligt straffsummeblod och människorna tar en falsk tröst av det, då måste de dricka och omsätta Lammets blod till en dödsande ända ned i blodet. Så uppstår detta förfärande blodsfördärv, som vi nyss antytt, och som ställs inför oss i Guds vredes andra och tredje skålar (Upp 16:3–4). Hela folkhavet förvandlas till blod, likt blodet av en död, och allt levande i havet dör. Och alla källor och floder på jorden blir blod. Och vi börjar få se, hur vårt svenska folk lever i ett hav av förbannelseblod, där allt levande dör och alla källor och floder av gudsfruktan, samvete och rättfärdighet övergår i blodförgiftade källor och floder av gudlöshet, samvetslöshet och orättfärdighet, så att vi står redan nu inne i ett folkfördärv, som är mera argt, elakt och himmelsstormande än i något hednaland på jorden. Och i detta fördärv har den svenska skökan en fasansfull andel. Ty hon har genom blodsförfalskningen bragt Lammets blod över och in i det svenska folket som ett förbannelseblod, som den röda straffsnaran kring dess hals. — Och därför är varningarna för skökan de fasansfullaste i hela skriften (Upp 14:8–11). Och därför sjunger hela himlen ett trefalt Halleluja, då hon fått sin rättvisa dom.

Och därför ni Herrens heliga, för Guds och Kristus skull se upp, se upp! Och märk, att vårt världsrikes grundkaraktär är det kristna skökodömet, då denna världens Gud lyckas att under sken av Kristus namn föra hela världen ned i det sjunde världsrikes avgrund.

Och därav att Gud fördrager skökoeländet till en tid och söker att även i det plocka fram uppriktiga själar och göra så mycket gott av detta som möjligt, därav följer icke att Herrens heliga ska blunda för detta. Ty då tar de del i hennes synder och får del i hennes plågor. Och

förelöparen till dessa plågor har du redan i den förtunnade ande och i de hämmade himmelska flöden, som alltid åtföljer vänskapen med skökan. Och inlåter du dig något närmare med henne, så ska du snart få sitta där och mjölka den argsinta kon.

Och ju mer det lider mot slutet av det sjätte huvudets tid, desto mer kommer skökan att i gudagiven förblindelseande och i satansgiven kraftande försvara sig och alla sina falska läror. Det ser vi på det påviska Rom, som nu stramar åt kring sina ”klenoder” hårdare än någonsin. Och det ser vi även i vårt land där det förfalskade Lammet börjar hållas högt som den ”klenod”, kring vilken hon ska samla vårt folk. Akta dig för den samlingen.

Alltså: se upp till den ”gamla kyrkan”. Hon betonade personen framför hans verk och ”älskade att i själva personen se försoningen mellan Gud och mänskligheten”. Och hennes försoning har visat sig hålla provet. Den gav henne den överjordiske lejon-anden, den övervärldslige lamm-anden med 7 horn och 7 ögon, som besegrade det femte världsriket.

Men bort med skökans försoning, som tar verket framför personen. Den försoningen har visat sig inte hålla provet. Utan den har tvärtom hjälpt vilddjuret på benen, varit ett plåster på det femte huvudets sår. Den har lammbehornat djuret, kastat skenet av Kristus namn över djurväsendet, som just under detta sken blivit ”livförsäkrat” och går stadigt fram mot sjunderiksmålet. Skökans försoning har fördärvat folken och förgiftat deras blod, så att allt levande nu dör inför våra blickar. Barn och ungdommar i mångtusenden dör dagligen blodförgiftningens död. Rätt och rättfärdighet dör ut, sedligheten tvinar bort. Laster och brott prisas som goda gärningar. Mammons krönte gud reser sitt huvud högre än någonsin. Massorna har svultit vid hans fot i århundraden, och under skökans skydd har han trampat på deras nacke. Och nu samla de sig i miljoner kring de röda fanorna, som *just är blodshavets tecken – blodförgiftningens tecken!*

Bort med det förfalskade blodets försoning, som dränker världen i förbannelsens blod! Och fram med den äldsta försoningen, det allestädes närvarande andelekamliga blodets försoning, som ger och är den överjordiske kraftanden, vilken frälser från det sjätte djuret och från skökan i dess famn och från det sjunde djuret, som ligger i avgrundsdjurets famn! Bort med skökans Lamm, och fram med den tolvstjärnekrönte solkvinnans Lamm!

FJÄRDE DELEN

Sammanfattning

Vi har i det föregående sökt göra bruk av den förunderliga bilden, som ställs inför oss i Lammets 7 horn och 7 ögon. Många människor förbigår denna och dylika bilder, som syns dem så ”anstötliga, råa och vidunderliga”. Men det beror blott på att de saknar blick för den härliga eller hemska verklighet som dessa bilder och ord betecknar. Och så stannar man vid den lekamliga tjuren, tjurfoten, hjulet, vagnen, de 7 lammhornen, de 7 lammögonen, och vid det där ”onaturliga” hornet, som ju sägs ha människoögon och en mun, och som talar och sägs vara en konung. Alltså ett horn som kan se och tala: ”Nej, det går för långt i

onaturlighet, åtminstone kan man då inte komma med sådant inför bildat folk”. — Ja, så hänger man upp sig på det lekamliga och gruvar sig och jämrar sig och river sig vid örat över de ”plumpa och naturvidriga bilderna och de besynnerliga orden och uttrycken”. Det är för ”grova” och för ”fula” saker för det fina djuret i pappersfodralet och för den fina skökan i purpurklänningen.

Men det kan inte hjälpas. Utan, nu fram med Lammet just sådant det står mitt i tronen med 7 horn och 7 ögon och med utseende av att ha varit slaktat! Skökan har tagit blott detta slaktmärke, såsom vi sett. Men det är det förminskade Lammet. Och det duger icke, allraminst i de hornande-tider som nu bryter in. Ty det blir ”besynnerliga” tider, vilka kräver just den ande som profetian nedlagt i sina ”besynnerliga bilder, uttryck och ord”.

Inte så som om denna sak varit okänd ända tills nu, då *vi* påpekar den. Nej, solkvinnan har alltid haft och *har* alltjämt det oförminskade Tron-Lammet, som just gör henne till den krönte himladrottningen. Utan vi menar att Tron-Lammet nu bör fram i den ande och kraft som den nya tiden kräver, så att Lammet blir ”tidsenligt”. — Vi har i denna bok ingenting nytt. Utan allt vad vi skriver är endast några små, ytterst bristfulla och skröpliga antydningar om den frälsningssanning, som Herrens heliga alltid haft. Ty så mycket tror vi oss har fått se in i denna sanning, att vi ser oss veta *mycket litet*, och detta lilla *mycket ofullkomligt*.

Nu, nu krävs Lammets kraftande som är den sjufaldiga horn- och ögonanden, vilken ger den sjufaldiga horn- och ögonförsoningen, helförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan *se och övervinna* det sjufaldiga djuret, som är hel-djuret. Och denna Lammets kraftande är:

1

Den tresidiga försoningsanden

som ger den tresidiga försoningen med Gud genom upplösningen av synd-, skuld- och straffanden.

2

Lösenanden

som ger lösenförsoningen med Gud genom ”friköpningen” från synd-, skuld- och straffandefängelset ända ned i blodet och gör människan till en grenbetalning i stambetalningen.

3

Människoansiktets ande

som ger förnuftsforsoningen med Gud, i kraft av vilken människan sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer och så lever sekundligen av förnufts mjölk.

4

Lejonanden

som ger lejonförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan fullgör övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag.

5

Tjuranden

som ger tjurförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan tjursegt, tjurfast och som det heliga boskapet tvärt emot det djuriskt tjuriska förnuftet bibehåller första- och andrabudsståndet på tronplanet.

6

Örnanden

som ger örnförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan sekundligen förnya och förvandla sig och stiga uppåt i safirens allt renare och ljusare rymder.

7

Tronanden

som ger tronförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan sitter konung och står präst i sitt lilla rike.

8

Lampanden

som ger lampförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan har alla sina sju lampor brinnande.

9

Tempelanden

som ger tempelförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan tillber Gud i ande och i sanning.

10

Tronkällans ande

som ger källförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan är källmänniska med strömmar av livets vatten i världens hedmark och Döda hav.

11

Blixtanden

som ger blixtförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan gör trons sekundliga blixtgärningar inåt och utåt.

12

Kristallanden

som ger kristallförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan är Guds helighet och rättfärdighet i grengestalt.

13

Huvudfästets ande

som ger huvudfästets försoning med Gud, i kraft av vilken människan står fästad under tronen i abbafruktan och abbakärlek.

14

Härlighetsanden

som ger härlighetsförsoningen med Gud, i kraft av vilken härlighetens ande vilar över människan och omsätter sig i henne till en himmelsk ande-, själs- och kroppshärlighet.

15

Silver- och guldanden

som ger silver- och guldförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan har Guds silver- och guldhjärta och därmed är ett barn av "människan" på tronen.

16

Hjulanden

som ger hjulförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan står under Herren Sebaots saliga: "Rulla!" i kärlekens sekundliga rundgång.

17

Vagnanden

som ger vagnförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan får sekundligen åka i den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tronvagn.

18

Fruktanden,

som ger fruktförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan bära andens frukter, som frälser trädet från rothuggning och grenen från avhuggning.

19

Middagsanden

som ger, inte längre morgonförsoningen, utan middagsförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan inte längre är barn, utan man med moget övervinnande och därmed mogen för alla 7 evighetslöftena, myndig för arvet: "allt detta".

20

Paradisanden

som ger paradisförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan *har* kommit till Sions berg, till det heliga gudaberget, där ädelstenarna gnistrar, talrika som daggens pärlor; där eldstenarna strålar av Guds kärleks eld i allt och över allt, så att hela jorden är full av Herrens härlighet.

Och alla dessa ”20 andar” och 20 sinom 20 därtill betecknas med Tron-Lammets 7 horn och 7 ögon. Så mycket ligger i denna förunderliga bild. Den ger en övermåttan rik andeförsoning med Gud. Så att människan har nog och över nog.

Och allt sammanfattar Paulus i detta enda:

Kristus Ande,**utan vilken ingen hör till Kristus.**

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

FJÄRDE KAPITLET

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015.

I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2024-09-14